

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 36

Dimecres, 29 de novembre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 25, primera reunió

Í N D E X

Declaració

institucional sobre la commemoració del 52è aniversari de la Declaració universal dels drets humans
(tram. 401-00016/06) (p. 3)

Declaració

institucional amb motiu del Dia Internacional contra la Violència envers les Dones
(tram. 401-00017/06) (p.3)

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001
(tram. 200-00025/06) (p.3)

Declaració

de condemna de l'assassinat de l'Excm. Sr. Ernest Lluch i Martín
(tram. 401-00015/06) (p.34)

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001
(tram. 200-00025/06) (continuació) (p.35)

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Declaració de condemna de l'assassinat de l'Excm. Sr. Ernest Lluch i Martín. Tram. 401-00015/06. Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001. Tram. 200-00025/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries (esmenes totalitat: BOPC, 116).

El president

S'obre la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

El primer punt de l'ordre del dia ha estat posposat per al final d'aquest dematí, amb l'assentiment dels diversos grups de la cambra.

Correspon ara fer dues declaracions institucionals.

Declaració institucional sobre la commemoració del 52è aniversari de la Declaració universal dels drets humans (tram. 401-00016/06)

La primera és la commemoració del cinquanta-dosè aniversari de la Declaració universal dels drets humans.

«El propvenint 10 de desembre es complirà el cinquanta-dosè aniversari de la Declaració universal dels drets humans, feta per l'Assemblea General de les Nacions Unides l'any 1948, que commemorem per mandat de la Resolució 60 de la primera legislatura del Parlament de Catalunya. En aquest sentit, volem recordar el que diguérem a l'anterior commemoració: el Parlament, que representa el poble de Catalunya, és la casa dels drets de la persona. La primera funció del sistema democràtic i la seva representació institucional és garantir, també, els drets de la ciutadania. La tasca no és acabada ni a casa nostra ni arreu del món, en què són excessius els indrets en els quals es produeixen violacions repetides dels drets de les persones i en els quals ni cessen els conflictes armats ni les persecucions, tortures i segregacions per motius racials i ideològics.

»És per això que correspon, ara més que mai, a aquest Parlament, i amb una atenció preferent envers la població immigrada, promoure condicions per tal que la lli-

bertat i la igualtat dels individus i dels grups siguin reals i efectives per tal de facilitar la participació de tots els ciutadans.

»La vocació amb què va ser aprovada la Declaració universal dels drets humans va ser la de modificar la realitat, és a dir, impregnar l'actuació de les persones i de les institucions dels principis que hi són continguts. Tots els esforços, en aquest sentit, són necessaris.»

Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional contra la Violència envers les Dones (tram. 401-00017/06)

Declaració institucional del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per l'eliminació de la Violència contra les Dones: «El Parlament de Catalunya, amb motiu del Dia Internacional per l'eliminació de la Violència contra les Dones, malauradament, ha de tornar a recordar, una vegada més, que la violència contra les dones, en totes les seves formes, encara és present avui a la nostra societat i constitueix una vulneració inacceptable dels drets humans i un atac a la societat i a l'essència de la democràcia.

»Aquest Parlament condemna la violència de què són víctimes les dones, a la vegada que reitera el seu compromís d'eradicar-la, promovent iniciatives parlamentàries i expressant, així mateix, el seu suport i la seva col·laboració a les víctimes i també als col·lectius i a les associacions que lluiten per a eradicar la violència contra les dones.»

Moltes gràcies.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001 (tram. 200-00025/06)

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2001, amb el debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries. Aquest conjunt d'esmenes es tractaran en un únic debat i en un sol bloc.

Per a la presentació del Projecte, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, compareixo novament davant de la cambra, en nom del Govern, per presentar el Projecte de pressupostos de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2001. Dividiré aquesta intervenció en dos blocs separats: el primer, per parlar de l'entorn de l'economia catalana, i el segon, per parlar de les prioritats del pressupost que avui presentem davant del Parlament. Obviaré, deixaré de banda l'anàlisi per capítols, per departaments, perquè em sembla que és una informació que està des de fa setmanes a l'abast de tothom, i m'imagino que després, en el tràmit del debat, doncs, tindrem

ocasió de parlar d'algunes coses més concretes, però en aquest resum inicial, en aquesta síntesi inicial que jo faré em centraré, hi insisteixo, en el que és l'entorn de l'economia catalana i en el que són les prioritats bàsiques del pressupost.

Un any més podem parlar de dinamisme de l'economia catalana. El pressupost d'aquest any 2001 s'inscriu en un moment de bonança econòmica, tot i que és veritat que es manifesten uns certs símptomes de desacceleració. Això ho estem notant en diferents moments d'aquests darrers mesos, però a pesar d'això, malgrat això, insisteixo que l'entorn de l'economia catalana és de bonança, el ritme de creixement és sostingut i les perspectives de futur, a criteri del Govern, són positives.

Aquesta situació de bonança econòmica és la que, en part, de forma parcial, ens permet aspirar a assolir un triple objectiu, un triple objectiu que, per mi, és la base fonamental d'aquest pressupost que avui presentem: primer, assolir l'equilibri pressupostari –això que es coneix com a dèficit zero–; segon, consolidar el nivell de despesa social, i tercer, mantenir un ritme notable d'inversió pública. Aquestes tres finalitats, conjuntament, es poden assolir –en aquest pressupost, de fet, s'assoleixen–, en part, degut a aquesta bona situació, a aquesta situació de bonança econòmica que estem experimentant. No és l'única raó, però sí que és una raó significativa.

A Catalunya entenem des del Govern que hi ha bases adequades per aconseguir fites més ambicioses de cara al futur; no des d'un punt de vista estrictament pressupostari, sinó des d'un punt de vista de funcionament del nostre sistema econòmic.

Per exemple, tenim perspectives sòlides per situar la mitjana de renda de Catalunya per sobre de la mitjana de la Unió Europea; tenim perspectives positives per assolir la plena ocupació tècnica en no gaire temps; tenim perspectives positives i bases adequades per fer compatible aquest creixement econòmic sostingut amb la preservació del medi ambient, és a dir, per anar clarament cap a un desenvolupament sostenible; tenim bases també per millorar el grau de cohesió social de la societat catalana i la integració; tenim bases també per avançar en el nivell de recerca i desenvolupament que ens apropi cap a nivells –més elevats, certament– d'altres països amb els quals hem de competir diàriament; tenim base, entenc, també –i es demostrarà en aquest Projecte de pressupostos– per millorar el nostre nivell d'infraestructures, tant de comunicacions, com sanitàries, com educatives, com socials, de cara a la gent gran, per exemple; tenim perspectives per consolidar un sistema educatiu que ha arribat a un nivell alt i fer-lo més obert tot ell; tenim base també per augmentar el grau d'implantació de les noves tecnologies en el que és la nostra societat, com a camí per millorar la competitivitat de l'economia catalana, i tenim bases també importants per seguir augmentant el grau d'obertura de l'economia catalana.

En definitiva, tenim bones perspectives, tenim bases sòlides per donar resposta als reptes que nosaltres entenem que ens planteja la societat catalana: el repte del creixement, el repte del benestar i el repte de la cohesió.

Em centraré ara, breument, en el que és l'evolució d'un indicador que, des d'aquest punt de vista, és simptomàtic, que és l'evolució del producte interior brut. Nosaltres preveiem per a l'any 2001 un creixement del PIB de l'economia catalana de l'entorn del 3,8%, lleugerament inferior –molt lleugerament inferior– al que havia estat la previsió per a enguany, que era del 4,1%, i que tot fa preveure que es complirà quan s'acabi aquest any 2000. Per tant, és cert que hi ha un molt lleuger alentiment del nostre creixement econòmic, però també és cert que estem amb un ritme de creixement molt sostingut. De fet, aquesta previsió que fem de cara a l'any 2001 s'incardina en cinc anys consecutius –des de l'any 97 fins el 2001–, cinc anys consecutius de creixements l'economia catalana entorn del 4%, creixements que han estat clarament superiors als del conjunt de l'Estat, i superiors, també –i això és especialment important–, als creixements dels diferents països de la Unió Europea.

També, el creixement que preveiem per al 2001 és superior al que preveu l'Estat en el seu conjunt –3,6– i al que es preveu per al conjunt de països de la Unió Europea, 3,3. Per tant, un any més, aspirem a anar recuperant posicions en el que és el context de renda i del PIB d'Europa, a anar guanyant posicions en el que és la nostra situació econòmica europea –ho hem aconseguit durant els últims anys, com després comentaré–, i, segon, seguirem creixent, si tot es confirma –seguirem creixent–, per sobre, una vegada més, del conjunt de l'Estat.

A què es pot deure aquesta lleugera desacceleració del nostre ritme de creixement econòmic, que –hi insisteixo– és molt lleugera. Doncs, bé, fonamentalment, a l'alça dels tipus d'interès, a l'alça d'aquests darrers mesos i, lògicament, també, a l'encariment del preu del petroli. Tot això –alça de tipus d'interès, petroli més car, combustible més car– el que fa és retreure una mica, molt lleugerament, molt poc perceptiblement, una mica, el que és el consum. I, com a conseqüència d'aquesta retracció, del consum privat, fonamentalment, es pot produir aquest molt lleuger alentiment del nostre creixement econòmic.

Vostès saben, de tota manera, que nosaltres apostem, tenim com a objectiu –ho hem dit moltes vegades, ho reitero una vegada més– que el nostre PIB *per capita* d'aquí a deu anys, nou anys, sigui un 10% superior a la mitjana de la Unió Europea. L'evolució dels últims tretze anys confirma que això és perfectament possible. Quan vàrem entrar al Mercat Comú Catalunya tenia un PIB *per capita* del 86% respecte a la mitjana europea. Avui, el tenim, probablement, de l'entorn, ja, del 100% o, fins i tot, lleugerament per sobre del 100%. Per tant, en aquest sentit, entenem que la nostra previsió, que el nostre objectiu a molt llarg termini es pot complir perfectament.

Anem a fer una revisió, també breu, del que és l'Índex de Preus al Consum, de la inflació, de l'evolució dels preus. En aquest cas, vostès saben perfectament que les perspectives no són tan favorables com en el cas del creixement econòmic, entre d'altres causes, com a conseqüència de l'augment dels preus dels carburants. De fet, les últimes dades que es van conèixer, de l'octubre,

mostren un Índex de Preus al Consum, a Catalunya, del 4,2%, amb variació interanual, i, a Espanya, del 4%. Hi segueix havent, per tant, un diferencial de preus entre Catalunya i Espanya, però també és veritat que, els darrers mesos, aquest diferencial s'està escurçant. Hi va haver un moment –no fa gaire temps– que aquest diferencial era de mig punt, en contra de Catalunya –ara és de dues dècimes–; per tant, aquest diferencial s'està escurçant, tot i estar situats en uns nivells de preus, sobretot en una inflació, més alta de la que hauríem de tenir. Queda clar, per tant, que, a nivell, fins i tot, del conjunt de l'Estat, un dels principals reptes de la política econòmica global és escurçar aquestes diferències d'inflació amb els països de la Unió Europea.

Tot i que voldria fer un advertiment, que és que, a mesura que el conjunt d'Espanya i, per descomptat, Catalunya, anem convergint amb la resta d'Europa en renda, en capacitat adquisitiva, en capacitat de producció, a mesura que això es vagi produint, també serà inevitable que es vagi produint un cert acostament, un cert apropament, una certa convergència dels preus en un lloc i en un altre. Per tant, això, evidentment, té aspectes negatius, però també té una conseqüència lògica, que és la del propi creixement econòmic i la de la pròpia convergència de renda que estem fent amb el conjunt d'Europa. Nosaltres, des de la Generalitat, hem de contribuir a moderar les tensions inflacionistes, sobretot a base de la política pressupostària. I, la política pressupostària, el que ens indica és que hem d'intentar per tots els mitjans –i jo crec que ho hem aconseguit, finalment– arribar a aquest equilibri pressupostari. Aquesta és la nostra principal contribució al que ha de ser el control dels preus en el nostre país.

Tothom sap que la política monetària, que és un altre instrument per lluitar contra l'increment dels preus, la política monetària està, fonamentalment, a mans de la Unió Monetària i, concretament, del Banc Central Europeu. La previsió que fem d'IPC per a l'any 2001 és del 2,5%, a Catalunya, mig punt per sobre de la inflació que es preveu a nivell de tot l'Estat, amb el benentès que, quan nosaltres fem aquesta previsió de cara a l'any 2001, el que estem apuntant és que, probablement, es mantindrà un diferencial entre Catalunya i la resta d'Espanya, primer, i, segon, que entenem que el missatge que vol donar el Govern central en aquest sentit és un missatge positiu. Tothom coincideix que és molt difícil assolir una inflació del 2% l'any 2001; tothom hi coincideix. Però també és veritat que, des del Govern central, s'ha d'intentar donar un missatge de moderació al màxim des d'aquest punt de vista perquè, també en aquest sentit, també des del punt de vista del control dels preus, la nostra economia, la nostra evolució econòmica es juga una part del seu èxit de futur.

Tot això que hem estat analitzant –creixement econòmic sostingut– té un impacte molt directe i molt positiu en el que és el mercat de treball; per tant, en el que és la reducció de la taxa d'atur i la creació de nous llocs de treball, la creació d'ocupació. Un tret característic d'aquests darrers temps és que, una part important dels nous llocs de treball que s'estan creant, l'ocupa, majoritàriament, les dones –després m'hi referiré amb una xifra concreta–, la qual cosa indica aquesta progressiva incorporació de la població femenina en el mercat

de treball. Pel que fa a la taxa d'atur, assenyalar el següent. Primer: fem una previsió d'atur registrat, a finals de l'any 2001, del 5%; per tant, molt propers a la plena ocupació tècnica des d'aquesta òptica de l'atur registrat, i, si es compleix, la taxa d'atur registrada més baixa dels darrers vint-i-pocs anys.

He de recordar que la previsió que vàrem fer per al 2000 es complirà. Ho dic perquè, de tant en tant, es pot dir: «Home, sí, això és una previsió, però, a l'hora de la veritat, doncs, ja veurem com va, no? Doncs, escolteu: quant a la previsió de l'any 2000, aquesta s'ha complert, s'ha complert, falten encara algunes setmanes per al tancament de l'exercici, però, bàsicament, va en la línia del que havíem previst a principis d'aquest any 2000. Si, en lloc de la taxa d'atur registrada, anem a la taxa d'atur estimada, segons les enquestes –i, concretament, a Espanya, segons l'EPA–, la previsió que fem per a finals de l'any 2001 és de tenir una taxa d'atur estimada del 7,6%. Si això s'assolís –aquest 7,6%–, la diferència que hi hauria entre la taxa d'atur estimada a Catalunya i l'europea, la mitjana europea, seria només d'una dècima. I, això, em sembla especialment important, perquè, l'any 96, tot just fa cinc anys enrere, el diferencial nostre de taxa d'atur amb Europa, amb la Unió Europea, era de 8 punts i la previsió que fem per a l'any 2001 és, pràcticament, de la convergència total, de la igualació total.

Per tant, aquest, entenc, que és, també, entenc que és una fita històrica –si s'aconsegueix–, perquè no només haurem demostrat que som capaços de convergir en capacitat de producció, no només haurem demostrat que som capaços de convergir en renda, sinó també des del punt de vista de la nostra situació del mercat laboral.

La previsió que fem de creació de nous llocs de treball, durant l'any 2001, és de 54.000. I, finalment, dir-los que, si analitzéssim l'evolució del mercat de treball durant aquest any 2000, fins al tercer trimestre, concretament, fins al 30 de setembre, comprovaríem una dada molt, entenc jo, molt remarcable, que és la següent. Dels 77.400 nous llocs de treball creats a Catalunya els tres primers trimestres de l'any 2000, 67.000 han estat ocupats per dones i 10.400 per homes. I una altra dada important, que també trenca alguns esquemes que algunes vegades es comenten, que és que els contractes indefinits durant aquests primers tres trimestres de l'any 2000 han pujat un 9,1%, i la contractació temporal, a Catalunya, ha baixat un 4%. Les dades per al conjunt de l'Estat són diferents, però, per a Catalunya, les dades d'aquest any 2000 són concretament aquestes, cosa que confirma, entenc jo, les bones perspectives del nostre mercat de treball des de diferents punts de vista.

Finalment, abans d'entrar en el que és l'esquema, diguem-ne, bàsic, de les prioritats del pressupost, un comentari sobre el grau d'obertura de l'economia catalana, que s'ha de mirar des d'una doble perspectiva: des de la perspectiva del comerç exterior –les importacions i les exportacions, i des de la perspectiva de les inversions estrangeres. Doncs, bé, pel que fa al comerç exterior, Catalunya, segons les últimes dades, ha arribat a un grau d'obertura del 62%, que és un grau d'obertura important, un grau d'obertura realment alt, fins i tot

en termes europeus. Les darreres dades que tenim disponibles demostren que les exportacions catalanes durant aquests primers mesos de l'any 2000 estan creixent a un ritme del 20,2%, lleugerament per sobre de la mitjana de l'Estat. I les importacions catalanes estan creixent a un ritme del 22,4%, lleugerament per sota de la mitjana del conjunt de l'Estat. Aquest increment fort del 20% de les nostres exportacions demostra, una vegada més –no és pas la primera vegada que això succeeix– la capacitat de competir de la nostra economia amb mercats madurs i molt difícils, molt competitius.

Quant a la inversió catalana a l'estranger, que era una rúbrica de la qual parlàvem molt poc, històricament, perquè n'hi havia molt poca –d'inversió catalana a l'estranger–, he de dir que, en aquests darrers temps, es comença a demostrar com una dada molt rellevant. Cada vegada més, les empreses catalanes inverteixen a l'estranger: no només rebem inversió estrangera a Catalunya, sinó que les nostres empreses inverteixen cada vegada amb més intensitat a l'estranger. Una dada per il·lustrar aquesta afirmació: les dades del primer trimestre –només tres mesos– de l'any 2000, d'inversió catalana a l'estranger, demostren que en un sol trimestre de l'any 2000 s'ha invertit tant com en tot l'any 97. Per tant, clarament, aquí hi ha una evolució molt positiva d'aquesta inversió de les empreses catalanes en els mercats exteriors.

Bé, feta aquesta repassada per sobre, sintètica, del que és l'entorn de la nostra economia, deixin-me que entri més directament en el que és, en el que en podríem dir les «característiques i línies prioritàries del pressupost que ara presentem». Una primera dada –sento que algunes dades he de donar, tot i que, de vegades, això es fa una mica feixuc, però algunes dades són fonamentals–, una primera dada en aquest sentit és que, a nivell del que en diem el sector públic administratiu, és a dir, la Generalitat de Catalunya, les entitats gestores de la Seguretat Social i les entitats autònomes de caràcter administratiu, aquest conjunt que és al qual, ordinàriament, ens referim quan parlem de pressupost, sense les empreses i sense les entitats de dret públic, puja per a l'any 2001 a 2.267.000.000 de pessetes, que equival a 13.611 milions d'euros, i representa un increment del 7,5% respecte al pressupost, en aquest mateix nivell, de l'any 2000.

Si, a més a més, hi afegim tota la resta, que no és sempre homogènia, tota la resta: empreses públiques, entitats de dret públic, etcètera, aleshores, el conjunt del pressupost de la Generalitat supera lleugerament els 2 bilions i mig de pessetes i augmenta, respecte a l'any 2000, en un 8,8%.

He de dir clarament que l'equilibri pressupostari és una de les prioritats d'aquest pressupost, com ho són també la despesa social, l'economia productiva i l'increment de les inversions per part de la Generalitat o de les seves empreses i ens dependents. És veritat que la bona situació –com deia abans– del cicle econòmic ajuda a aconseguir aquest triple objectiu d'eliminar el dèficit i al mateix temps augmentar la despesa social i la inversió pública. També és veritat que aquests pressupostos que avui presentem són els darrers d'un cicle en el qual s'acaba l'actual sistema de finançament autonòmic; l'any 2001 –com vostès saben– s'acaba l'actual període,

l'actual model de finançament autonòmic. Jo no m'hi estendré perquè entenc que, en les converses que tenim obertes amb tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, entenc que és allà on hem de seguir, on hem de fer evolucionar aquestes converses amb l'ànim –com vostès saben– que jo els he reiterat en més d'una ocasió d'intentar arribar a un acord ampli d'aquesta cambra de cara a defensar un nou model de finançament. Simplement dir que aquests són els darrers pressupostos que presentem d'acord amb el model de finançament actual.

I també en aquesta línia dir el següent, i és que, malgrat les mancances de l'actual model de finançament, que hi són, també és veritat que aquest assoliment del dèficit zero, és a dir, de l'equilibri pressupostari, s'aconsegueix no només gràcies a la bona situació econòmica del país, sinó a una política de rigor, a una política de fermesa per part del Govern de la Generalitat sense haver de renunciar a donar resposta a les necessitats bàsiques que ens planteja el país, no a totes les que voldríem, òbviament, però sí a les necessitats bàsiques que ens planteja el país. Per tant, insisteixo: les línies prioritàries d'aquest pressupost, a part de l'assoliment de l'equilibri pressupostari, són el reforçament de la despesa social, l'impuls de l'economia productiva, la potenciació de la seguretat ciutadana –després m'hi referiré– i l'augment de la inversió.

Sobre l'equilibri pressupostari, en realitat parlem d'equilibri però, de fet, presentem un lleugeríssim superàvit de cara a l'any 2001 de 370 milions de pessetes. Recordin que les previsions per a aquest any 2000 eren de fer un dèficit –que jo crec que es complirà– a l'entorn de 8.000 milions de pessetes. Per tant, de cara a l'any 2001, hem hagut de reduir la nostra capacitat de dèficit a aquests 8.000 milions fins a presentar aquest lleuger superàvit de 370 milions de pessetes.

Aquests pressupostos de l'any 2001 són els primers pressupostos que presenta el Govern de la Generalitat en equilibri. No hi havia encara, no hi havia hagut oportunitat encara de presentar uns pressupostos equilibrats; aquesta és la primera vegada que es fa. Es comença, per tant, clarament –no només nosaltres, sinó el conjunt de les administracions públiques de l'Estat–, a sortir de la situació de dèficit tradicional –que no crítico, que no crítico; per tant, que es pot justificar des de moltes òptiques diferents– i es planteja l'objectiu d'iniciar un canvi de tendència que amb tota probabilitat, si les coses van bé, ens han de portar en el futur a situacions de superàvit. Com els deia abans, aquesta situació de dèficit zero reflecteix un rigor pressupostari per part nostra i un esforç important per aconseguir l'equilibri de les finances públiques, i això malgrat un sistema de finançament que té –com els deia abans– les seves limitacions i fins i tot les seves limitacions importants.

Dit això, els he de dir també que, per nosaltres, pel Govern i per mi mateix com a conseller d'Economia, l'eliminació del dèficit no és un objectiu final per si mateix; és a dir, amb aquesta presentació de l'equilibri pressupostari no pretenem fer, no pretenem convertir en prioritat un exercici comptable, sinó que el que pretenem és subratllar que assolir el dèficit zero, assolir l'equilibri pressupostari, és, pot ser un bon camí de cara..., un bon camí, aprofitant un bon moment de la

situació econòmica, de cara a haver d'actuar en algun moment en què girés la truita, és a dir, de cara a haver d'actuar en algun moment en què la situació econòmica no fos tan positiva i que això ens obligués a accentuar la despesa en determinats àmbits del que requereix la nostra societat.

Per tant, insisteixo: l'assoliment de l'equilibri pressupostari té importància política, té importància de país, en la mesura que pot servir per anar acumulant recursos, per anar tenint una situació pressupostària positiva que ens permeti actuar si un dia realment hem d'actuar de forma absolutament necessària. No és, per tant, un exercici de comptabilitat, és un exercici de prioritització i és un exercici de salvaguarda de cara al futur.

Aquesta política de reducció del dèficit no és nova. Voldria recordar que des de l'any 93, que hi van haver les primeres condicions imposades per la Unió Europea per anar caminant cap l'equilibri pressupostari que avui finalment assolim, voldria recordar que des de l'any 93, el Govern de la Generalitat ha anat progressivament eliminant el seu dèficit públic. I concretament des de l'any 98 les liquidacions que hem fet del dèficit han estat per sota dels escenaris pactats amb el Govern central.

Algun comentari, també, sobre l'evolució de l'endeutament. L'endeutament net, que s'incrementa, d'aquest sector públic administratiu –en aquest nivell que dèiem abans–, l'increment net d'aquest endeutament serà de 22.671 milions de pessetes, xifra que representa un 1% –un 1%– de tot el pressupost de la Generalitat en aquest nivell de sector públic administratiu.

Des del punt de vista de la suma final –que moltes vegades, doncs, s'analitza també–, dir-los que a finals de l'any 2001 –per tant, d'aquí a un any aproximadament, quan s'acabi l'exercici del 2001–, la nostra previsió és que l'endeutament de la Generalitat en aquest nivell de sector públic administratiu sigui d'1,38 bilions de pessetes, 1 bilió 380.000 milions de pessetes. Si a aquesta xifra hi suméssim allò que ara la comptabilitat europea ens començarà a obligar a sumar, que són algunes empreses públiques i les universitats catalanes, que no estaven previstes, que no computaven –per dir-ho millor– quan es van signar els escenaris amb el Govern central, si hi suméssim això, que abans no comptava, aleshores aquest endeutament global, a efectes d'escenari amb Madrid –per dir-ho així– i també amb Brussel·les, pujaria a 1 bilió 620.000 milions de pessetes. Això és com a conseqüència de sumar a l'endeutament nostre, computable abans, els endeutaments de GISA, de Regsa i de les universitats catalanes.

Vostès saben també que les condicions que imposa Europa per a totes les administracions públiques –l'estatal, les autonòmiques i les locals– s'estan endurint i que cada vegada més, dintre dels còmputos, s'hi posen més rúbriques a efectes d'endeutament. Però en aquest moment hi ha aquestes i, per tant, les xifres també són aquestes. Dir que, si comparem aquest endeutament des d'una òptica relativa, és a dir, des de l'òptica del seu pes en relació amb el producte interior brut nostre, del país, de Catalunya, veuríem com l'evolució ha estat clarament positiva. Nosaltres teníem un endeutament sobre

PIB l'any 97 a nivell de sector públic administratiu del 8,2% –l'any 97–; acabarem el 2001 per sota del 7%. I si comptem aquestes empreses que ara s'han de comptar i que abans no comptaven, passaríem d'un 9,3 l'any 97 a un 8% a finals de l'any 2001.

I insisteixo una vegada més que aquest és l'indicador que fa servir tothom per saber si un deute és o no és important, per saber si un deute es pot o no retornar amb facilitat. I en aquest sentit queda clar que el nostre endeutament relatiu sobre el PIB no només està baixant, sinó que a més a més –sinó que a més a més– equival a l'endeutament sobre PIB que tenen totes les comunitats autònomes de l'article 151 de l'Estat, excepte –si no ho recordo malament– el cas de les Canàries. La càrrega financera, la suma dels interessos i de les amortitzacions, que és l'esforç que hem de fer en un any concret per retornar i per pagar el deute anterior, representa en el nostre pressupost un 7,6% dels nostres ingressos corrents –7,6%–; recordin que el límit legal que estableix la LOFCA és del 25%, per tant, estem tres vegades per sota quant a càrrega financera del límit legal que estableix la Llei de finançament de les comunitats autònomes.

Seguint amb el que és les prioritats del pressupost, a part de l'equilibri pressupostari, n'hi ha una altra de molt clara que és el reforçament –com els deia– de la despesa social. En aquest sentit, dir-los que el 51%, més de la meitat de tot l'increment de recursos que farem l'any 2001, anirà concretament a despesa social, i concretament, també, als àmbits dels serveis sanitaris, dels serveis assistencials i de l'ensenyament.

En el cas dels serveis sanitaris, l'augment és de 51.440 milions de pessetes; té per finalitat consolidar un sistema sanitari de qualitat, així com millorar la prestació de serveis sanitaris a Catalunya; va dirigit tant a reforçar l'atenció primària com l'atenció especialitzada; té programes concrets de destí, aquest increment, com per exemple el programa Vida als Anys, que preveu una ampliació de llits hospitalaris i de places als centres de dia, i significa una aportació de 16.000 milions de pessetes del pressupost de la Generalitat a l'àmbit sanitari, concretament; 16.000 milions de pessetes que, com vostès saben des de fa tres anys, són la contribució que la Generalitat fa del seu pressupost al sosteniment i a la millora dels nostres serveis sanitaris. En aquest cas, a més a més, no només es planteja transferir aquests diners per assegurar el sanejament de la situació financera de la despesa sanitària, sinó també per seguir invertint recursos en el que és la reducció de les llistes d'espera.

En aquesta línia del reforçament de la despesa social, comentar que els serveis assistencials augmenten 5.448 milions de pessetes; que no es produeixen, aquest any 2001, canvis importants en la fiscalitat de cara a les famílies, tot i que es mantenen totes les deduccions que s'havien fet fins ara; es manté també l'ajut de 60.000 pessetes a aquelles famílies amb ingressos de menys de 3 milions i mig que tenen nens en edat no escolar, de 0 a 3 anys –aquest programa, concretament, costa 1.700 milions de pessetes–, i finalment hi ha un augment, també, de recursos en els serveis d'atenció a les persones disminuïdes, bàsicament de les actuacions adreçades al suport a la integració laboral d'aquest col·lectiu.

En aquesta línia, també, del reforçament de la despesa social, tot i que en aquest sentit, doncs, està entre despesa social i diguem-ne increment de la nostra productivitat amb el pas del temps, hi ha el que és l'ensenyament en general i, concretament, l'ensenyament no universitari. Aquí hi destinarem 23.202 milions de pessetes més que no pas l'any 2000, entenent que –com sempre hem entès– l'ensenyament, que la inversió en ensenyament és un factor d'integració i de cohesió social, però que també és un factor clau de cara al desenvolupament econòmic del nostre país.

Dintre d'aquest àmbit de l'ensenyament hi ha –com vostès saben– el Pla de foment de les llars d'infants. Per a aquest programa es preveu un increment significatiu l'any 2001 respecte de l'any 2000, i passa de 1.268 milions de pessetes a 1.650; per tant, un increment clarament superior al 20%, cosa que demostra que la prioritat que vàrem establir en el seu moment és una prioritat que es transforma en línies pressupostàries, és a dir, en diners en el moment de fer els pressupostos.

Si deixem l'ensenyament no universitari i ens fixem més en el que és l'ensenyament universitari, cal destacar que la Direcció General d'Universitats té un pressupost per a l'any 2001 de 85.409 milions de pessetes, que representa un increment de més del 8% respecte del pressupost de l'any 2000. Aquests dobles increments, ensenyament no universitari i universitats, demostren que la nostra política de prioritització del que és l'àmbit de la formació és una política que clarament té continuïtat en el transcurs de l'any 2001.

Si deixem el que és el sector –per dir-ho així– de la despesa social, de la prioritat social, i anem al suport a l'economia productiva, voldria dir-los que l'any 2001 aquests apartats de l'economia productiva tenen un increment respecte a l'any 2000 de l'11,7%. Per tant, quan al començament de la meua intervenció els deia: «Hi ha una prioritat clara, també, respecte a fomentar la nostra economia productiva», aquí es demostra amb aquest increment de l'11,7%.

Aquí, alguns comentaris concrets. Primer, el foment de la indústria, el comerç i el turisme, el que són aquests tres àmbits concrets, tenen més recursos que l'any anterior, clarament més: 3.322 milions de pessetes més que no pas l'any anterior, increment bastant significatiu. I la major part d'aquests recursos són transferències que farem dintre de l'àmbit de la innovació industrial, la promoció comercial i la millora de l'oferta turística.

En aquest cas, s'ha de destacar que la previsió que tenim de recaptar recursos, també, amb l'impost de les grans superfícies –lleï que s'està tramitant en aquests moments al Parlament de Catalunya–, que, com vostès saben, són unes previsions de recaptació que oscil·laran entre 2.000 i 2.500 milions de pessetes..., aquests recursos de l'impost de les grans superfícies no estan contemplats en aquest Projecte de pressupostos, però, lògicament, en la mesura en què s'aprovin durant aquestes properes sessions parlamentàries, alimentaran el pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme i, concretament, significaran un increment molt important de les aportacions que farem al comerç urbà

del nostre país. Jo espero que –com hem reiterat en algunes ocasions i com sembla que, per altres acords parlamentaris, s'apuntava– aquesta Lleï de l'impost de les grans superfícies tindrà un suport ampli de la cambrà catalana.

En aquesta línia del suport a l'economia productiva, i més enllà de la indústria, el comerç i el turisme, assenyalar que hi ha una aposta important, el 2001, per a la recerca. Concretament, els pressupostos de recerca s'incrementen un 13,3%, i assoleixen xifres que nosaltres seguim considerant insuficients –en la línia del que va dir en algun moment el conseller d'Universitats–, però també queda clar que, en aquesta línia de la recerca, hi fem, el 2001, un esforç pressupostari important.

I, quant al sector d'agrari, com vostès saben, és un dels sectors que més creix en el pressupost de l'any 2001, com a conseqüència, primer, d'atendre els requeriments del Pla de desenvolupament rural, que significa un increment important respecte a les dotacions anteriors; segon, d'atendre els requeriments de l'IFOP, de l'instrument de cara a la pesca, i tercer, de donar un impuls fort al que és la nostra política d'execució de regadius, i, concretament, vostès saben que hi ha una partida concreta per poder començar amb tota claredat el que és el canal Segarra - Garrigues, que no només té dotacions, ja, de l'Estat clares, sinó que també tindrà dotacions, té ja dotacions de la Generalitat, també, per poder començar aquesta obra en el transcurs de l'any 2001. Si sumem tot això, l'atenció al camp català, l'atenció a les activitats agràries, veuríem que el nostre pressupost de cara a l'any 2001 significa un increment de quasi el 24% respecte a l'any 2000, xifra que palesa una aposta molt clara del Govern de cara a les activitats agràries de Catalunya.

També dintre d'aquest suport a l'economia productiva, una referència sobre la política ambiental en aquest sentit: els majors recursos de què disposarem l'any 2001 es destinaran, bàsicament, al tema dels residus, a la forestació i, lògicament –en aquest cas, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua–, a mantenir i, fins i tot, impulsar els programes de depuració d'aigües. La preocupació pel medi ambient adquireix, lògicament, una rellevància creixent, una rellevància important, i el Govern de la Generalitat no vol ser aliè a aquesta rellevància. I per això –i això ho demostrem també amb aquestes xifres que avui presentem– l'any 2001, les polítiques mediambientals..., el Departament de Medi Ambient incrementa la seva despesa no financera d'un 15,9%.

Hi ha un apartat concret que requereix un comentari també específic, que són els temes de seguretat ciutadana, la despesa en protecció i en seguretat. Vostès saben que el desenvolupament del model policial català té com a objectiu la millora de la protecció i la seguretat ciutadana. El desplegament dels Mossos d'Esquadra es fa, fonamentalment, per això: per millorar la protecció i la seguretat de la nostra gent. Doncs bé, l'any 2001 es culmina des d'una òptica pressupostària la plena assumpció de competències sobre el control del trànsit i es continua, decididament, pel desplegament de la Policia de la Generalitat a tot el territori català; un desplegament que, lògicament, ha de ser progressiu.

En aquest sentit, i també, doncs, a efectes de missatge clar des d'un punt de vista de recursos, pensin que l'increment de les polítiques de seguretat i de prevenció – de prevenció i d'emergències i de seguretat civil–..., el conjunt d'aquestes polítiques tindrà un increment de més del 25% entre el pressupost de l'any 2000 i el pressupost de l'any 2001. Per tant, inequívocament, hi ha una aposta, en aquest sentit, molt clara del Govern de Catalunya per la protecció i la seguretat en el nostre país.

Quant al tema de les inversions, vostès saben perfectament que, cada vegada més, una part significativa de les nostres inversions no la fa directament la Generalitat per ella mateixa, sinó que es fan a través d'algunes empreses que depenen al cent per cent, moltes d'elles, de la mateixa Generalitat de Catalunya. Si sumem el conjunt de l'esforç inversor del Govern, la Generalitat per un costat, i les empreses per un altre, si això ho sumem tot, el nostre esforç inversor durant l'any 2001 serà pràcticament equivalent a 300.000 milions de pessetes, amb un increment respecte a l'any 2000 del 14,6%. I aquí anem al començament; els deia a l'inici de la meua intervenció que hem intentat fer compatible –i jo crec que ho hem aconseguit en aquest pressupost de l'any 2001– l'equilibri pressupostari, el reforçament de la despesa social, no abaixar la guàrdia en l'àmbit de la despesa social, de la cohesió i de la integració social i, al mateix temps, poder fer un esforç inversor notable. I aquest increment del 14,6% del conjunt de la Generalitat demostra que aquest esforç inversor hi és.

Aquest pressupost nostre, que prioritza les inversions, es basa en part en la generació d'estalvi. Una part d'aquestes inversions es fa per part d'empreses que poden fer-les perquè tenen ingressos propis; una altra es fa a base de polítiques d'endeutament, a llarg termini. Però una part important del nostre esforç inversor l'any 2001 es fa com a conseqüència de l'increment de l'estalvi. I, en aquest sentit, donar-los la xifra següent crec que té una especial importància: l'estalvi corrent de la Generalitat de Catalunya l'any 2001 serà un 9,9% superior al que haurà estat l'any 2000; concretament, pujarà a 144.000 milions de pessetes. Doncs bé, aquest estalvi corrent, creixent amb el pas del temps, símptoma de rigor en l'execució pressupostària de les nostres finances, dels nostres recursos, aquesta xifra, aquest increment serveix, en bona mesura, per poder accelerar o per poder aguantar el nostre ritme inversor.

No dóna temps, en aquesta presentació inicial, de fer o d'analitzar la distribució comarcal de les nostres inversions. També és veritat que, quan es parla d'inversions comarcalitzades, cada vegada es fa més difícil fer un seguiment comarca per comarca, però al final aquest seguiment es pot fer bastant bé quan es liquiden els pressupostos. Doncs bé, si això surt en el transcurs del debat, jo els demostraré, a base de pressupostos liquidats d'inversió, que el Govern de la Generalitat, en el que és inversió *per capita*, fa una atenció prioritària a les comarques que tenen menys nivell de renda, cosa que, lògicament, seguirà sent així l'any 2001.

L'última part de la meua intervenció hauria de fer referència al que en diem el Pla especial d'equipaments, construccions i infraestructures del mandat 2001-2003.

Les inversions que els comentaré a partir d'ara són inversions que no totes elles estan reflectides estrictament en els pressupostos del 2001 tal qual, però que formaran part d'inversions que es dibuixaran en el transcurs d'aquest mandat, entre l'any 2001 i l'any 2003, i que es faran a través de diferents mecanismes; algunes vegades comptant amb recursos que vindran dels fons europeus –concretament, els fons que provenen de la Unió Europea a través de l'Administració central i, bàsicament, en aquest sentit, els fons de cohesió–, altres vegades seran convenis amb l'Administració central de l'Estat, que també ens aportarà una part dels recursos, i altres vegades seran esforços propis de la Generalitat de Catalunya.

Aquest Pla que jo els comentaré ara, de fet, depassa el que és el marc pressupostari estricte de l'any 2001. Primer, perquè va més enllà, tal com els deia; segon, perquè deixa una mica de banda el que és, diguem-ne, la prioritat de l'estabilitat pressupostària com a tal i es fixa més en prioritats polítiques d'inversió en el conjunt del mandat, i tercer, com els deia, perquè en alguns casos rebrem ajuts d'altres administracions públiques.

Aquest Pla que acompanya, per dir-ho així, el pressupost de l'any 2001 està valorat en 200.000 milions de pessetes, aproximadament, i té el següent detall.

A infraestructures de comunicacions, 168.000 milions de pessetes. I aquí destaca: la primera fase de la línia 9 del metro, concretament la fase que afecta els municipis de Santa Coloma de Gramenet, Badalona i Barcelona, fins a l'estació de la Sagrera –primera fase–, valorada en 60.000 milions de pessetes; el conveni del transport públic, que signarem una vegada més amb l'Administració de l'Estat durant el transcurs de l'any 2001 i que fem una previsió per a quatre anys de 60.000 milions de pessetes més –per tant, en aquest proper mandat, només a transport públic, en aquest propers tres, quatre anys, invertirem 120.000 milions de pessetes–; una altra inversió significativa és la prolongació de l'Eix del Llobregat, ara desdoblant fins a Sallent –la idea és anar fins a Navàs, ràpidament, i arribar fins a Berga–, i, concretament, construir el que és l'eix vertical entre Osona i la Garrotxa, és a dir, el tram Vic - Olot, passant per Bracons. El conjunt d'aquestes inversions puja 168.000 milions de pessetes, i la nostra intenció com a Govern és començar-les o totes elles el 2001 o, en tot cas, com a mínim, en el transcurs d'aquest mandat que s'acaba, aquest mandat parlamentari que s'acaba l'any 2003.

A més a més d'aquest esforç en matèria d'inversions de comunicacions, hi haurà un esforç important en l'àmbit dels equipaments, de la sanitat i dels serveis socials. Estic parlant sempre d'inversions que aniran acompanyant el pressupost per alguns mecanismes que ara comentaré i que se sumen a les que ja estan previstes en el pressupost. I, concretament, en aquest àmbit de la sanitat i dels serveis socials, hi haurà un esforç, un sobre esforç per començar a construir més centres d'assistència primària i per fer més residències de gent gran.

En l'àmbit de l'educació, hi haurà un esforç important, de 25.000 milions de pessetes addicionals, en centres escolars i en un nou programa d'inversions universitàries.

I, finalment, hi haurà quantitats menors d'aquestes addicionals en l'àmbit de la justícia i en l'àmbit de la seguretat ciutadana.

Algunes d'aquestes inversions –concretament, la línia 9 del metro de Barcelona, aquesta primera fase i, probablement, les següents que vinguin a partir d'ara– es finançaran amb això que se'n diu, això que s'anomena «el sistema alemany», que és un sistema utilitzat per l'actual Govern central que, de fet, significa començar a pagar aquestes obres singulars –lògicament, això serveix per a obres singulars– a partir del moment en què els contractistes lliuren l'obra a l'Administració que l'ha contractada. A través d'aquest mètode, nosaltres farem, concretament, la línia 9 del metro de Barcelona. Si no la fem a través d'un mètode així, no la podem fer amb l'actual model de finançament que tenim, i nosaltres no hi volem renunciar. I d'una forma prudent –d'una forma prudent–, sense posar en risc l'equilibri pressupostari de la Generalitat de Catalunya, sense posar en risc les qualificacions que emeten les diferents agències de *rating* internacional, nosaltres donarem un pas endavant per cobrir, per donar resposta a una prioritat política, que és la de millorar el transport públic, concretament en la gran àrea de l'entorn de Barcelona i de la mateixa Barcelona ciutat.

Algunes altres d'aquestes inversions es faran aprofitant els nivells d'endeutament que les nostres empreses públiques tenen autoritzats per llei d'aquest Parlament, per tant, sense incrementar l'endeutament actual d'aquestes empreses, sinó aprofitant els seus sostres d'endeutament autoritzats per aquest Parlament. I en algunes altres ocasions, tal com els deia, en algunes altres ocasions hi haurà algunes aportacions d'altres administracions, concretament en el Conveni del transport per les inversions ordinàries en matèria de transport públic, vostès saben que l'Administració central tradicionalment aporta un terç del cost de les obres –nosaltres dos terços, ells un terç–, i, també, de cara a algunes obres d'infraestructura, com, per exemple, a l'eix del Llobregat comptem disposar d'alguns fons de cohesió europea.

Permetin-me, per acabar, definitivament, algunes consideracions finals, a tall de resum del que ha estat aquesta presentació del pressupost de la Generalitat de cara a l'any 2001.

Primer. Catalunya ha assolit en els darrers anys un alt creixement econòmic que ens ha permès situar-nos en la mitjana de producció –en la mitjana de renda, també– de la Unió Europea.

Segon. Els pressupostos de la Generalitat de l'any 2001 s'emmarquen, també, en aquest creixement sostingut, en aquest creixement econòmic sostingut que ens permet posar les bases per a unes millors polítiques de benestar social i fer-ho compatible amb una bona atenció a les polítiques de desenvolupament sostenible a llarg termini.

Tercer. Aquests pressupostos són pressupostos per primera vegada equilibrats, i assolim així una fita important que nosaltres –hi insisteixo– no volem convertir en un exercici comptable, sinó que fonamentalment aquest equilibri pressupostari s'adreça a poder donar resposta en el seu moment a polítiques determinades que el país

pugui necessitar, si en algun moment del futur la situació econòmica no és tan brillant com fins ara.

Quart. Reforcem d'una forma decidida el que són els nostres programes de benestar i de cohesió social i, també, de seguretat ciutadana, sense renunciar a un increment notable de les nostres inversions públiques i d'atenció a la nostra economia productiva.

Cinquè. Aquest és un pressupost que es fa, i és l'últim en aquest sentit, amb l'actual model de finançament vigent. Lògicament nosaltres aspirem que el futur model de finançament que puguem negociar amb el Govern central sigui un model de finançament que ens permeti anar més enllà en les línies mestres d'aquest pressupost de l'any 2001.

I sisè i últim. Acompanya aquest pressupost un programa específic d'inversions, que és el que els comentava ara, fa uns pocs minuts, que per a nosaltres significa prioritzar des d'una òptica política el que considerem que són inversions bàsiques de cara a la competitivitat del nostre país en els propers anys.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El debat i la votació de les esmenes a la totalitat es farà d'acord amb la Norma aprovada per la Mesa el 21 de novembre. L'ordre de defensa de les esmenes a la totalitat és el de la presentació en registre d'entrada. I, per tant, la primera esmena a la totalitat, la presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, escrivia el malaguanyat professor Ernest Lluch al primer capítol del llibre *Economia crítica: una perspectiva catalana*, publicat el 1972, que grups considerables de la burgesia catalana estaven lligats a centres exteriors de Catalunya, i més concretament, amb Madrid, i que aquests lligams eren de subordinació. Doncs bé, per a Esquerra Republicana la discussió sobre el Projecte de pressupostos del 2001 es podria titular «Crònica d'una subordinació anunciada»: subordinació econòmica en un sistema de finançament injust que condemna els sectors populars a tenir uns nivells de serveis públics inferiors als que els correspondria *per capita* i en funció de l'esforç fiscal; subordinació social en les prioritats que aposten per engrèixar el sector privat o semipúblic, en àmbits bàsics com l'ensenyament i la sanitat, o per la perpetuació de la Catalunya de peatge, i subordinació política, perquè el Govern de la minoria a Catalunya ha triat lliurement buscar el suport del grup que té la majoria absoluta a Madrid, des de la prepotència i amb una clara voluntat neocentralista. Aquestes són les tres subordinacions que emmarquen aquests pressupostos del 2001.

Anem, doncs, a donar les raons per aquesta esmena a la totalitat presentada per Esquerra Republicana, i ho farem fent un repàs de l'anàlisi macroeconòmica del Projecte, amb el qual discrepem en diverses apreciacions

sobre el context econòmic i social, amb la crítica a l'esquifiment dels ingressos i l'endeutament acumulat, analitzant les despeses i proposant mesures de contenció en alguns casos i d'augment en d'altres, i proposant quines són les prioritats per a Esquerra Republicana i per què aquests pressupostos no hi acaben d'encaixar, i finalment farem una valoració del context polític en què es produeixen el debat d'aquests pressupostos.

Anem, doncs, a parlar de les qüestions macroeconòmiques que s'indiquen en la Memòria i en l'Informe del Projecte de pressupostos 2001.

Estem en un moment en què la inflació comença a impactar d'una forma important: el diferencial entre l'Estat i la zona euro ha arribat a 1,3 punts; a la Unió Europea arriba a 1,6 punts i el conjunt de l'Estat està al 4%. És el tercer estat amb més inflació de la Unió Europea. S'incrementa el diferencial: en països de la Unió Europea s'experimenta una pèrdua de competitivitat i de capacitat exportadora. El Govern, tant allà com aquí, se'n renta les mans i, de fet, està demanant als treballadors que se cenyixin el cinturó. Però la gent no és «tonta», sap perfectament que el problema bàsic d'aquesta inflació galopant és el fracàs de les privatitzacions sense liberalització que ha fet el Govern de Madrid i en les quals el Grup de Convergència i Unió ha participat com a actor secundari.

Aquestes empreses oligopòliques o directament monopòliques, que abans eren públiques i ara són privades, segueixen sense aplicar una competència efectiva. És, doncs, a la banca i les seves hipoteques, a les tarifes d'aigua, gas, electricitat, peatges i telèfons o en els beneficis de les petroleres on s'ha de combatre la inflació, i no veiem que ni el Govern de Madrid ni el Govern de la Generalitat abordin frontalment la qüestió, i encara més si no es reconeix, només sobre el paper, la inflació diferencial de Catalunya; però només sobre el paper, sense cap mesura del Govern de la Generalitat, perquè per fer front a aquest diferencial que afecta les pensions baixes, que afecta els salaris mínims, sobretot...

Uns dels afectats clarament per aquesta inflació, en aquests moments, són els treballadors que depenen de l'Administració catalana, 110.000 funcionaris; el que es calcula que podrien perdre, degut a aquest diferencial inflacionari, podria superar perfectament els 10.000 milions de pessetes de poder adquisitiu. Afectats, també, ho són els treballadors als quals no s'aplica la clàusula de revisió salarial i, concretament i especialment, els que tenen salari mínim. I, òbviament, afectats d'aquesta inflació galopant, en algun cas també deguda al preu dels carburants, és l'activitat productiva d'aquells autònoms que té a veure, precisament, amb l'ús d'aquests carburants: pagesos, pescadors, transportistes i taxistes.

Estem, doncs, en un final de segle bo, que ha estat bo, però que té la previsió d'anar aterrant cap a posicions més dolentes i d'empitjorament per a les capes populars. La convergència real de l'estat amb Europa s'ha estancat, s'ha reduït la renda real de les famílies i la pujada del tipus ha reduït el poder de compra de les llars. S'acosten, doncs, moments de baixada en el creixement del consum. Ha baixat l'estalvi financer de les famílies

—això són dades clarament sortides dels darrers estudis—, segons les dades de l'OCDE, entre el 96 i el 99 la pressió fiscal al conjunt de l'Estat espanyol ha pujat 2,5 punts, el doble de la mitjana de la Unió Europea. Això pel que fa al tema de la inflació i la pressió fiscal.

Si aquí hi sumem que en aquest període i que aquests pressupostos estan situats en aquest context, malgrat la bonança econòmica que hi ha hagut en el sector privat, és evident —l'estudi del Banc Bilbao Vizcaya marcava que Catalunya és la regió que ha tingut un creixement dels més forts de la Unió Europea—..., pel que fa a l'economia privada, això és cert, però al mateix temps el que és en la concentració del poder econòmic i poder real econòmic hi ha hagut una davallada, perquè s'ha produït en el context, precisament, del que dèiem abans, d'aquestes grans maniobres de privatització i concentració.

Per altra banda, no vull passar per alt el fet que les xifres oficials de PIB i de renda i d'acostament a la convergència europea té algunes qüestions que són francament..., que es poden posar en qüestió. En relació al PIB, per exemple, les xifres oficials no acaben de ser corresponents a la realitat. La nostra economia, per exemple, té una ràtio activitat comptabilitzada submergida més alta que la mitjana estatal, i això fa que el moderador del nostre PIB *per capita* estigui inflat artificialment i, a la vegada, tenint en compte que la generació de renda nostra hi participa cada vegada més un nombre més important de població immigrada, algunes vegades recollida en cens i d'altres no, significa que el denominador del PIB *per capita* està infravalorat. Per tant, doncs, les xifres oficials no són xifres reals de PIB *per capita*, hi hauria molt a dir. Per altra banda, evidentment, el PIB *per capita* depèn de la riquesa però depèn del *capita*, amb un dels índexs de natalitat més baix d'Europa. És evident que nosaltres aquestes xifres les tenim esbiaixades i que en el moment que es recuperés una natalitat mitjana europea tornaríem a situar-nos en la realitat que no és un avenç tan important del nivell de renda per habitant. Això, quant a dades objectives; que entenc que la Memòria del pressupost i la intervenció del conseller crec que és poc crític amb relació a les xifres oficials.

Evidentment, això —dèiem—, que es produeix en un context de privatització i centralització, s'ha vist clarament al sector elèctric, on la captació per part d'Endesa, de FECSA i Enher s'ha produït, precisament, en contra de la capacitat que hi hagués actors propis en aquest àmbit a Catalunya. Una empresa com Endesa que té el consum bàsicament partit entre Andalusia i Catalunya posa la seva seu a Madrid i concentra allà tots els mecanismes de decisió. Mentrestant a Catalunya continua havent-hi problemes de talls, problemes de microtalls i les empreses, en aquests moments, es troben en una situació de monopoli absolut i, per tant, sense capacitat de negociar rebaixes a l'hora de tenir, de demanar o de pactar consums elèctrics. Això sí, el ministre Rato ens anuncia que a Madrid s'impedirà que tot el mercat caigui en mans d'una empresa i, mentrestant, a Euskadi el Govern està movent per recuperar una part del mercat elèctric per un agent propi, impulsat, en aquest cas, per Euskadi Gas. Vostès, per ara, que jo sàpiga no han fet res o almenys no ens ho han indicat.

Aquest fenomen de privatització amb centralització es podria anar reproduint en l'àmbit de l'aerotransport, en l'àmbit de la Renfe, en l'àmbit de correus, etcètera, etcètera. Per tant un context on, malgrat la bonança econòmica dels darrers anys, en el sector de la petita i mitjana empresa, el que són grans grups econòmics, centres de decisió de grans empreses semipúbliques, han anat passant a Madrid. Això es podria, també, repetir en tot l'àmbit de la nova economia. En un estudi recent de Baró i Cubeles, encarregat per l'Ajuntament de Barcelona sobre el futur de les indústries de la formació, informació, es posa aquest risc sobre la taula.

Al costat d'això –i s'ha dit–, estem entrant al final del cicle del model actual de finançament autonòmic. Aquest model acaba enguany, l'any que ve, i se suposa que haurem de passar a un nou model a partir de la negociació. Jo crec que, sense avançar els debats que puguem tenir en el seu moment, caldria referir-nos-hi breument.

És evident que el traspàs del 30% d'IRPF, en la mesura que el Govern del Partit Popular ha fet que aquest impost cada vegada anés perdent importància, ha estat una mica una trampa, ara que està de moda parlar de trampes. De fet, Hisenda ha hagut de compensar el Govern català per la caiguda dels ingressos de l'IRPF. Els ingressos de la Generalitat van créixer el 1997 i el 1998 un 10,8% mentre que amb el sistema del creixement del PIB nominal haurien d'haver crescut un 11,3%. Per tant, doncs, aquesta és una realitat, ens traspassen un impost que maten, i per tant, a la pràctica no ens ha comportat beneficis monetaris clars.

De fet, l'única millora que hi ha hagut en el finançament en aquests anys ve del recàlcul sobre transferències de policia, presons, ensenyament i sanitat, que no vull dir que sigui negatiu, però això vol dir que en el seu moment els càlculs es van fer malament, en el moment dels traspassos o de la valoració dels traspassos es va fer malament els càlculs, i ara l'únic que es va és refer un error greu en el moment dels càlculs de les transferències.

Per tant, en aquest context, la sensació és que anem a un any futur en què el tema de la balança fiscal continuarà sent sense solucionar. Anem a una negociació que, de moment, pinta malament, perquè ni tan sols el Govern del Partit Popular accepta la proposta del senyor Zaplana. Per tant, doncs, molt ens temem que una situació absolutament insostenible continuarà sent en el futur exactament igual, on un ciutadà català aporta de mitjana a l'Estat 827.000 pessetes l'any i l'Estat se'n queda 216.000. Un 27% dels impostos que paguem es perden per als catalans, se'ls queda la burocràcia a Madrid o els territoris subsidiats. És a dir, tenim una mitjana d'aportació d'una família catalana de 3,3 milions a Madrid i allà es queden 1 milió anual, que deixa de rebre's en sanitat, en ensenyament o en carreteres lliures de peatge.

Aquesta és la realitat crua d'una balança fiscal que afecta clarament i negativament la capacitat de gestió i d'autonomia de la Generalitat, aquesta és una trista realitat. I això comporta, òbviament, aquesta manca de recursos públics, una situació d'anorèxia pel que fa al sector públic a Catalunya. A l'estudi citat del Banc Bilbao

Vizcaya també deia una cosa, ens deia: l'economia privada ha anat bé, però, atenció, el que s'anomena aportació de serveis no de venda, que bàsicament vol dir el sector de l'Administració pública, resulta que el període 86-97 no arriba al 10% l'aportació de serveis, i això vol dir que és un cas singular a Europa, ja que del conjunt de regions de França, Alemanya, els Països Baixos i Espanya, només la regió flamenca i la de Hessen tenen una aportació de les branques no destinades a la venda inferior a la catalana.

Comparant-ho, per exemple, a Catalunya significa, el pes de l'Administració pública sobre el PIB, un 8,7%, a Madrid és un 14,1%, a Andalusia un 16%, a Flandes un 10,5%, a Baden-Württemberg un 11% i a Roine-Alps un 15%. Per tant, ni les zones més avançades, a les quals ens volem comparar i sistemàticament ens comparem, tenen un nivell de pes de l'Administració pública, del sector públic tan baix com Catalunya, i aquest és un problema estructural que aquests pressupostos, evidentment, no hi aporten cap solució, perquè són continuistes. El mateix podríem fer si féssim el pes de pressupost en relació amb el PIB: Catalunya, 12% del PIB; el País Basc, 15%; Andalusia, 16%.

Per tant, això ens provoca un país de peatge –ho hem dit altres vegades–, un país que ha de pagar dues vegades les coses; a través dels impostos paguem la sanitat, l'ensenyament i les carreteres lliures de peatge de l'Estat, i, a sobre, de la butxaca, ens hem de pagar, afegits, complements de sanitat privada, escola privada i carreteres de peatge. Aquesta és la realitat, realitat que no canvia en absolut també en funció d'unes inversions de l'Estat, dels pressupostos de l'Estat que han pactat el Grup de la minoria amb el Grup de la majoria a Madrid, i que continuen sent unes inversions absolutament per sota de les necessitats i del que signifiquem *per capita* i per esforç fiscal. A l'etapa de govern del PSOE, una mitjana d'un 7% d'inversió de l'Estat, a l'etapa en què Convergència i Unió ha estat decisiva a Madrid, com a màxim s'ha arribat a l'11%. Encara quatre punts per sota, cinc punts per sota de la mitjana de població que som, i molt per sota de l'esforç fiscal, que està a més del 20%. Per tant, en aquest escenari és on s'han de situar els pressupostos de la Generalitat.

I anem a entrar una mica ja en la gestió pressupostària. Breument, algunes qüestions estrictes de gestió, com el tema de les liquidacions. Cada any ens queixem, i no varia, que es produeixen desviacions a les taxes de joc, sempre –50.000 milions en set anys, hi ha hagut unes desviacions–; previsions d'ingressos per transferències de capital per serveis de la Seguretat Social, també una desviació de més del 50%; i, per tant, tenim sistemàticament unes desviacions habituals que sembla lògic que ja no s'haurien de repetir, perquè cada any són les mateixes.

Per exemple, el tema de les quotes de la Seguretat Social, article 16, en tractar-se d'un percentatge sobre la massa salarial no hauria de presentar excessives variacions. Es va pressupostar 32.000 milions i es van liquidar 38.000 milions, una diferència de 5.800 milions, prop del 20% del pressupost, i això que la Sindicatura de Comptes reiteradament ha cridat l'atenció sobre aquest punt, vostès van persistint en l'error, però, és

clar, és un error que té la seva gràcia, perquè permet inflar determinats ingressos i desinflar partides ampliables a despeses, per tant, aquí és un joc comptable en què s'utilitzen males previsions per decorar els pressupostos.

El mateix passaria en el conjunt de les inversions, en la desviació pel que fa a les inversions, on només hi ha una desviació d'un 1% amunt, mentre el deute es devia un 115% amunt, i el pressupost liquidat, en general, es devia un 13,5% cap amunt. Alguns departaments clamen al cel. És el cas d'Indústria, que, unes inversions ridícules, se les veu reduïdes a l'hora de la liquidació a, pràcticament, les dues terceres parts, i el mateix passa també en aquest àmbit pel que fa a les transferències de capital, que de 6.000 milions passen a 10.000 milions i, en canvi, es liquiden, finalment, només 6.000 milions, molts menys dels previstos inicialment.

Per tant, doncs, en el tema de les liquidacions, de la seriositat i del rigor en la gestió del pressupost, cada any es va repetint les mateixes constants.

Pel que fa als ingressos, i per tant la política d'impostos, estem en una política bàsicament regressiva, la congelació de les taxes sobre el joc, la rebaixa de cinc anys del termini legal per mantenir un negoci heretat i beneficiar-se de les deduccions fiscals. La reducció de cinc a quatre anys en el termini legal de prescripció d'impostos indica que ens trobem una política d'impostos, com he dit abans, regressiva, i, a més a més, perquè, com que en quasi entre el 60 i 70% estem vivint de transferències a l'Estat, i aquestes transferències provenen d'un cada cop més gran pes dels impostos indirectes, estem clarament en un àmbit d'ingressos regressius en què el sector indirecte clarament pesa més sobre el directe, per tant paga la gent normal i corrent, i, els qui més beneficis tenen, cada cop disminueix la pressió sobre ells.

Això, per un cantó, i, per altre, el fet que estiguem en una autonomia financera pràcticament estancada. En tres o quatre anys no ens movem del mateix nivell de dependència financera; repeteixo: estem, segons com es mirin els percentatges i el sector, entre el 60 i 70% d'insuficiència financera, vol dir que aquests percentatges són els que ens arriben de transferències de l'Estat.

La Generalitat també deixa d'aplicar unes polítiques de deduccions que en altres comunitats autònomes s'han fet, destinades a sectors desfavorits. Aquí fem alguna petita intervenció en relació amb les famílies, o en relació amb els fills, però ens passen la mà per la cara comunitats autònomes com Aragó, Balears i València o algunes Castelles, en temes com desgravacions o deduccions per subjectes passius d'edat superior a seixanta-cinc anys, per minusvàlids, invidents, mutilats o invàlids, per despeses de custòdia de fills de tres a sis anys, per habitatges habituals o altres habitatges i per donatius. Res d'això, quan tenim capacitat normativa, ho estem fent servir. És a dir, en comptes d'aplicar la poca capacitat normativa en una línia progressista de rebaix, de deducció, de rebaix de la pressió fiscal sobre els sectors desfavorits, estem simplement parats, i, en tot cas, desgravant o fins i tot posant facilitats precisament als sectors que tenen més bona situació econòmica. Això pel que fa, doncs, als ingressos i els impostos.

Breuement: el tema del dèficit del deute; se'ns ha venut que estem a pressupost de dèficit zero però tots sabem que, mirant el consolidat, això no és real, el dèficit real passarà de 48.000 milions de pessetes actuals de l'any passat als 65.000 milions el 2001, un 35% més que l'any anterior, tots sabem que el maquillatge s'ha produït a través de la partida que va destinada a TV3, per tant, estem davant d'una operació de maquillatge comptable. I en l'endeutament, el mateix: en el deute, segons el sistema europeu, estem situats a 1,6 bilions, que, afegint-hi altres consideracions, se'ns acostaria cap als 2 bilions de deute, amb un increment de 22.000 milions, deguts, bàsicament a la transferència a la Corporació i, per tant, podríem dir que l'endeutament es duplicarà el pròxim exercici i passarà de 65.000 milions de pessetes de l'any passat, el 2000, a 83.000 milions el proper any, en una situació en què la pujada d'interessos perjudicarà també els comptes de la Generalitat.

Estem, per tant, davant d'un pressupost continuista, de les grans xifres i que, de fet, si es té en compte la inflació, l'increment real no és l'aparent, estem davant d'incrementos situats a l'entorn del 4% aproximadament – reals. I nosaltres no compartim les prioritats en la despesa que marca les grans línies d'aquest pressupost. Nosaltres creiem que s'hauria d'anar a una contenció de les despeses corrents i a un augment, en canvi, del que són inversió i operacions de capital.

El capítol 1, entenem que no és bo depassar l'IPC de Catalunya, del 4% per al conjunt, i en cas de depassarlo s'hauria de destinar a contractació o consolidació de personal qualificat per necessitats molt específiques, necessitats de demanda social, ja sigui en el sector sanitari, el sector de la policia o fins i tot de protecció civil vinculat amb els bombers. En el total consolidat la despesa de personal s'aprova a un terç de la despesa corrent no financera total, i això és un límit que no s'hauria d'ultrapassar.

La política de personal de la Generalitat al llarg dels anys s'ha demostrat laxa i, en molts casos, inerta, sense objectius. On són els estudis? On són les avaluacions exteriors que determinin la racionalitat dels processos dels organigrames del personal que vostès tenen?

El capítol 2, en la compra de béns i serveis, de fet, creiem també que s'hauria de contenir, perquè a la pràctica això representa una quarta part de la despesa corrent no financera, sense interessos, i no hi ha garanties que, totes les contractacions en certa manera deslligades a vegades al pagament, a la morositat i a la transparència clara en el concurs de l'adjudicació, això està influïnt d'una forma negativa en el fet que també aquest capítol de despeses augmenti d'una forma sistemàtica. Hem demanat molts cops informes a la Sindicatura de Comptes en què la relació de l'Administració pública amb el sector privat, en aquest àmbit, no és tan transparent com caldria, i allà on no hi ha transparència, no hi ha competència, allà on no hi ha competència els costos acaben revertint en contra dels pressupostos que paguem entre tots.

El mateix podríem dir en relació amb el capítol 4, que és allà on hi ha el capítol de transferències, on, tenint en compte el model privatitzat que domina a Catalunya, és a dir, la gran importància que tenen els concerts, ja si-

gui en el camp de la sanitat o en el camp de l'ensenyament, la Generalitat hauria de ser curiosa en el compliment i en la finalitat d'aquests concerts, perquè, en definitiva, es tractaria que aquestes empreses privades que els gaudeixen no tinguin guanys immerescuts i ofereixin el nivell de servei que se'ls exigeix, si més no, això que són partides cada cop més importants. Perquè vostès han optat per aquest model, pel model de la concertació i no pel de primar l'oferta pública, i en canvi, nosaltres seríem partidaris de, amb tot el que es guanyi en contenció a la despesa corrent, ajudar a augmentar el que és el capítol d'inversions i de capital. Entendríem que..., de la mateixa manera que diem que els capítols anteriors no haurien d'incrementar-se per sobre de la meitat de l'increment general dels pressupostos, entenem que el capítol d'inversions i transferència de capital hauria de créixer el doble de la mitjana d'increment dels pressupostos. Estem a favor d'una ràtio 2 sobre això.

És evident que aquest any es compleix, en aquest cas, pel capítol d'inversions, però hem de tenir en compte que partim de xifres molt baixes i que, per tant, amb això no recuperarem ni de molt bon tros, no recuperarem ni de lluny tota la manca de capital públic que té aquest país, que ens situa molt per sota del que ens tocaria per esforç fiscal; estem en molts àmbits entre el 10 i el 13% d'estoc de capital públic i, per tant, molt lluny encara del que ens tocaria per població, 16%, o per esforç fiscal, vint i tants per cent.

Per tant, estaríem a favor d'incrementar la inversió i que les despeses socials, en tot cas, tinguessin una prioritat, una prima per sobre de les altres –ensenyament i sanitat. Programes que també haurien de tenir el doble de creixement de la mitjana: habitatge –per nosaltres– renda mínima, programes per a la immigració, Pla del petit comerç, tractament fiscal de les fusions –què fan vostès per afavorir fusions d'empresa familiar catalana?, no es veu res en aquest pressupost– i incentius a la recerca i desenvolupament. Aquestes, nosaltres entenem que són partides estratègiques en les quals hauríem i podríem créixer per sobre de la mitjana.

I permetin-me, doncs, que davant d'això, d'aquestes propostes, en canvi, hi ha una posició dels pressupostos de la Generalitat que continua havent-hi una dilapidació de recursos. Vostès van anunciar –potser tindrem ocasió de parlar-ne a la rèplica– a bombo i plateret que a partir d'ara vostès estructurarien l'obra de govern amb el famós Cat 21. Sembla que és per al 2002, però, en tot cas, aquest 2001 no hi ha ni pinzellada de cap partida pressupostària que s'organitzi en funció d'objectius transversals, que realment permeti un control de la despesa en funció d'objectius i calendaris. Això no ho trobem, i no només no ho trobem sinó que continuem partint d'uns pressupostos opacs, pel que fa al seus objectius i als seus programes, i, per tant, de difícil control, tot el contrari del que vostès van predicar en aquesta roda de premsa quan van presentar el Cat 21.

Continuem amb una gestió de personal que no acaba de ser..., a partir de l'autoritat..., una gestió de personal en què per un cantó sembla que es vol demanar més productivitat però per l'altre no s'actua correctament i es prima els professionals de la funció pública que són productius, i, en canvi, doncs, no s'actua sobre minories

que no compleixen el seu deure, i, per tant, mentre no s'actui en aquesta direcció vostès estan fent una mala gestió dels recursos destinats a personal.

Aquest any, com a gran novetat, després d'anys de demanar-ho Esquerra Republicana, suprimeixen un organisme, l'Incanop, però n'hi ha uns quants com aquest que són pantalles propagandístiques, publicitàries, amb pressupostos congelats des de fa anys, que no serveixen, perquè pràcticament s'ho mengen tot en personal i lloguer i no tenen mitjans per anar destinats als sectors. Catalunya encapçala el rànquing de comunitats autònomes en nombre d'empreses públiques, organitzacions i institucions derivades de la pròpia autonomia –44, l'any 90; 83, l'any 99–, seguida pel País Basc, amb 70; Andalusia, 52, i Madrid, 46. Per tant, una tendència a la creació a vegades supèrflua i inútil d'organismes que acaben simplement fent pujar les despeses, però no ajudant diguem-ne a simplificar.

Per nosaltres, evidentment, senyor conseller, senyores i senyors diputats, el pressupost que faríem seria un altre, un altre pressupost basat en uns criteris de prioritació de tot el que són partides de l'Estat del benestar: lluita contra la pobresa; una llei de complement de les pensions no contributives a Catalunya, degut al cost diferencial; la subsidiació de les hipoteques dels habitatges lliures, degut a l'impacte que tindrà la inflació i el canvi dels interessos; programes per a la igualtat de les dones, Pla d'habitatge amb més recursos. També un bloc de suport a l'economia productiva, que passaria per mesures compensatòries als sectors que han rebut l'encariment dels combustibles, Pla de recerca, plans per millorar l'increment del nombre de titulats en informàtica, el tema de la cobertura del país de la telefonia mòbil i banda ampla, el tema de la xarxa ferroviària, un pla claríssim de rescat dels peatges. I un bloc cultural i d'autogovern destinat, doncs, a fer front al fracàs escolar, a les llars d'infants de 0 a 3 anys, a la xarxa pública de mitjans de comunicació i a un desplegament real de la política lingüística.

Senyores i senyors diputats, senyor conseller, estem en un any clau, l'any en què s'haurà de negociar el finançament autonòmic, però en què s'està vivint en un context de clima de linxament polític de tota proposta que no sigui la del Govern de Madrid. La conferència del senyor Aznar a ESADE on va dir clarament que ni federals ni autonomistes relectors cabien a l'àrea de joc vol dir que 123 diputats d'aquesta cambra haurien de passar directament a la clandestinitat si aquests termes del Govern realment es portessin a terme.

Estem davant d'un context, doncs, de recentralització política; estem en un context, com deia al començament, de festival de l'oligopoli, on qui té més beneficis en té encara més i qui està en una situació de dificultats se n'hi posen més; en un marc de liberalització del sòl i en un marc de liberalització en contra dels petits i mitjans comerços, i en un àmbit, doncs, de clar centralisme polític, que s'aplica en les legislacions que estan pendents com una espasa de Dàmocles: el tema de la legislació per prohibir el dèficit a les comunitats autònomes; la llei possible de coordinació de las comunitats autònomes, que seria una nova LOAPA; l'amenaça de fer un pacte de finançament local a costa del finança-

ment de les autonomies. Tot això marca el context en què vostès han acordat, estan acordant aquests pressupostos amb el partit que governa a Madrid amb majoria absoluta.

De fet, dóna la sensació que... –també, fins i tot, vist l'últim anunci del senyor Piqué, de dir que s'ha de controlar l'acció exterior de l'Estat per tal d'evitar que les autonomies vagin per lliure–, jo crec que estem ja en un final de cicle on probablement al senyor Pujol ja li ha passat el temps d'esdevenir el Bolívar de Catalunya, però el paper de Bismarck sembla que se l'està adjudicant el senyor Piqué. Aquest és el context d'aquests pressupostos, senyores i senyors diputats, un context de retorn al passat, un context que fa olor de restauració, on com fa anys, com fa..., a principis de segle, la Lliga Catalana pacta amb els partits conservadors del règim; un règim que és un règim de restauració, un règim que està marcat amb una clara involució neocentralista i que més que mai esdevé un règim escleròtic.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident el substitueix en la direcció del debat.)

Senyores i senyors diputats, el Govern de la minoria de Convergència i Unió, amb aquests pressupostos, ha triat soci i ha triat, sembla, formar part d'aquest règim amb tantes connotacions negatives.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Huguet, hi ha una part inicial de la seva intervenció, una part important, inicial, que jo no em veig capaç de respondre-hi, perquè com que eren apel·lacions constants a temes que depenen del Govern central, doncs, escolti'm, com que jo no sóc el ministre d'Economia ni el ministre d'Hisenda, doncs, no sóc jo qui li hauria de contestar tot això. En aquest sentit, doncs, vostè, a través de la seva representació a les Corts espanyoles, té ocasions, segur, de plantejar aquests temes allà, i per tant, permeti'm que jo aquí diguem-ne pass de banda, perquè jo m'he de limitar a respondre per les responsabilitats que té el Govern de la Generalitat.

Bé, vostè ha fet algunes observacions que a mi m'agradaria resituar, per dir-ho així. La primera: vostè parlava de pèrdua de capacitat exportadora. Quan estava analitzant el tema de la inflació i tot això, deia: «perdem capacitat exportadora», ha dit vostè en una ocasió... Sí, sí, home, almenys jo ho he sentit; si no ho ha volgut dir, doncs ja no faig cap comentari més, però en tot cas simplement recordar-li que en les xifres que jo he donat inicialment l'exportació catalana en aquest any 2000, on tenim un diferencial d'inflació certament amb la resta d'Europa, està incrementant-se en un 20%. I aquí el canvi de la moneda no hi juga, perquè fonamentalment aquestes exportacions es dirigeixen a la Unió Europea on lògicament la moneda de referència és l'euro.

Ha fet vostè una referència al tema dels treballadors públics, que perden poder adquisitiu. Té raó; vostè té raó: en la mesura que la inflació sigui més alta que no pas l'increment de la retribucions, doncs això és així. Però també deixi'm dir-li que, com vostè sap, nosaltres hem fet una previsió d'increment de les retribucions dels treballadors públics d'acord amb el pacte subscrit amb les organitzacions sindicals. Per tant, escolti, si s'arriba a un pacte, i s'arriba a un pacte per un període llarg –em sembla que són tres-quatre anys–, el que nosaltres hem de fer des d'una òptica pressupostària és dir: «escolta, complirem el pacte». I nosaltres el pacte el complim –el pacte el complim. Per tant, des d'aquest punt de vista pressupostari –i avui és un debat pressupostari–, em sembla que no hi ha res a dir, tot i, lògicament, constatant que hi ha aquesta pèrdua de poder adquisitiu, però respectant el pacte al qual es va arribar; pacte que, per cert, vostè sap molt bé que afegia unes quantitats addicionals en les retribucions dels treballadors de la Generalitat, quantitats addicionals que també es respecten, lògicament, en aquest pressupost de l'any 2001.

Vostè ens ha parlat de la insuficiència de pes del sector públic català –suposo que entenia Generalitat de Catalunya i corporacions locals– sobre el nostre producte interior brut. I aquí també li dono la raó. Nosaltres tenim un sector públic de conjunt a Catalunya que en relació amb la nostra capacitat de produir riquesa és més baix que no pas d'altres de l'Estat i no pas d'altres també de la Unió Europea. En això, té raó. Però també deixi'm dir-li una cosa, i és que això ve com a conseqüència fonamentalment d'un sistema molt poderós, d'un sistema molt potent de redistribució de riquesa a dintre d'Espanya. I això és el que hi ha, i s'hi pot estar més d'acord o s'hi pot estar menys d'acord, però això és el que hi ha. I, lògicament, com vostè comprendrà, jo els pressupostos de l'any 2001, en nom del Govern, els he de fer d'acord amb el que hi ha, no d'acord amb el que hi podria haver; si un dia hi ha alguna cosa millor, doncs, escolti'm, els pressupostos poden anar, potser, en una altra línia, però lògicament nosaltres hem de fer pressupostos d'acord amb el que hi ha, i el que hi ha en aquest moment és això, i en base al que hi ha, nosaltres fem una ordenació prioritària de la despesa que entenem que és la que..., almenys és la que nosaltres, doncs, entenem que és la bona per al país.

Ha parlat vostè –i no ho he acabat d'entendre del tot bé– d'una política d'impostos regressiva. I com a política d'impostos regressiva, vostè ha posat un exemple –que tampoc l'he entès– que diu: «s'ha baixat el període de prescripció dels impostos». Amb això no sé si vostè volia dir que el que s'ha de fer és pujar el període de prescripció. Vostè sap perfectament que quan es baixa el període de prescripció el que s'està fent, precisament, és diguem-ne un servei a la gent, s'està fent un servei al ciutadà, s'està demanant a l'Administració que sigui més àgil en el que és la inspecció tributària. Per tant, no sé si he entès bé que vostè proposa pujar una altra vegada aquest període de prescripció, i no sé si això significa política regressiva a nivell fiscal o no, en tot cas ja ens ho aclarirà en la seva intervenció posterior.

Com a política fiscal regressiva, vostè també posa un exemple que és el de les taxes del joc. I no sé exactament què vol dir, amb les taxes del joc, perquè vostè sap perfectament també que les taxes del joc a Catalunya són les més altes de tot l'Estat. Per tant, escolti, si algú colla el sector del joc, som nosaltres, molt més que comunitats que estan governades per altres partits; escolti, no em parli que això és símptoma de política fiscal regressiva a Catalunya, perquè Catalunya dóna exemple al conjunt de l'Estat de fer una política dura en relació amb les taxes del joc. Suposo que això ens ho reconeixerà, perquè correspon a la més pura evidència.

Ens deia vostè també que altres comunitats autònomes fan més desgravacions en alguns àmbits de la família concretament, però jo li ho plantejaria en els següents termes: aquestes comunitats autònomes que vostè comenta tenen el nivell de prestacions sanitàries que té Catalunya?, que també, lògicament, és política familiar. Sí o no? Aquestes altres comunitats autònomes que potser fan alguna desgravació més –deu, dotze, quinze mil pessetes en l'IRPF, perquè al final és això, eh?–, aquestes comunitats autònomes que fan això tenen una política educativa com té Catalunya, per exemple, en aplicació de la reforma educativa? Sí o no?

Aquestes comunitats autònomes que vostè diu que fan més esforç en política familiar han escolaritzat els nens de tres a sis anys, sí o no? Potser les respostes serien que no, senyor Huguet, i llavors, abans de jutjar una política familiar només per unes desgravacions en un impost, que és l'IRPF, que són sempre tradicionalment bastant petites, diguem-ho clar, abans de jutjar-la d'aquesta manera per aquestes desgravacions, jo crec que s'ha de fer una anàlisi més aprofundida i veure tots els mecanismes de política familiar que té en marxa el Govern de la Generalitat, que no són directament només aquells que diu «suport a les famílies», sinó que són polítiques de conjunt que, en definitiva, beneficien el conjunt de les famílies catalanes i que, des d'aquesta òptica, vostè sap molt bé que són polítiques moltes vegades més avançades que no pas a la resta de l'Estat.

Ens parla vostè també, en una línia ja més tradicional, del que és la contenció de la despesa corrent. Bé, jo els he explicat moltes vegades, i ho torno a fer amb molt de gust una vegada més, que nosaltres no serem, no ens convertirem en, diguem-ne, atacants de la despesa corrent simplement, doncs, perquè queda bé atacar-la, perquè, escolti, la despesa corrent, com hem dit moltes vegades, vol dir el funcionament dels serveis d'un país, vol dir això, vol dir exactament això; no vol dir invertir en serveis nous –hi estic d'acord, això també s'ha de fer–; vol dir que allò que tens funcioni bé, vol dir exactament això. I no es pot pretendre, en un país modern i madur, que la despesa corrent, a mesura que va creixent el que és la inversió pública en el país, vagi disminuint. Passarà al revés, senyor Huguet, ens agradi o no ens agradi: la despesa corrent en els propers anys pujarà, i si puja serà un bon símptoma que tenim recursos per mantenir en bon estat uns serveis públics que, lògicament, s'adrecen al conjunt de la població.

I aquestes apellacions a la despesa corrent a mi em fan una certa gràcia, perquè vostè ens deia en el començament de la seva intervenció: «el pes del sector públic a

Catalunya ha de créixer». Bé, escolti'm, doncs, una forma que creixi el pes del sector públic és que creixin els serveis de l'Administració, i els serveis, per definició, són despesa corrent.

Per tant, vostè què defensa exactament?, que creixi o que no creixi? Perquè si ha de créixer, com ens deia al començament, ha de pujar la despesa corrent. Li faré una pregunta, per si vostè té a bé contestar-la. Segur que vostè, si parléssim de política de retribució als funcionaris, estaria d'acord que apugéssim la retribució als funcionaris; hi estaria d'acord, suposo. Hi estaria d'acord, m'imagino. Doncs, escolti'm, si apugéssim la retribució als funcionaris més enllà del que diu el pacte amb els sindicats, això seria més despesa corrent. Aquesta, vostè la defensaria o no la defensaria? Dic això, perquè quan vostè diu: «home!, la despesa corrent és molt dolenta!», doncs depèn de per què, perquè potser vostè també s'hi apuntaria en algunes ocasions a incrementar la despesa corrent.

Ens parla vostè també del model de concertació: el model de concertació en l'àmbit sanitari, el model de concertació en l'àmbit educatiu, i no he acabat d'entendre... –vaja, sí que ho he entès–, crec que vostè ha fet una crítica a la nostra opció, crec que l'ha feta, en el sentit de dir: «escolta, us heu equivocat, heu triat malament, perquè aquest no és el camí, i el que heu de fer és una altra cosa», he entès això, si m'equivoco vostè em corregeix. Si fos això el que vostè ens està dient, té raó: nosaltres hem fet una tria, hem fet una opció, i aquesta tria i aquesta opció passen per defensar la tradició civil de Catalunya quant a prestació de serveis, i passen per defensar la col·laboració que aquesta societat civil ha tingut amb les administracions públiques del país per poder aprovisionar aquests serveis en el conjunt de la població.

Nosaltres, per tant, aquesta política de concertació la mantindrem, però això no treu –i en l'àmbit, per exemple, educatiu, i en l'àmbit de la sanitat és molt clar–, això no treu que l'esforç principal pressupostari no el fem en la concertació, sinó que el fem en els serveis directament públics. Aquí fem l'esforç pressupostari més important, de llarg; ara, això no ha de treure –que em sembla que és el que vostè em reclamava– que nosaltres seguim creient que aquest model de concertació ofereix bones possibilitats en el conjunt del nostre país.

Per anar acabant, vostè ha fet una crítica, he entès, en el tema del Cat 21, tot i que jo ja vaig dir en el seu moment que en aquest pressupost del 2001 no hi hauria una estructuració del pressupost en base a aquest programa governamental, per tant, vostè té el cent per cent de raó: no hi és perquè no hi havia de ser, ja ho vam dir en el moment de la seva presentació. Aquest és un programa que s'ha d'anar implantant progressivament i que no estarà –ja ho avanço– implantat al cent per cent l'any 2002; per tant, anirem progressivament implantant un model, un pla governamental que és molt complex internament, que suposa variar molts conceptes de funcionament de l'Administració i que, per tant, no és d'un dia per altre.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I finalment, vostè ha començat i ha acabat una mica de la mateixa manera, fent una crítica, en aquest cas no amagada, molt directa, a l'opció política per aprovar aquests pressupostos de la Generalitat. I deixi'm dir-li que, en aquest sentit, escolti, jo crec que totes les majories en democràcia, totes les majories, senyor Huguet, són legítimes, especialment si persegueixen un bon fi i, lògicament, si nosaltres presentem, elaborem i presentem uns pressupostos de cara a l'any 2001 que han de ser un gran instrument al servei del benestar de la nostra gent i del progrés econòmic del nostre país, si això ha de ser així, si aquest bon fi hi és, que jo penso que hi és, aleshores qualsevol suport que nosaltres rebem en aquest sentit és no només legítim, sinó que nosaltres entenem que és clarament positiu. I quan a aquest suport hi estan més disposats uns que no pas els altres, nosaltres ho agraïm a aquells que hi estan més ben disposats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor conseller ha vingut a dir que tota la primera part de la intervenció no li anava, a ell. Home!, d'entrada, un pressupost està en un context i en una anàlisi, i, l'anàlisi que vostè fa en el seu projecte de pressupostos, jo l'he criticada perquè no correspon, entenc, a la realitat, i perquè obvia tota una sèrie de qüestions que impacten de forma important en la marxa de la política i de l'economia a casa nostra i vostès en són copartípcips en la mesura que el seu partit a Madrid també ha donat suport a la línia de govern en aquests moments majoritària a Madrid, i li ha donat suport aprovant els pressupostos i també, indirectament, al revés, també, fent coalició a l'hora de la pràctica en els pressupostos de Catalunya.

Per tant, si estem parlant de temes com la privatització, vostès en són coresponsables, del model de privatització, un model en què, vostès, pel que han optat és per col·locar membres als consells d'administració i no tenir, en canvi, agents catalans propis en els diversos àmbits on s'ha privatitzat i que, a la vegada, servirien perquè hi hagués més competència i no el model de monopoli o oligopoli que s'està establint en una sèrie d'àmbits, com l'elèctric, per exemple. Per tant, vostès són coresponsables d'un dels impactes sobre, per exemple, la qüestió inflacionària i la manca de competència en una sèrie de serveis. I vostè no pot dir: «això no em toca a mi»; no, escolti, també li toca, a vostè, per activa i per passiva també li toca el problema, perquè vostès han fet una opció diferent d'altres partits de centredreta amb altres nacionalitats de l'Estat que han fet una opció diferent de la seva, que no és col·locar gent en els consells d'administració, sinó intentar tenir actors propis que competeixin amb aquests serveis abans públics. Per tant, no es tregui les puces de sobre, senyor Mas, en aquest tema.

Segona qüestió. L'IPC evidentment que afecta els treballadors de l'Administració, l'IPC català; diu: «home, això..., vostès ja van pactar». D'acord, van pactar però això no vol dir que en el moment que es va pactar no hi havia les previsions del creixement desbocat de la inflació; per tant, em sembla que un govern amb sensibilitat social hauria de poder-se plantejar una revisió en funció del canvi de l'IPC. I el que no té nom és que vostès, tres mesos abans de les eleccions passades, facin un *aguinaldo* als pensionistes de 6.000 pessetes i després es neguin a fer per llei un complement permanent a aquests pensionistes degut a l'IPC diferencial de Catalunya. I això és un problema seu; això depèn de vostès. En altres llocs ho han fet i vostès no volen fer-ho. Doncs, molt bé, ho van fer puntualment perquè hi havia unes eleccions i calia passar el rasquet, ja el van passar, i un cop passat el rasquet se n'obliden. Escolti, no es desentengui del tema: vostès han fet una opció que és no ajudar a complementar les pensions catalanes, baixes, amb un complement degut al cost de la vida diferencial, valorat entre un 6 i un 10%. No ho han volgut fer; evidentment és legítim, però això és una opció seva, una opció conservadora.

En relació amb el que vostè ha anomenat, que jo anomenava «política regressiva», m'hi ratifico, ratifico que no utilitzar la capacitat normativa per desgravar, sigui menor o sigui major la quantitat que es desgrava, és tenir una actitud passiva davant d'això, oi més quan si a Madrid s'està donant suport a un model de liquidació o de rebaixa dels impostos directes, també en aquest cas de forma indirecta, per part del Govern de la Generalitat, que dona suport a la política del Govern de Madrid, s'està optant per una política impositiva regressiva, i m'hi ratifico: estan vostès aplicant una política impositiva regressiva que grava sobretot el consum en general i, per tant, els més febles.

I si anem a la despesa corrent hi hauria molt a parlar, senyor Mas. Aquest diàleg, jo crec que l'hem tingut un parell o tres de vegades. No em busqui contradiccions, jo estic per augmentar el sector públic, però el sector públic eficient, i vostès poden perfectament contenir despesa corrent ineficient i apujar, en canvi, la despesa que va vinculada realment a la prestació de serveis. I li recordaré alguns temes.

L'organigrama de personal que tenen vostès és ineficient, és un organigrama en forma de rellotge de sorra, amb importants alts càrrecs, càrrecs intermedis aprimats i, al final, torna a eixamplar-se una mica, quan a les administracions modernes es tendeix a reforçar el que se'n diu la línia de front, que la immensa majoria de funcionaris estiguin tocant el client, tocant l'usuari, no anar muntant aquí cúpules d'alts càrrecs, que, curiosament, és de les partides que s'inflen més en aquests darrers anys, i, en canvi, restringir aquella gent que atén el públic. Això és una opció; vostès no l'han feta, i això és increment inútil de la despesa corrent.

I en diré una altra. La mateixa gestió del personal, que abans, pel temps, no m'he pogut esplaïar. Escolti, sembla que la Conselleria d'Ensenyament, a causa de la pressió social –que s'entén–, pretén allargar el període d'escolarització. Segurament és correcte. Jo, que vinc del ram..., suposo que hi haurà algunes reaccions, però

segurament és correcte *—(veus de fons)* del ram de l'ensenyament, dic—, però, és clar, això s'ha de fer amb contrapartides; la despesa que estalviem per major productivitat l'hauríem d'utilitzar per millorar la prestació de qualitat a les escoles i per millorar la gestió de personal, perquè no s'hi val que precisament en els gran sectors —ensenyament i sanitat— d'atenció al públic, vostès tinguin una actitud laxa, que no controla la productivitat, que els professionals que ho fan bé no se senten primats, i alguns —que són pocs, però alguns, déu n'hi do— que ho fan malament no se senten sancionats, i això és la desesperació, la desmotivació dels qui ho fan bé, que són majoria, i això passa en sanitat, passa en ensenyament: baixes injustificades, gent que combina —sobretot en la sanitat— prestació privada amb pública, en detriment de la pública, i vostès no tiren endavant el canvi de gestió en tot el que és el sector sanitari, quan hi ha exemples, tenen casos pilot de molta eficiència, i vostès no els estenen.

Això és despesa corrent inútil, aquesta despesa, de què se n'aprofita el ciutadà? De res. Cues, en una sanitat de personal que després va a la consulta privada i allà no hi ha cua, això no va; això és despesa corrent inútil, senyor conseller. I trauré un altre exemple: les mateixes conselleries que tenen duplicació o triplicació de funcions; podríem trobar-ne multitud. L'altre dia parlàvem aquí del desencaix entre els models de formació ocupacional —formació professional no reglada, la reglada i la continuada—; diversos organismes, multitud de programes que no encaixen. Posem per cas, el mateix tema de l'autoempresa: a dintre de la mateixa Conselleria de Treball, dos o tres programes diferents que pengen de direccions generals diferents. Això és racionalitat de la despesa corrent? Això és dilapidació de recursos públics, senyor conseller. Tot el que ens estalviem de gestionar millor, podríem millorar l'atenció al públic i, per tant, podríem créixer *de facto* en el sector públic si s'estalviés de la mala gestió que fan vostès en diversos sectors.

I pel que fa a les transferències, el predomini dels concerts econòmics és una opció —els concerts educatius i sanitat—; no és la nostra opció però està clar que almenys s'ha d'exigir i, com deia abans, que no sigui que, a sobre, aquests sectors treguin beneficis extraordinaris d'un recurs que és públic i que no ha de ser per fer beneficis, sinó per donar un servei, i això no hi ha prou control, com no hi ha prou control en el capítol de compra de béns i serveis, que ho he dit abans i ho repeteixo: aquí, cadascú, això és un diàleg de sords; la Sindicatura de Comptes està farta de reclamar que hi hagi més transparència en els concursos; quan no hi ha transparència no hi ha competència, quan no hi ha competència s'acaba pagant preus més cars i, per tant, està influent en una despesa sobrer, i això, vostè, no ho assumeix.

I finalment, senyor conseller, l'opció política és legítima, oi tant, que sí: en un parlament democràtic qualsevol opció és legítima; legítima no vol dir que sigui útil; útil ho serà per a vostès, perquè qui dia passa any empeny i van fent, van vivint de la rifeta amb aquest suport, però per a Catalunya inútil. L'opció que han fet vostès és inútil, perquè les finalitats que diuen proposar-se, algunes de les quals ja porten dues dècades, no

les assolim; no les assolim perquè amb aquest suport no es pot a la vegada anar a Madrid a negociar el moment clau —com és el moment del finançament— precisament lligat de peus i mans pel suport que vostès han triat a Catalunya. Per tant, és una opció legítima, però absolutament inútil per als interessos de la majoria de Catalunya, i és per això una de les raons importants per les quals nosaltres no podem donar suport a aquests pressupostos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. La segona esmena a la totalitat la presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i per defensar-la té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores, senyors, senyor Mas, jo no sé si és un pressupost en equilibri o si vostè fa equilibris, perquè per portar les xifres que ens porta avui a aquesta cambra s'han de fer molts equilibris.

Vostès presenten un pressupost que és pràcticament idèntic al del 2000, però en una conjuntura molt diferent; no estem en la mateixa situació econòmica; ja ha dit vostè algunes coses que jo ara subratllaré que marquen aquesta diferència. Així i tot, hi han dues novetats en aquests pressupostos que no hi eren el 2000: el dèficit zero i, curiosament, a la Memòria —no sé si li interessa a vostè recollir-ho o no—, grans elogis del sistema de finançament. Nosaltres considerem que aquest pressupost està maquillat, però està maquillat —que seria una tècnica pressupostària— per amagar una greu situació d'escanyament financer, per amagar davant de l'opinió pública —i entenc el seu preàmbul— que aquesta situació d'escanyament financer afecta la vida quotidiana de la gent i per amagar que no tenen marge polític. En tenen nul; altres anys n'han tingut algun; enguany, fins i tot, en la sèrie de converses que vostè va seguir abans de presentar el pressupost, es va demostrar: hi ha hagut un grup parlamentari, lògicament, que amb vostès sense impuls, amb crisi i ells amb majoria absoluta, els ha pogut manegar el que ha volgut dins d'aquest mateix pressupost, fins i tot col·locant-los reforçaments amb una ideologia conservadora que és la de vostès i que és la d'ells, la del PP i la de Convergència i Unió, i això sura més que mai en el pressupost.

Segurament, és un pressupost de final d'etapa, raó de més per espavilar-se els qui haurien d'aprofitar l'oportunitat per a una alternativa. Miri, l'any 99 vostè ens va fer una classe de macroeconomia; recordarà que alguns el vàrem criticar afectuosament perquè no va entrar en xifres; l'any 2000 va entrar plenament en el pressupost; enguany ha començat amb una primera part com si fes una conferència del president de la CEOE o d'alguna agrupació empresarial sobre com va l'empresa i l'economia —després ha entrat en el pressupost. Però perquè no se'm confongui, senyor Mas, una cosa és fer una anàlisi de l'economia —que es pot fer aquí, a la Universitat, on sigui—, l'altra cosa, que és el que li pertoca a vostè i a nosaltres, fer una anàlisi de la Generalitat, el

seu pressupost i la seva incidència en l'economia i en la societat, i aquí sí que s'han de fer consideracions macroeconòmiques. Vostè ja ha citat que és un pressupost amb dinamisme però que hi pot haver desacceleració, ho ha dit suaument; no ho diuen tan suau els informes d'organismes internacionals; ho adverteixen molt seriosament: vostè hi ha passat com que quedés en l'inventari perquè després no el poguéssim criticar, però el que certament és sorprenent per a qualsevol estudiant d'Economia, és que vostès encara continuen apostant per una inflació del dos i mig per cent.

Senyor Mas, digui públicament quina és la inflació real ara a Catalunya. El dia que discutim els pressupostos, quina és la inflació real? En què es basa, que la inflació serà el dos i mig per cent? Perquè això, com sap vostè molt bé, afecta moltes partides de pressupost i molts efectes socials del pressupost. Com és que en el pressupost, en aquest quadre macroeconòmic, el Govern de Catalunya no preveu el més mínim increment de despesa en interessos en un moment on no estem, precisament, a la part de la corba descendent, sinó ascendent, dels tipus d'interès? Altres governs ho han previst, vostès no. És que tenen tanta força que podran dominar aquestes tendències internacionals que afecten els tipus d'interès. Nosaltres no l'hem sabut veure enlloc del pressupost, aquesta consideració. O sigui, el quadre macroeconòmic relativitzem-lo; entre altres coses, senyor Mas, li trec responsabilitats perquè no depèn de vostè ni d'aquest Govern, hi han coses que se'ns escapen de molt, com la que li acabo de citar, no?, però posem en dubte alguna de les seves afirmacions tant gruixudes.

M'agradaria que en aquesta ullada prèvia, abans d'entrar en l'escanyament financer, tinguéssim en compte, també, algunes de les piruetes que ens presenta en l'apartat d'ingressos. Ens presenta un increment sensible en els impostos directes –pot ser un bon any per a l'IRPF i per al 15% d'IRPF, l'any 2000–, no tant els indirectes; segurament, aquí compta molt la desacceleració econòmica i també que s'hagi aprovat la mesura d'exempció en la cancel·lació d'hipoteques sobre els impostos d'actes jurídics documentats; podríem parlar de vora d'uns cinc mil i escaig milions, una gran novetat fiscal i positiva; ara, vostè no ha parlat d'una segona novetat fiscal que afecta els ingressos: recordi –per això li deia «ideologia coincident entre el PP i vostès»–, que pel que fa a l'impost de successions a l'empresa familiar, al seu dia varen pactar vostès que quan hi havia aquesta transmissió, si es garantien deu anys a les mateixes mans, baixava un 95% d'impost; enguany –i no ho han dit, sembla que sigui secret– han escurçat els deu anys a cinc anys, amb el corresponent cost fiscal i amb la corresponent pirueta de falsejament de xifres de cara a la gent més potent. No és seriós que no es digui i no és seriós que no es treguin conseqüències d'aquesta mesura. L'empresa familiar només amb cinc anys queda exempta en el 95%.

Però el que realment amoina el nostre Grup Parlamentari –i per això hem presentat l'esmena a la totalitat– és l'escanyament financer del qual vostè avui sembla que no n'ha volgut ni entrar a parlar, perquè ha fet –ho torno a dir– molts d'equilibris sobre les xifres, que afec-

ta la gent en la seva vida i que demostra una determinada ideologia. En primer lloc, sobre el dèficit zero; en segon lloc, sobre el deute, i en tercer lloc, sobre les inversions.

Miri, el dèficit zero pot ser una fallàcia. No l'hi dic jo: hi han estudis com el del *Financial Times*, «Doubts about variability of zero deficit», eh?, dubten sobre la viabilitat. Per què? Com es pot fer el dèficit zero en economies com la catalana i l'espanyola, on no hi ha control sobre els preus –hi ha una inflació seriosa en aquests moments–, on hi ha una desacceleració del creixement i on no es fa cap de les reformes pendents, que porten a oligopolis manifestos com avui a Catalunya en els supermercats, que costa molt trobar un supermercat que no sigui de la mateixa cadena. Això, tornàriem a la lliçó de macroeconomia.

Vostès poden camuflar en part el real endeutament –i ho pot presentar de la forma tan simpàtica que ens ho presentava en les converses avui des d'aquesta tribuna– perquè envien 9.000 milions cap a la Corporació, això com a mínim –això ja seria elemental per a qualsevol analista econòmic que això és un camuflatge de l'endeutament– i afegeixen l'invent alemany, o sigui, el contracte d'obra sobre abonament diferit. Ho ha fet el PP també, eh? És una forma de retardar l'aparició de despesa i de dèficit o, millor dit, per a tothom d'aquesta cambra, especialment per als qui maldem per una alternativa, és una forma d'acumular despeses en l'execució de pressupostos de propers exercicis –ja sortiran en propers exercicis– o, i això no ho ha dit, potser –dic «potser», eh?–, sospitem –és un supòsit– que potser vagi acompanyat l'invent alemany amb concessions d'explotació, amb garantia –per descomptat– que a qui ho agafi el subvencionarem si té pèrdues. O sigui, la pregunta és, senyor Mas: estem davant de noves concessions tipus ACESA a l'hora de determinades infraestructures i inversions que ens ha anunciat? Anem a traslladar no només a futurs exercicis, sinó al ciutadà, que pagarà de la seva butxaca, el que no poden –perquè estan escanyats– col·locar en el pressupost?

Senyor Mas, jo li vaig fer una pregunta l'any passat, vostè me la va contestar i al cap d'un mes i mig el Banc d'Espanya el va corregir. Ens pot dir, de debò –i jo ara no em referiré a la xifra que ha donat– quin és el deute real que té la Generalitat de Catalunya? Ens pot donar llum sobre aquest tema quan vostè ha estat qui ha negat informació al nostre Grup Parlamentari perquè pugéssim a aquesta tribuna a discutir serenament els pressupostos –vostè i el seu Govern? Imagini's que jo li pregunto a una amic meu que em demana diners: «Quants en deus?», i em contesti: «No, fa dos anys devia...» Li deixarem els diners? A vostès els han preguntat: «Quant deuen?», i ens diuen: «Vagin a la Sindicatura de Comptes; ja els ho diran.» Això és el que ens ha contestat, resposta oficial, eh?: «Vagin vostès a mirar la Sindicatura de Comptes, que ja els ho diran.» Això és una presa de pèl, senyor Mas.

Que avui puguem discutir, amb uns ordinadors fabulosos que tenim tots, que tenen pantalles que poden connectar on sigui, que haguem de discutir sobre el pressupost i sobre el deute la part més important del qual... Ens diuen: «No, no, vagin vostès a mirar-ho a la Sindi-

catura de Comptes», amb dos anys de retard. Estem a l'any 2000. Sap vostè que el compte general del 98 encara no està publicat? I sap perfectament que a 30 de juny s'ha de conèixer el compte de l'any anterior, el del 99, però no és culpa de la Sindicatura de Comptes, que entre altres coses són vostès també qui l'hi neguen recursos per tenir més possibilitats d'actuar, no? Quina és la xifra global del deute, senyor Mas? Què té pendent de pagar? És una pregunta molt senzilla: què té pendent de pagar com a Govern? Miri: si sumem el que vostè ha citat –el nou deute– més el del sector públic empresarial i entitats de la Generalitat, ens n'anem a cent quatre mil milions de pessetes d'increment del deute, enguany; si es compleix aquest pressupost del 2001, incrementem en cent quatre mil milions el deute; si van a aquest ritme, d'acord amb les previsions –després en parlarem perquè, és clar, traslladen a futurs pressupostos aquest tema–, l'incrementarem en cent setanta-set mil milions. Ho camuflen, és clar que sí. Per exemple: ho camuflen afectant ingressos, allò que se'n diu «titularització d'ingressos». Què han fet, per exemple, amb el cànon d'aigua? L'han venut; han venut el cànon d'aigua a alguns que se'n poden beneficiar; fan com el Real Madrid, eh?: el senyor Sanz va perdre les eleccions del Real Madrid perquè va camuflar que havia venut els ingressos, doncs, a la tele, als *merchandisings*, etcètera; la mateixa tècnica estan utilitzant.

Vostès, per exemple, agafin el cas més emblemàtic: el vaixell insígnia d'aquesta maniobra: GISA. Anem a la Sindicatura de Comptes i ens donen les xifres del 97. Un consell d'administració qualsevol, per llei, el 31 de març ha de presentar l'exercici i l'ha de portar a registre el 25 de juliol, i estem, què?, a novembre, no? Parlo de l'exercici anterior. Anem al Registre, aconseguim les dades del 98, ens imaginem les del 99, de què no disposem, i posem les seves previsions per a enguany i ens n'anem a cent cinc mil milions de pessetes de deute a GISA. Sap quant és? Exactament la mateixa quantitat del volum d'operacions previstes a GISA; té un deute igual al volum d'operacions previstes; per això dic que està fent equilibris, eh? Aquest és l'equilibri perfecte: dec tant com el que enguany em dispo- so a fer. Tot això ho amaguen, clar que ho amaguen, eh?

La càrrega del deute, senyor Mas, la càrrega del deute, enguany, el que vostès hauran de pagar pel que deuen –interessos d'amortitzacions d'enguany– són dos-cents cinquanta-quatre mil milions de pessetes, l'any 2001, més del 10% del pressupost, o sigui, més del 10% del pressupost de Catalunya s'ha de dedicar a tornar interessos d'amortitzacions. Un Departament tan important –torno a les realitzacions de què vostè s'ha omplert la boca fa un moment– com és el d'Obres Públiques té un pressupost que és la meitat de la càrrega del deute, menys de la meitat; o sigui, amb Obres Públiques ens gastarem cent tretze mil milions de pessetes, segons el seu pressupost, menys de la meitat del que haurem de gastar a tornar la càrrega del deute.

El deute, senyor Mas, no aguanta cap comparació amb les altres comunitats autònomes. Agafi-s'ho per on vulgui: la xifra global –la real– és un bilió sis-cents trenta-set mil milions de pessetes sense comptar deute no comptabilitzat –perdó la redundància–, el que està

al calaix, el de proveïdors, que aquest mai hem sabut a quant toca i mai ens ho ha volgut respondre perquè, possiblement, com jo dic any rere any, ni vostè mateix ho sap: quant queda al calaix i quant queda quan tanquen els ordinadors. Però deixem aquest no comptabilitzat; en el comptabilitzat –dades del Banc d'Espanya, juny del 2000, i ja li dono les del Banc d'Espanya perquè, l'any passat, em va fer la trampa de respondre'm vostè i, al cap d'un mes i mig, el Banc d'Espanya li va corregir la plana–, és un bilió sis-cents trenta-sis mil milions de pessetes.

Al País Valencià és la meitat; a Andalusia, és un bilió cent mil; a Galícia, quatre-cents quinze mil, però, és clar, diu: «No; posem-ho amb relació a indicadors.» Amb relació a habitant, a Catalunya són 270.000 pessetes per habitant; a Andalusia, 150.000; a Galícia, 150.000 –amb relació al PIB, sí, amb relació al PIB – que vostè l'ha tret. Com ens pot fer creure que, a final d'any, serà menys d'un 7%, quan ara, segons el Banc d'Espanya, és un 8,8%? Quin miracle faran, si, a més, li he donat les dades que pot anar la macroeconomia en direcció lleugerament contrària? Quin miracle faran per passar del 8,8 de deute respecte al PIB que, a final d'any, sigui només el 7%? Ens ho pot explicar?

Torno a preguntar-l'hi, senyor Mas: què té pendent de pagar, si us plau? Em podrà dir: vagi a la Sindicatura de Comptes. No, ja hi hem anat; hem anat a la Mesa del Parlament i l'hi dic, com una pruija de Grup: també, si cal, anirem al Constitucional, perquè és una burla per als parlamentaris, per a les dones i homes d'aquest Parlament, que representem el poble de Catalunya, que, per saber què deu el nostre Govern –que és el que devem tots; són diners públics–, se'ns remeti als comptes del 98, agafant-se a coses «leguleyas» sobre el paper de cada institució.

Jo brindo una resolució a tots els Grups Parlamentaris d'aquesta cambra, a presentar com a esmena al pressupost, en la qual acordem que hi haurà, constantment i de forma periòdica, el Govern retent comptes del deute de la Generalitat i tots els sectors participats per la Generalitat. Demano el suport de tots els Grups de la cambra, fins i tot d'aquells que, amb el seu conservadorisme, poden voler rigor en els comptes, perquè, cada ic mesos, aquí –no esperant el compte general, quelcom que podia estar en pantalla en els nostres ordinadors –que, tecnològicament, és possible que estigui en pantalla als nostres ordinadors–, es retin comptes en aquest Plenari.

I, és clar, amb aquesta situació financera escanyada i amb aquest deute, forçosament, les inversions, senyor Mas, són raquíques. Les inversions d'enguany són més raquíques que mai; vostè les ha qualificat com vulgui però és que les xifres no enganyen, si és que les que ens dóna, a sobre, són reals. Miri: tenen la barra de dir-nos que això és el Pla d'infraestructures de Catalunya i, per si algú no ho sap, aquests fulls –un, dos, tres, quatre, cinc fulls– és tot el que hi ha al pressupost, aquest famós Pla d'infraestructures –no hi ha res més. Un pla de construccions i equipaments, 2001-2003: «Aquestes actuacions es finançaran –i estan en lletra gruixuda, eh?; hi ha dos paràgrafs per pàgina, perquè tampoc és que siguin molt intensos– amb càrrec de

pressupostos futurs» Qui? A quines quantitats? Com hi participarà? Vostè creu que és seriós que en un Parlament del 2000 discutim un Pla d'infraestructures amb quatre fulls així? Amb desenes de milers de milions de pessetes! És que això ja és un «xiste», és un acudit.

Miri: la resta de comunitats autònomes gasten el doble en inversions que nosaltres, la resta de comunitats autònomes que es poden comparar amb Catalunya estan dedicant a inversions el doble del que hi dedica el Govern de Catalunya. Miri: en els pressupostos del 2001, cent vuitanta-sis mil milions, en la suma de Capítol 6, «Inversions reals», i Capítol 7, «Transferències de capital» –cent-vuitanta sis mil milions–, Catalunya, dos-cents quaranta-cinc mil, Galícia; quatre-cents quaranta-quatre mil, Andalusia; dos-cents vuitanta-vuit mil, el País Valencià... Si mirem el percentatge que dediquem a inversions sobre els pressupostos, Catalunya hi dediquem el 8,39; a Galícia, hi dediquen el 21,79; al País Valencià, el 19,88, i a Andalusia, el 15,62. Si ho mirem per habitant, dediquem en inversions trenta mil pessetes per habitant, a Catalunya; a Galícia, noranta mil; a Andalusia, seixanta mil; al País Valencià, setanta mil. I, si ho mirem per PIB, senyor Mas –la famosa xifra per PIB–, a Catalunya, un 1,07 del PIB; a Galícia, un 4,63, a Andalusia... O sigui, miri-s'ho per on vulgui, invertim la meitat i de vegades molt menys que la meitat, perquè és que estem escanyats financerament, del que inverteixen la majoria de les comunitats autònomes comparables amb nosaltres.

Aquest matí, ha fet un exercici molt curiós, senyor Mas, des d'aquesta tribuna –no sé si l'ha fet conscientment o inconscientment–: pel que fa al deute, no ha comptat les empreses de la Generalitat; pel que fa a les inversions, sí. Home: o tots moros o tots cristians! O sigui, quan ens ha parlat del deute, silenci absolut sobre com –de forma ignota molts apartats per nosaltres– ho transferiran cap a altres empreses; ah, les inversions, sí, corre, i, a més, basant-se en papers com els que acabo d'ensenyar, en quatre fulls... Home, això, fins i tot, no és ni seriós des del punt de vista d'agafar un paper i un llapis i una calculadora.

Miri: nosaltres creiem que, recordant el deute, altres comunitats autònomes ens demostren que el deute ha d'anar principalment a inversions. Madrid s'ha endeutat molt, la comunitat autònoma de Madrid, però ha fet una xarxa de metros com aquí no existeix; al País Valencià hi ha hagut un esforç, també, d'endeutament, amb un gran esforç inversor. Vostès han estat endeutant-se molts anys per pagar despesa corrent, per pagar nòmines, a part d'aquell deute no comptabilitzat.

En resum, senyor Mas, la fallàcia del dèficit zero, un increment tan sensible del deute, un raquitisme a les inversions és un sistema escanyat que, sens dubte, cau sobre la vida quotidiana de la gent. Això afectarà la qualitat de vida de la ciutadania de Catalunya, perquè, si no, semblaria que haguéssim preferit, purament i simplement, una discussió del consell d'administració; no, és que resulta que tot això és el Govern de Catalunya el que ha d'impulsar una sèrie de polítiques i amb aquestes xifres no parlem, purament i simplement, de quadres macroeconòmics sinó que parlem de realitats concretes.

Vostè ens pot presentar grans augments: Agricultura, 24% –transferències pels Regsa, Segarra-Garrigues–; Interior, 28%, desplegament de Mossos d'Esquadra –i és positiu–; Medi Ambient, 10% d'increment... Quant gastem en Medi Ambient de tot el pressupost de la Generalitat de Catalunya? Set pessetes de cada mil; de cada mil pessetes, set les dediquem a Medi Ambient. Clar que l'increment es nota: estàvem tan sota terra que per poc que hagin incrementat hi ha un efecte. En primer lloc, redunda en les persones que treballen a la Generalitat. Estan escanyats? Doncs, escolti'm, fins i tot enguany, no només la congelació salarial per sota del poder adquisitiu... Vostè dirà: «Oh, és que això és legislació espanyola...». L'any passat, per negociació, varen recollir una clàusula, una partida de cinc mil milions de fons per a la millora dels serveis públics; enguany, ja ha desaparegut aquesta partida.

S'havia obert –ho van dir vostès– per millorar, per deixar els sous amb complements prop de la inflació, però, enguany, això desapareix. No només afecta les persones que treballen a la Generalitat, afecta el patrimoni de la Generalitat, que és el nostre patrimoni. Enguany, vostès apugen un 40% la partida destinada a lloguers, i, si sumem la puja de l'any passat, s'ha apujat un 75% les partides destinades a lloguers. Què vol dir això? Molt senzill –per si algú no ho sap–: el nostre Govern s'està venent patrimoni i, a continuació, lloga allò que ha venut. Per tant, està despatrimonialitzant la Generalitat de Catalunya i està incrementant l'escanyament financer sobre la Generalitat de Catalunya –això, sí: tot sigui pel dèficit zero!

Miri: hi ha Departaments que pugem molt, però, escolti'm: expliqui'm vostè aquestes afirmacions que ha fet sobre l'aposta tan decidida per a determinades coses i objectius moderns –a continuació del dinamisme–, si Treball només puja un 2%. Treball, el Departament de Treball, sols puja un 2%, i sap vostè que tot el que sigui inferior de puja al 6,8%, el PIB real, estem molt per sota de considerar-ho puja. Haurien de començar a comptar del 6,8 en amunt. Cultura puja un 4%; Ensenyament puja un 5 i escaig per cent, senyor Mas, un 5 i escaig per cent, no enganyi amb la xifra; Justícia un 6%... Molts departaments estan per sota d'aquest creixement que seria a partir de zero. Dos departaments tan importants com Sanitat i Ensenyament perden pes específic en el pressupost global: això sí: societat del coneixement, millora de la LOGSE... –després en parlarem. A Indústria i Comerç, vostè ho ha dit: «Una gran aposta per l'economia productiva!», 11 pessetes de cada 1.000 pessetes de la Generalitat de Catalunya, a Indústria i Comerç, la gran aposta per l'economia productiva; 30 pessetes de cada 1.000 a Benestar Social...

Senyor Mas, les polítiques més importants que vostè ha citat, nosaltres no les hem sabudes trobar al pressupost; vostè ens ha parlat de consolidar la despesa social i ens ha parlat de donar dinamisme a l'economia. On són les partides que es dediquen als nous filons d'ocupació, d'acord amb el pacte per a l'ocupació, a combatre la precarietat laboral? Quines, si ens les pot indicar, quines són? Quantes per a la formació? Quantes per a la sinistralitat? Primer capítol, perquè, és clar, si comencem per pensar unes millores socials, pensem en la millora del primer fet social d'una persona: el treball.

A Catalunya avui hi ha un treball molt desigual, enormement precari i amb una taxa creixent de sinistralitat: on són, al pressupost, les grans partides d'aposta per a això, que sovint compten amb pactes al darrere i amb pactes signats amb els agents socials per fer grans polítiques per a això. On són? Ens ho vol indicar, si us plau? Nosaltres no hem sabut trobar. On són les partides per a la innovació, en aquesta aposta pel dinamisme, sigui directament empresarial, en recerca o en la formació?

Miri, senyor Mas, a Ensenyament vostès gasten, es proposen gastar, el 2,006% del PIB en Ensenyament. La Unió Europea està al 6% del PIB, o sigui, un terç per sota del que gasta la Unió Europea en ensenyament. On és aquesta aposta tan decidida? Vostès, li dono..., no tinc temps, però li dono un exemple simbòlic: les escoles bressol. Les transferències a ajuntaments per mantenir les places de llars d'infants passen –agafin bé la dada– de 775 milions a 1.527. Vostès aporten..., l'aportació de la Generalitat és de 80.000 pessetes per alumne/any i el cost d'un alumne/any en aquestes escoles és de 650.000 pessetes.

Senyores i senyors diputats, el nostre Govern en aquests moments cobreix solament el 12% de les despeses reals de les escoles bressol de Catalunya, solament el 12%. Això sí, eh?, conseller Hernández: grans promeses; debat d'investidura: grans promeses; grans convenis que ara no es poden complir; si més no, en el pressupost, no hi han les partides per poder-los complir i fa molt pocs dies, Moviment Unitari per a la Comunitat Educativa, amb milers de persones al darrere expressant –mestres, pares, sectors implicats– el que hauria de ser la inversió perquè l'ensenyament fos un instrument d'igualtat.

Hi han altres indicadors tan punta com aquests que li he citat per demostrar-li que no és veritat que vostès fan aquesta aposta de dinamisme social. Un dia, anant amb cotxe, vaig sentir per la ràdio que anunciaven que vostès anaven a crear vint-i-escaig –el conseller Rius em dirà la xifra exacta– nous CAP, enguany. Clar, una persona que ho escolta per primera vegada diu: «Caram, entrem ara en una nova situació.» L'any 85, fa quinze anys, s'inicia la reforma de l'atenció primària; l'any 93, en el Pla de salut de Catalunya, es reconeix que s'ha arribat al 44% d'implantació de reforma primària; l'any 2000 –clar, és el 85, ara som al 2000–, a la ciutat de Barcelona, no s'arriba al 65%; l'any passat hi havien 3.000 milions a gastar en l'exercici actual que no apareixen per enlloc. Li podria donar moltes més dades, senyor Mas. Vostè sap que en tota la regió centre de Catalunya, que va del Vallès fins al Pirineu, no hi ha cap centre psiquiàtric? Vostè sap que no hi han recursos per a l'atenció domiciliària ni per a suport familiar en el que afecta la salut mental i que estava al programa electoral de Convergència i Unió aquest tema? On és aquesta consolidació i aquest dinamisme?

Jo acabaria aquest apartat de com afecta les persones –menjant-me moltes coses– amb una tema que, com pot comprendre, per al nostre Grup és molt estimat: medi natural. Què inverteix el Govern de Catalunya en medi natural, senyor Mas? 6.500 pessetes per hectàrea, 6.500 pessetes per hectàrea en medi natural. Sap quant hi in-

verteix la Diputació de Barcelona? Cinc vegades més, 30.000 pessetes en medi natural per hectàrea, la Diputació de Barcelona, que no té, ni de molt, el pressupost que vostès disposen, ni de molt les competències, i amb un territori molt més petit per parlar de medi natural.

Acabaria, senyor Mas, dient-li que és lògic també que passi això perquè vostès no tenen marge polític –es demostra amb el pressupost–, i si no s'espavilen i no activen les converses que van iniciar i que jo li vaig reconèixer el primer dia que eren positives, i li vàrem posar legítimament, perquè, com sant Tomàs, fins que no toquem no ens ho creiem, data límit 31 de desembre; si no ho reactivem també aniran sols, sense marge de maniobra, a negociar la fórmula de finançament. Jo ja sé que per a vostès això és allò del «qui dies passa anys empeny», el que li vaig dir al president de la Generalitat al debat d'investidura, eh?; és igual, dependre tant del PP, continuem governant, però estan afectant seriosament les perspectives futures de Catalunya. Em sembla que he demostrat sobers motius, modestament, en la nostra opinió, com per justificar la nostra esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En torn de rèplica, té la paraula el conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Ribó, bé, no sé si modestament o no, perquè durant molta estona més aviat el to era de poca modèstia, però potser sí que al final vostè ho ha intentat arreglar una mica.

Deixi'm fer-li alguns comentaris sobre la seva intervenció. El primer és quan vostè ens diu, primer, que el pressupost de la Generalitat està maquillat. Això és una gran frase, queda molt bé, ho diu molt alt, molt fort, molt alt, però no ens diu on, per tant, escolti'm, ja ens ho explicarà, on està maquillat aquest pressupost, perquè, és clar, dir-ho tan fort i tan clar i després no dir absolutament res més, doncs, dóna la sensació de manca de rigor, almenys, eh? Potser on vostè s'imagina és on li vaig explicar jo, potser és això, perquè vostè sap perfectament que no només amb vostè, sinó amb tots els grups parlamentaris, quan jo vaig tenir la primera conversa per explicar els pressupostos de la Generalitat, els vaig explicar com es feien les transferències a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; vostè no ha descobert res, senyor Ribó, en aquest sentit, els ho vaig explicar jo; a tothom, no només a vostè; per tant, no sé si és aquest el maquillatge o no, però si és aquest, aleshores digui-ho i digui que, escolti'm, que la transparència del Govern és total i absoluta, en aquest sentit... (*Veus de fons.*) Total i absoluta.

Després em diu: «Vostès estan escanyats.» Gran afirmació una altra vegada, molt forta, molt alta, molt rotunda, molt contundent: «Vostès estan escanyats.» Doncs, miri per on, el nostre pressupost puja un set i mig per cent. Devem estar, no escanyats, ofegats devem estar, absolutament ofegats sota l'aigua i, a pesar

d'això, pugem un set i mig per cent. Vol dir que no hi ha alguna contradicció, en tot això? Si vostè, el que em vol dir: «Escolti'm, vostès tenen dificultats per fer això o per fer allò o per anar més enllà amb això altre», escolti'm, jo els ho puc reconèixer; ja li he dit que el tema del finançament, lògicament, no és el que nosaltres volem, tampoc, això ja ho sabem; però, escolti, un pressupost que creix un set i mig per cent per sobre del creixement nominal de l'economia, dues vegades el creixement real de l'economia, per sobre del pressupost de l'Estat, això és estar escanyats? Això és estar ofegats, senyor Ribó? Vol dir que no ens dediquem, aquí, a vegades, a grans frases que sonen molt bé, i quan comences a rascar una mica d'aquestes grans frases no en queda pràcticament res, senyor Ribó?

Una altra cosa curiosa: vostè s'ho ha mirat tant a fons, tot això, i tan bé, que diu que els interessos no pugem.

Doncs, miri, s'ho ha mirat poc i malament –poc i malament–, perquè els interessos pugem i l'hi dic jo, que sóc el responsable de fer aquest pressupost: els interessos pugem, no baixen, pugem; per tant, fixi's si la seva percepció és exacta o no. Es mira el pressupost, ve aquí, ens diu: «Escolti'm, com pot ser això? Com pot ser? Baixen els interessos...» Doncs, no senyor, pugem. Home, sí que ho ha dit, senyor Ribó, ho ha sentit tot-hom; vostè ho ha dit, que els interessos estaven infravalorats respecte a la realitat. Escolti, els interessos pugem i, per tant, ens n'hem assabentat que els interessos pugem; ens n'hem assabentat, d'això, i els fem pujar d'acord amb les nostres previsions que no s'equivoquen, any rere any, i l'hi puc demostrar; per tant, home, doni'ns una mica de crèdit, encara que només sigui un petit mil·límetre de crèdit en aquest sentit, sàpiga que els interessos pugem –ho diuen els pressupostos–, que és lògic que pugem, perquè pugem els tipus d'interès, que no pugem gaire –em sembla que són 2 o 3.000 milions de pessetes d'increment– i que això és assumible dintre dels pressupostos de la Generalitat.

Després ens diu: «Això, vostès han amagat» –perquè vostè té un autèntica obsessió per l'ocultació, pel que veig, eh?– «les mesures a favor de l'empresa familiar.» Senyor Ribó, no les hem amagades: si algú ha estat altaveu, en aquest país, de les mesures a favor de l'empresa familiar hem estat nosaltres. Però és que no reconeix ni les més pures evidències. Qui ha portat la bandera de la reducció d'impostos per a la continuïtat de l'empresa familiar en aquest país? L'ha portada vostè, senyor Ribó? L'ha portada el seu Grup? No: l'ha portada Convergència i Unió i el Govern de Catalunya. I n'estem molt satisfets, d'haver portat aquesta bandera, i la seguirem portant en el futur, tant com puguem i tant com les circumstàncies ens ho permetin. I baixar de deu a cinc anys la continuïtat d'una empresa familiar per a les exempcions fiscals, doncs, escolti, entra dintre de la lògica d'avui dia i no passa absolutament res, i això aposta per una millor exempció fiscal, per una real continuïtat de l'empresa familiar en el nostre país.

Perquè nosaltres hi creiem, senyor Ribó, en l'empresa familiar, vostè no sé si hi creu o no, nosaltres hi creiem i com que hi creiem fem mesures, les proposem, les pensem –a vostè no li he sentit dir mai res, amb relació a l'empresa familiar–, les impulsam i, a més a més,

quan podem les fem aprovar i quan depèn de nosaltres les aprovem. Fixi's si en fem de coses, per l'empresa familiar.

I aleshores vostè, que està instal·lat en una sèrie de xips mentals dels quals no surt, i vostè es pensa que l'empresa familiar d'aquest país només és la gran, gran, gran empresa familiar; aquest és el seu xip: vostè pensa que a l'empresa familiar, quan se'n diu així..., això no, escolti'm, això és el gran grup empresarial tal o el gran grup empresarial qual. Doncs, tampoc, senyor Ribó, tampoc... Sí, perquè vostè ho ha dit això, vostè: «I com pot ser això?» I aleshores ràpidament s'ha imaginat els quatre grups o els cinc o els deu o els vint, perquè no n'hi han gaires més, de grandíssima empresa familiar que hi ha a Catalunya. Sap que aquestes exempcions fiscals beneficien, també, el petit agricultor? Ho sap això o no sap, senyor Ribó? Sap que això beneficia la persona que té un taller, un modest taller?

Sap que tot això beneficia la persona que té una petita indústria, molt petita, amb pocs treballadors? Sap que això beneficia el taxista? Beneficia tota aquesta gent, no només aquells en els quals vostè està instal·lat quant a xip mental. Tota aquesta gent, també la beneficia. Tot el que nosaltres hem fet des del Govern de la Generalitat durant aquests últims anys per beneficiar la continuïtat de l'empresa familiar beneficia tots aquests col·lectius i, a més a més, aquestes quinze, vint o vint-i-cinc grans empreses que vostè confon amb l'empresa familiar a Catalunya. Doncs, no senyor: ho hem fet, ho fem ara i, si podem, ho seguirem fent en el futur.

Ens parla també de camuflatge, en el tema de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, del tema de l'endeutament. Escolti'm, jo no sé quin camuflatge hi ha aquí, perquè en el tema de la Corporació només hi han dues opcions: una, o es deixa que la Corporació s'endeuti sense transferir els diners que necessita –primera opció–, o es posen els diners en el pressupost perquè la Corporació no s'endeuti més; hi han aquestes dues opcions. Nosaltres per quina hem optat? Per la segona. Des de quan? Des de l'any 2000. En aquest any 2000 hi han molts més diners que no pas hi havia abans per evitar que la Corporació segueixi endeutant-se. Vostè ho hauria d'aplaudir, això, en lloc de criticar-ho. I en el 2001 fem exactament el mateix. Ho hauria de tornar a aplaudir, en lloc de criticar-ho. I, en canvi, vostè ens diu: «No, això és un camuflatge.» Home, no és un camuflatge, això està explicat, se sap el perquè ho fem i, a més a més, en lloc de dir, com fan altres administracions, que s'endeuti la televisió, que és una opció que aquí s'ha fet durant uns quants anys, diem: escolta'm, l'endeutament de la Corporació ha arribat a un punt en què no hem de permetre que segueixi augmentant i, per tant, si s'ha de fer un esforç, que el faci directament el pressupost de la Generalitat.

Senyor Ribó, això és ortodòxia!, això és ortodòxia i rigor!, vostè ho hauria d'aplaudir, tot això, i no ho fa. En lloc de reconèixer que això ha canviat i pujar aquí i dir: «Home, escolti'm, doncs, miri, dintre de tot el negatiu que jo hi veig, hi han algunes coses que van millor», doncs, resulta que ara ho camuflem, tot això. Doncs, escolti'm, no és veritat: hem utilitzat un mètode que ens sembla que és el mètode més rigorós per

deixar clar que no volem que l'endeutament de la Corporació Catalana segueixi incrementant-se.

Després ens diu, fent tota una sèrie de proposicions..., bé, que a mi em deixen una mica astorat, sincerament, vostè ens diu: «el mètode alemany», i de seguida es comença a imaginar darrere del mètode alemany no sé quantes altres coses. Escolti, el mètode alemany és una forma de finançar una obra singular, que és la línia 9 del metro de Barcelona, i que en el fons el que s'està fent és finançar-la a uns quants anys vista. I aleshores, senyor Ribó, amb tota cordialitat –l'hi dic de veritat–, respongui'm a la pregunta següent: per què vostè..., vostè no, personalment, però per què vostès políticament han optat per aquesta via i no volen que altres hi optin? No ho acabo d'entendre. És a dir, jo li he dit moltes vegades: «O això és dolent per a tothom, o és bo per a tothom; no pot ser dolent per a uns i bo per a uns altres.» I aleshores jo, que tinc una certa experiència en aquest tema, li pregunto –i jo li demano que m'ho contesti, això, perquè mai no contesta–: com pot ser que vostè, que porta més de vint anys governant a l'Ajuntament de Barcelona, optés en el seu moment per fer la ronda del Litoral a través d'un endeutament a vint o vint-i-cinc anys? Com pot ser això? Com pot ser que ara vostè ens digui que no podem fer la línia 9 del metro d'aquesta manera, quan vostès van sempre, amb el seu vot sistemàtic, permetre que l'Ajuntament de Barcelona –i parlo d'una administració molt emblemàtica– fes exactament això per a una obra singular, com eren les obres que acompanyaven els Jocs Olímpics?

Contesti'm d'una vegada això, perquè, cada vegada que vostè em critica aquests mètodes, jo li faig la mateixa pregunta i mai me la contesta. Vostè em demana: «Quant deu la Generalitat?» Ja li contestaré. Jo li demano, amb tota humilitat, senyor Ribó: contesti'm d'una vegada per què per a vostès és bo i per a nosaltres és dolent.

Un altre exemple –un altre exemple. Vostè –i hi entraré una mica després– ens critica molt aquests 104.000 milions de pessetes d'endeutament de les empreses públiques entre el 2000 i el 2001. No sé si ho ha mirat a fons, això, però hi ha una part d'aquests 104.000 milions –que és una part important– que és assumir una infraestructura hidràulica, la canonada 2/40, que va fer una administració presidida per vostès i pel Partit Socialista (*remor de veus*), que quan la van decidir fer van dir: «Saps què farem? La farem amb endeutament al cent per cent. No al setanta, al vuitanta... Al cent per cent d'endeutament, vinga, endeutament a molts anys.»

També ho van fer d'aquesta manera, això. Bé, una altra vegada, allò que tant ens critiquen a nosaltres, vostès ho practicaven no només per a les obres olímpiques, sinó també per a les obres hidràuliques a nivell metropolità. I ara, després del pacte de l'aigua, la Generalitat de Catalunya assumeix aquesta infraestructura, assumeix la tarifa per tornar aquest endeutament i assumeix l'endeutament. És a dir, parlant en plata: ens endeutem una mica més a nivell de sector empresarial perquè recollim –miri si som generosos– els seus deutes del passat.

(*Remor de veus i rialles en un sector de l'hemicicle.*)

Quin és...? No, escolti'm, les coses són així. Ja ho entenc, que a vostès no els agrada sentir-ho d'aquesta manera, ja entenc que a vostès no els agrada que s'expliqui d'aquesta manera, perquè no els convé que s'expliqui així. Però les coses són així. I, per tant, val la pena que les recordem tal com han estat durant bastants anys. Ho dic, simplement, perquè la gent tampoc es confongui, amb grans paraules, molt ben dites, però en el fons segurament amb poca consistència.

Vostè em demana un any més quin és l'endeutament de la Generalitat, i jo l'hi contestaré un any més. El que passa és que, per moltes vegades que jo l'hi repeteixi, vostè no s'ho creurà (*veus de fons*) –no s'ho creurà. Jo ara li diré una xifra, i vostè no se la creurà; i li repetiré aquesta xifra vint-i-cinc vegades, i vostè seguirà sense creure-la. Per tant, no sé quina utilitat té aquest debat, sincerament, no sé quina té. Però, bé, vostè em diu: «Quin és l'endeutament de la Generalitat?» Jo ja l'hi he dit en la meua intervenció: a finals de l'any 2001 –no fa dos anys enrere, com vostè deia, no–, preveiem que l'endeutament de la Generalitat serà 1 bilió 620.000 milions de pessetes, preveiem això.

Quin endeutament? Doncs, escolti: l'endeutament que jo estic obligat a computar d'acord amb el tan repetit Banc d'Espanya i d'acord amb els escenaris de consolidació. I, quan hàgim de parlar d'altres endeutaments, que en parli tothom, que en parlin totes les administracions públiques: que en parli l'Administració general de l'Estat –que no ho fa–, que en parli la Junta d'Andalusia –que no ho fa–, que en parli la Generalitat de València –que tampoc ho fa–, que en parli la Junta de Galícia –que tampoc ho fa–, etcètera. L'endeutament que computa a efectes dels escenaris que després Espanya en el seu conjunt ha de presentar a la Unió Europea, en el cas de la Generalitat de Catalunya, previsió any 2001: 1 bilió 620.000 milions de pessetes.

Nosaltres, senyor Ribó, no els hem negat cap informació. No canviï les coses: no els hem negat la informació. Jo els vaig contestar dient: «El que vostès ens demanen ho té la Sindicatura de Comptes.» I no de fa dos anys enrere: la Sindicatura de Comptes, el Parlament de Catalunya, té, des del 30 de juny de l'any 2000, totes les xifres del pressupost de la Generalitat liquidat de l'any 99, que és el que hem de fer nosaltres d'acord amb la llei, hem de fer això. I, per tant, complim la llei, i els hi enviem a la Sindicatura de Comptes, que, senyor Ribó, és Parlament de Catalunya. Per tant, vostè, que és Parlament de Catalunya com a diputat i com a grup, i la Sindicatura de Comptes, que és Parlament de Catalunya, s'han de posar d'acord en com es consulta aquesta informació. Però no ens traslladin a nosaltres, al Govern, aquesta responsabilitat.

Nosaltres enviem els comptes al Parlament de Catalunya, i el Parlament de Catalunya ha de decidir com es tramiten aquests comptes i quin ús se'n fa. No vingui aquí a explicar que nosaltres hem negat informació, perquè el Parlament de Catalunya, des del 30 de juny d'aquest any 2000, té tota la informació de la Generalitat de Catalunya corresponent a 31 de desembre de l'any 99.

L'endeutament de les empreses: 104.000 milions de pessetes..., de les empreses i de tot, perquè vostè suposo que parlava de tot l'endeutament de la Generalitat. 22.000, els he dit jo mateix en la presentació inicial que és l'endeutament de la mateixa Generalitat com a tal. A partir d'aquí, vostè hi ha de sumar algunes altres xifres –que estan explicades en la Memòria; per tant, escolti, no ens n'amaguem–, que són xifres que en cada cas tenen una explicació diferent.

Per exemple: 17.000 milions de pessetes –que no està malament per començar–, ens els quedem de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics, aquella que vostès van endeutar; allò que vostès van endeutar, ara s'ho queda la Generalitat de Catalunya, i una part d'aquests diners amb què s'incrementa l'endeutament ve com a conseqüència d'això. Per tant, vostè és autor –entre d'altres– d'aquest endeutament que ara mateix assumim. Suposo que, aquest, vostè el deu defensar –m'imagino.

L'Institut Català de Finances s'endeuta amb 25.000 milions de pessetes més –li estic parlant de xifres grans, de les partides més grans. La pregunta és, senyor Ribó –per no confondre ningú–: aquest endeutament de l'Institut Català de Finances, que és una empresa, l'Institut que està donant crèdits a les empreses del país, li costa un duro, a la Generalitat de Catalunya, sí o no? Ens costa alguna cosa aquest major endeutament? Té alguna conseqüència per als comptes de la Generalitat? No, no en té cap. No en té cap perquè, com qualsevol banc, l'Institut Català de Finances, per concedir crèdits, de tant en tant apella al crèdit, demana crèdits per concedir crèdits, i quan recupera els crèdits que ha concedit torna els seus deutes.

Quina implicació té això en el pressupost de la Generalitat de Catalunya? No es pot sumar aquest endeutament a l'endeutament ordinari de la Generalitat que pot servir per fer una carretera, perquè, si vostè fa això i insisteix en aquesta línia, vostè està fent un mal servei d'informació al país. No es poden sumar aquests dos endeutaments, no són la mateixa cosa. No es poden comparar ni amb altres comunitats autònomes sumant-ho tot. Si es vol ser rigorós, atenció! Si es ve aquí a dir quatre coses per quedar bé i a veure si d'aquesta manera, doncs, es critica fortament el Govern, és una altra història. Però, si del que es tracta és de ser rigorós, no es poden sumar aquests endeutaments.

I el mateix li dic per a un altre endeutament important que està dintre d'aquests 104.000, que és 10.000 milions de l'Agència Catalana de l'Aigua. Què li costa, a la Generalitat de Catalunya, quin esforç li costa això, a la Generalitat de Catalunya, dintre del seu pressupost? Cap ni un –cap ni un. Perquè l'Agència Catalana de l'Aigua té els seus propis ingressos, té els seus propis canons, es pot endeutar sempre que amb els seus ingressos... –que no són transferències de la Generalitat, que són ingressos propis que cobren als usuaris–, sempre que això li permeti després tornar aquests endeutaments. A canvi de què? A canvi d'accelerar el pla d'inversió, que deu ser una cosa bona, que deu ser una cosa positiva.

Per tant, senyor Ribó, li he donat les grans xifres d'aquests 104.000 milions de pessetes, sumades, que ja veu vostè fins a quin punt són divergents d'aquesta afirmació tan rotunda que vostè ha fet, on ha barrejat naps i cols i on no se sabia exactament què és cada cosa, i que, lògicament, no hi ha forma de comparar-ho d'una forma, diguem-ne, clara i rigorosa.

I, respecte a la seva pregunta, ja li he contestat: 1 bilí 620.000 milions de pessetes d'endeutament, que és el que computa a efectes d'escenari, que correspon, des de la primera fins a l'última pesseta –des de la primera fins a l'última pesseta–, a inversions que s'han fet en aquest país durant els últims anys.

Després ens diu una altra cosa; diu: «Home, és clar, vostè fa el que li va bé, vostè puja aquí» –em diu vostè a mi–, «i aleshores compara l'endeutament amb el PIB», com si jo ara aquí, doncs, tragués un conillet del barret i digués: «Mira, tu, ara jo faré això, perquè queda bé fer-ho d'aquesta manera.» Escolti, senyor Ribó, és que ho fa tothom així, i jo estic seguint, quan li faig aquesta comparació, les normes que regeixen a Europa. Tota una operació tan ambiciosa com la Unió Monetària i l'entrada de l'euro i les condicions de convergència es van fer, entre d'altres coses, a base que en els països se'ls exigia que l'endeutament de les seves administracions no sobrepassés... què? No el deute per habitant tal o qual, com vostè deia, confonent les coses novament.

El que es va dir a les administracions és el 60% del PIB. Per tant, quan el conseller d'Economia ve aquí a defensar també l'endeutament de la mateixa Generalitat i ho compara amb el PIB, no fa res més que seguir les normes..., no les recomanacions: les normes que en aquest sentit estan vigents a Europa per a operacions tan importants com ha estat l'àrea de la Unió Monetària. Tot-hom està equivocant en això? Doncs, no ho sé, senyor Ribó, no sé si tothom està equivocant; en tot cas, nosaltres seguim en aquest cas les normes que hi ha vigents.

I, finalment, vostè parla d'inversions «raqúitiques». Ha dit això, i ho ha repetit una i altra vegada. Inversions «raqúitiques», ha dit. Doncs, escolti'm, encara l'entenc menys –encara l'entenc menys–, perquè quan en un pressupost les inversions pugen –les consolidades; de l'endeutament consolidat, ja n'hem parlat–, les consolidades pugen un 14,6%, vostè pot seguir dient que aquestes inversions són insuficients –jo hi estic d'acord–, vostè pot seguir dient que s'ha de fer un esforç addicional –també hi estic d'acord–, vostè pot criticar que en lloc de fer això, doncs, es fa allò –també hi podria estar d'acord, segons com. Ara, escolti'm, el que no pot ser, el que no val és que vostè ens digui que això és una inversió raquíutica comparada amb la de l'any 2000, quan puja un 14,6%. Això és el que no pot ser, no?

I després ens critica –i llavors ho ridiculitza, allò, ensenyant quatre o cinc fulls– un pla d'inversions que vostè confon amb el Pla d'inversions de la Generalitat de Catalunya, i no és això. Un pla d'inversions que jo he dit deu vegades «addicionals»; aquesta és una inversió *addicional* a la que figura en el pressupost de la Generalitat. Per tant, vostè, per jutjar les inversions, ha de sumar tot el que figura en el pressupost –que és la gran

majoria— i, a més a més, això. I si hem posat això, senyor Ribó, és perquè vostè concretament, i altra gent, ens va criticar molt durament ara fa pocs mesos perquè, una vegada aprovat el pressupost, el Govern, en ús de les seves facultats, va decidir una sèrie d'inversions. Vostè ho va criticar, això, i jo vaig recollir aquesta crítica de vostè i d'altres grups. Van utilitzar adjectius molt durs aquella vegada.

Doncs, escolti, senyor Ribó, ens hem limitat a informar-lo de decisions que prendrà el Govern, que no totes necessiten autorització del Parlament de Catalunya, que les podem prendre lliurement i que ens ha semblat una informació rellevant a efectes de la discussió pressupostària. Per tant, ha estat exactament el contrari del que vostè diu: un exercici de transparència.

I l'últim tema que li volia comentar és el d'algunes inversions específiques. Vostè, concretament, ha parlat de llars d'infants i de centres d'assistència primària, i de formació, i d'ensenyament en general. En ensenyament li diré el següent: vostè em sembla que quan analitza aquest apartat no té en compte que hi ha hagut una disminució molt important en aquests darrers anys dels naixements a Catalunya, i això té efectes sobre l'ensenyament —això té efectes sobre l'ensenyament—, i segon, no ha tingut en compte el gran esforç d'increment que hi ha hagut a ensenyament durant aquests últims anys. Per tant, arribarà un moment en què l'increment d'ensenyament no podrà ser sempre exponencial: arribarà un moment en què s'estabilitzarà, perquè haurem arribat a un nivell a què molts altres encara no han arribat.

Després, ha parlat de les llars d'infants. Vostè diu: «Escolti'm, això és poc.» D'acord, encara és poc; nosaltres volem arribar més enllà. Però, escolti'm, el que no em pot negar és que entre el pressupost del 2001 i el pressupost del 2000 hi ha un esforç important per part nostra, perquè hi ha un increment del 20% de les partides. Per tant, escolti, no hem arribat on volíem? D'acord, no hi hem arribat. Però estem en la línia d'arribar-hi? Sí, perquè estem fent un increment important d'aquestes inversions.

I, finalment, quant als centres d'assistència primària, jo no sé si a través del Consorci Sanitari de Barcelona l'han informat o no, però el Consorci Sanitari de Barcelona té un programa —un consorci sanitari en el qual participa majoritàriament la Generalitat— per, a partir del 2001, completar la xarxa de centres d'assistència primària que es faran a la ciutat de Barcelona. Per tant, acabarem aquest mandat, acabarem el mandat l'any 2003 amb els CAP, amb els centres d'assistència primària de la ciutat de Barcelona completats, gràcies a aquest acord amb el Consorci Sanitari de Barcelona, en el qual participa la Generalitat de Catalunya i el mateix Ajuntament de la ciutat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor Ribó.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Mas, fem un debat de dades i de fets, i no de paraules ni de conceptes, eh? —ara li diré per què.

La paraula «maquillatge»... Miri, a la Corporació, l'aportació del 2001 són 6.900 milions en subvenció, 7.600 en ingressos extraordinaris; igual que l'any 2000, clavada —clavada— a l'any 2000. Ara, això és o no és deute, senyor Mas? Jo l'hi pregunto. Diu: «No, això no és cap maquillatge.» Jo deixo la paraula «maquillatge». És o no és deute? —és o no és deute? On és el contracte programa, senyor Mas? On és allò que fa molts anys es ve plantejant per solucionar el problema de la Corporació?

És una mostra de tants deutes camuflats —sí, camuflats—, perquè aleshores, és clar, el dèficit és zero..., no dèficit zero: tenen superàvit!, 230 milions, em sembla, o 300 milions de superàvit, eh? És clar... Però, fixi-s'hi, no és camuflar dir: «No, tenim 300 milions de superàvit. Ara, el de la Corporació ja l'hi vaig advertir», un advertiment; el de GISA no m'ho va advertir, i el de moltes altres tampoc m'ho va advertir. No m'ho va advertir ni m'ho ha volgut facilitar.

Senyor Mas, jo les lleis les conec, i la funció de la Sindicatura de Comptes també. Però és o no la seva firma aquesta —Artur Mas i Gavarró—, quan ens diu que anem a la Sindicatura de Comptes a buscar les xifres de deutes de totes les empreses públiques de la Generalitat? És o no és la seva firma? (*Pausa.*) Sí. Aleshores, hi ha algun mètode, hi ha algun impediment tecnològic, hi ha alguna barrera arquitectònica, hi ha algun secret d'Estat que impedeixi que en comptes d'anar a Sindicatura de Comptes —que té el compte del 98, com a màxim, fet— ens ho pugui facilitar vostè, senyor Mas?

Som representants de la sobirania, nosaltres! O sigui, quin és l'impediment que hi ha...? Som tan dolents, els de l'oposició, ens han tenir tant a pa i a aigua que, per demanar una dada tan senzilla —que vostè continua no donant des de la tribuna—, ens remetin a la Sindicatura de Comptes? O sigui, això és opacitat! Estem al segle XXI, pràcticament, i seria senzillíssim..., i torno a dir: els consells d'administració en tenen l'obligació el 31 de març, i el registre el juliol, i han passat anys de la dada que li estem demanant.

I tornem al debat: paraules o fets? Jo no li he dit que haguessin baixat les partides d'interessos. Vostè diu: «Ha dit que les infravaloraven.» Vostè sap —ja que vol fer un debat de paraules— que «infravalorar» no vol dir «baixar», eh? «Infravalorar» vol dir que, en un fenomen que pot ser ics, jo calculo ics menys dos. Això és infravalorar, no pas baixar. Jo l'alerto que hi ha una necessitat de tenir més en compte la possible despesa per la pujada d'interessos i que no ho valoren prou. Jo no li he dit per res «baixar»; li serveix com a recurs dialèctic.

Com el de l'empresa familiar; hi ha hagut un moment que semblava que em volia dur a debatre l'empresa familiar. Jo el que li critico és la forma silenciosa en què s'ha elaborat una nova reforma fiscal, quan una generació familiar pot ser de vint a trenta anys calculada, segons diuen els sociòlegs, els demògrafs, etcètera, i al seu dia vostès la van xifrar en deu anys, com dient:

«Vostè no s'amoini, no pagarà quasi impost de successions, però haurà de tenir aquesta empresa deu anys.» Ho torno a dir: demògrafs li dirien que una generació familiar són vint anys pel cap baix; vostès en van calcular deu. Ara n'han calculat cinc. I no em tregui la demagògia dels taxistes i dels tallers. Doni en aquesta tribuna la xifra de quant paguen de successions aquests tallers, taxistes, etcètera; doni-la. Quin percentatge total de l'empresa familiar? Sap que no arriba ni al 12%, sap que ni hi arriba.

Miri, vostè ha estat regidor de l'Ajuntament de Barcelona, senyor Mas, i, per tant, sap perfectament què va passar amb el cinturó del litoral. A la ronda del Litoral –que no s'ha fet pel mètode alemany–, no s'han carregat interessos pagats en capital; ho sap perfectament. I el que també sap i no ha dit: la va construir un *holding* olímpic, en el qual havia de participar l'Estat, la Generalitat i l'Ajuntament, a terços. I la Generalitat no en va voler saber res –no en va voler saber res. O sigui, la vergonya, si de cas, és de vostès; que una cosa que està avui per a profit de tothom, la van encarregar 50% el Govern de l'Estat, 50% l'Ajuntament. I res a veure amb el mètode alemany. O sigui, la seva dialèctica se li acaba molt ràpidament, quan vostè pot testimoniar directament si és que hi eren aquells consistoris.

Miri, el mètode alemany, jo no el critico. El que li critico és que vostè està camuflant deute amb el mètode alemany. I hi he fet una cua; hi he afegit: «possiblement amb un afegitó, que no apareix avui per avui, de concessions», com a l'exemple que li he donat –que vostè no ha citat–, de titularització de costos.

Una altra maniobra dialèctica sobre fets: Abrera, el tub d'Abrera. El tub d'Abrera, el va fer l'Entitat Metropolitana, el va pagar amb endeutament i va posar una taxa. Bé, senyor Mas, ja no estem amb el mètode alemany. Va posar... No, no, no, és que, al final, o discutim el mètode alemany o discutim el tub d'Abrera, senyor Mas. Va posar una taxa per pagar-lo, i ara els han transferit a vostès el tub, l'endeutament i la taxa. Res a veure amb el que vostè està parlant! O sigui, no digui: «Recollim deutes.» Sap qui recull deutes? M'explica quants ajuntaments de Catalunya estan recollint deutes dels seus plans de reforma de la primària? Vol que li doni les xifres del que estan avançant els ajuntaments, que no saben quan cobraran, recollint deutes de vostès? Em pot dir quina és la xifra d'ajuntaments que estan pagant reformes a les escoles que els tocaria pagar a vostès? Això sí que és recollir deutes!

La cosa més flagrant és que se m'hagi atrevit amb el tema de la natalitat, senyor Mas. Pot baixar la natalitat tot el que vostè vulgui, evidentment que baixa; però el cost d'un nen o una nena a l'escola de zero-tres anys no baixa, senyor Mas! Vostè em diu: «No, és que vostès no tenen en compte la baixa natalitat.» Aporten o no aporten 80.000 pessetes, sobre 650.000 que costa la plaça, avui?, després de tots els enganys que han fet als ajuntaments. Sí o no? És veritat o no que aporta només el 12% de l'escola de zero a tres anys? Sí o no? No em digui que baixa la natalitat! És veritat o no que, en un any que parlen tant de formació, a la Direcció General de Formació Professional, que ha de reunir les tres formacions, hi dediquen 422 milions de pessetes? Sí o no? Perquè això són les xifres que ens han donat vostès!

I, per últim, el tema del deute. Miri, senyor Mas, ara ja ens ha dit que a final d'any serà 1 bilió 620.000 milions. Molt bé. 1 bilió 600.000..., deixem la cua, m'és igual. Molt bé. L'any passat, sap quant va dir vostè en aquesta tribuna? Li vaig fer la mateixa... «Oh!, sempre la mateixa pregunta!» L'any passat vostè va respondre una xifra de la qual al mes i mig el Banc d'Espanya li corregia, a l'alça, 200.000 milions. El Banc d'Espanya, ara, quan vostè diu..., ho acaba de dir, ho ha sentit tothom: «a final d'any» –ha dit, eh que sí?–, «1 bilió 620.000 milions». El Banc d'Espanya, el juny del 2000 –ja han passat uns quants mesos, eh?–, hi ha la xifra amb 1 bilió 637.000 milions. És a dir, ja dona una xifra superior. (Pausa.) No, perquè hem quedat que augmentàvem en 104 milions i escaig el deute! (Pausa.) Ah, no? Aleshores... Vostè mateix ho ha expressat aquí.

Senyor Mas, i la càrrega del deute? És o no és real la xifra que jo li he donat –ja que l'hi he preguntat tant, segons sembla, a vostè–, és real o no que la càrrega del deute és més del 10% del pressupost? També és una fallàcia que ens hem inventat? És un maquillatge o un joc de paraules? És veritat o no que és més del doble d'un departament, que vostè ha tornat a citar, com el de Política Territorial i Obres Públiques? És veritat o no que dediquen a inversió la meitat del que hi dediquen totes les comunitats del 151? És una pregunta molt senzilla: dedica o no la meitat a inversió...? Perquè estan escanyats, això vol dir que estan escanyats. Com és que Galícia dedica dues vegades i mitja més a inversions que nosaltres? M'ho vol contestar, senyor Mas? No, deixi la paraula «escanyats»; només contesti'm la pregunta. «Un gran esforç inversor!» Escolti'm, la meitat, per sota la meitat de les comunitats autònomes del 151.

A medi natural, jo li he dit: «escolti'm, sis mil pessetes i escaig per hectàrea en un lloc, trenta mil a l'altre». És veritat o no? Diputació i Generalitat, és veritat o no? O també ens ho inventem? I Diputació de Barcelona és província de Barcelona, no?

I, per últim, ja que ho ha tret vostè, ja que ha insistit, jo abans m'he equivocat, abans he dit, senyores i senyors diputats, els he dit que aquest Pla d'infraestructures tenia cinc pàgines. M'he equivocat; no, si traiem la portada, suposo que la podem treure, hi ha una primera pàgina i després vénen dues pàgines més amb uns quadres de xifres: té tres pàgines, és un recurs addicional a la Memòria del pressupost, ho ha dit el senyor conseller; estudiïn-lo bé, passin molta estona contemplant aquest recurs, això és la gran millora sobre les inversions, tres paginets: on no es diu qui paga, com ho paga i quan ho paga. Tres preguntes elementals en qual-sevol exercici pressupostari, aquí no hi són i en cap memòria hi és, o no? O també menteixo? Això no hi és als documents que hem d'analitzar, i això és el solemnement presentat Pla d'infraestructures, construccions i equipaments –agafi's bé– 2001-2003. No per passar l'estona ara mateix: 2001-2003. Esperem que en el que queda de final de tarda això ens ho puguin vestir una miqueta més, perquè puguem discutir seriosament sobre infraestructures.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si el senyor... No. Té la paraula, però sàpiga que genera torn. Ah! Se'n va. (*Rialles.*) Perdó. Molt bé, gràcies.

Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal. Pot començar immediatament per això.

(*Pausa.*)

Jo, senyor Nadal, perquè l'entrada del senyor Mas no sigui tan espectacular, començaria amb una certa discreció. Té la paraula. (*Rialles.*)

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, si vostè m'ho permet, i atès que el senyor conseller m'ha exposat unes raons de força major, jo voldria ser prou cortès, sense ser descortès amb vostè, i esperar que arribi.

El president

Jo que volia evitar una certa indiscreció, resulta que...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

No, la primera frase ja li va dedicada a ell, així que val més que...

El president

Molt bé.

(*Remors de veus. Pausa.*)

Em sembla que es donen les condicions objectives perquè prengui la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Pujol –en absència–, senyors consellers del Govern, cito: «Unos presupuestos que no se cumplen hacen increíbles los siguientes.» Per una vegada, i que no serveixi de precedent, estic d'acord amb l'autor de la cita, Rodrigo Rato. No sé si ho deia pels seus o per uns altres. Però jo crec que pel que fa als pressupostos de la Generalitat de Catalunya, la frase de Rodrigo Rato és d'estricta aplicació. Crec... (*Veü de fons.*) Abans-d'ahir, abans-d'ahir en un diari editat a Barcelona i de difusió estatal. Crec que podem afirmar, a partir d'aquesta frase, que els pressupostos que ens presenta la Generalitat tenen poca credibilitat. I tenen poca credibilitat... El senyor conseller li demanava al senyor Ribó un mil·límetre de crèdit, ja hi pot comptar, i li demanava que aplaudíssim alguna mesura, ja hi pot comptar.

Però dit això, el conjunt d'aquests pressupostos que ens presenta, el context polític en el qual se'ns presenten les grans xifres, les prioritats, els programes que hi ha al darrere són poc creïbles i, a més a més, directament o indirectament, expressen dificultats polítiques i financeres del Govern de la Generalitat molt serioses. Dic que no són creïbles, si el pressupost anterior no s'ha complert, perquè hi ha quantitat i quantitat d'exemples que ens permetrien explicar que el pressupost que ara estem liquidant, o que liquidarem a 31 de desembre, no

s'ha complert i ha tingut desviacions de tota mena, en tot tipus de partides, i expressen, aquestes desviacions, a l'alça o a la baixa, segons els casos, una ineficient gestió pressupostària que fa poc creïbles els nous pressupostos que avui comencem a debatre, perquè si bé és cert que, per exemple, per a la liquidació del pressupost del 99 la despesa corrent es dispara fins a quasi un 10% respecte al que s'havia pressupostat, el grau d'execució de les inversions gairebé mai no arriba al 80% del pressupostat. La capacitat de gastar molt en allò que compta menys –encara que sigui el manteniment estricte de determinats serveis, després ja en parlarem– i de gastar menys del pressupostat en allò que compta més per fer un canvi qualitatiu en la vida del país és una evidència. I això fa dir-nos que l'incompliment d'aquestes partides expressa també l'incompliment dels objectius bàsics que s'assenyalaven en el debat del pressupost de l'any 2000 després d'una pròrroga d'uns quants mesos.

Nosaltres creiem que aquests pressupostos que se'ns presenten són pressupostos de fi d'etapa, però no pas d'una fi d'etapa d'un model de finançament, sinó de fi d'etapa; pressupostos de fatiga, i pressupostos de simple supervivència, on qui els elabora i els presenta ha de guardar tota la passió per al torn de rèplica, per exemple, amb el senyor Ribó, i una plàcida tranquil·litat adormidora per a la presentació d'un magnífic jardí que, després, contrastat amb la realitat, no es correspon. No hi ha passió per anar a Europa, per complir la convergència amb Europa, no hi ha passió per la nova economia i per respondre els reptes de la nova economia; hi ha, des del nostre punt de vista, una visió molt particular de la cohesió social.

El conseller deia, en el debat d'abril del 2000, que els objectius d'aquell pressupost, les seves prioritats –no sé si els sona– eren el reforçament de la despesa social, el foment de l'economia productiva, l'augment de les inversions, l'Administració de justícia i el desenvolupament del model policia català, la moderació de la pressió fiscal, la reducció del dèficit públic i la reducció de l'endeutament mesurat en proporció amb el PIB de Catalunya, i, a més a més, equilibrar el desfasament que hi ha en inversions de recerca i desenvolupament respecte als països econòmicament més avançats, millorar les infraestructures físiques del país i adequar-les a les noves necessitats, i incrementar la inversió educativa.

Bé, aquests eren els objectius d'abril del 2000 que es repeteixen fil per randa d'una forma quasi literal en els objectius i prioritats per al 2001. Genèricament podríem estar-hi d'acord, nosaltres també estem d'acord en totes aquestes prioritats. Per què fem una esmena de retorn i per què li diem al Govern de la Generalitat de Catalunya, que presideix el senyor Pujol: «aquests pressupostos no són una eina adequada per respondre a les necessitats que té Catalunya i que tenen els catalans»? Home! Perquè no tenen capacitat d'atendre un conjunt de necessitats que no s'expressen adequadament en les partides pressupostàries, perquè sobretot, aquests pressupostos, si creixen, creixen allà on hi ha una pressió inercial i vegetativa, però no creixen absolutament en res qualitatiu i menys en la resposta a necessitats evidents i apressants que la realitat més immediata ens reclama. I, a més a més, tenim el precedent una mica preocupant que és que els pressupostos que ara estem acabant no

han respost adequadament a aquestes prioritats generals amb les quals, en el seu anunciat general, podríem arribar, fins i tot, a estar d'acord.

Ens trobem davant d'un problema polític: aquests pressupostos no són un instrument que Catalunya necessita, i aquests pressupostos són –repeteix paraules que ja s'han dit, però, com que les crec, hi torno– un document opac, mancat de transparència, anodí –aquesta no s'ha dit, probablement–, irrellevant per als problemes que hauria d'abordar.

Perquè, resumint molt, si un pressupost ha de servir per complir uns escenaris i garantir uns objectius i ha de servir per estimular l'activitat econòmica i la cohesió social, pel que fa al primer aspecte –la contenció, la disciplina, el compliment d'uns escenaris–, aquest és un pressupost que només fa una contenció aparent, és una manera més subtil, si vostè vol, de dir-li que aquests pressupostos maquillen moltes xifres; la contenció, el compliment dels objectius de Convergència, la còpia mimètica d'alguns dels ressorts que s'ha inventat el Govern central en els seus pressupostos generals de l'Estat, és més aparent que real, i és veritat que vostès no tenen els recursos que té el Govern central per fer el que ell pot fer i vostès no poden fer, però, en qualsevol cas, aquí hi ha una aparent contenció per complir, però una real incontinència perquè no poden fer-ho d'una altra manera.

I aquesta incontinència contrasta amb un altre afer, i és que la capacitat d'estimular aquests pressupostos, l'economia productiva i fonamentar sòlidament la cohesió social és pràcticament inexistent. I és per aquest motiu que nosaltres repetim l'escenificació de fa vuit mesos i li diem, faci's-ho mirar, torni a pensar-s'ho, aquests pressupostos no funcionen i, a més a més, expressen un grau de dependència i de subordinació –com li recordava algun altre diputat que ha intervingut– que probablement no és el més adequat per fer que Catalunya prosperi, tot i que probablement és el més adequat per quadrar a cop de martell les xifres.

Perquè vostè, explícitament, quan va convocar els grups i els va dir: «vull parlar dels pressupostos»; als grups que va cridar els va dir: «us crido per informar-vos, però el pacte és amb el PP». Va ser sincer en això, és veritat. «Les meves prioritats són pactar amb el PP, que és amb qui puc pactar i em pot donar alguna coseta, potser me'n demanarà alguna altra, però, jo, amb qui puc pactar és amb el PP.» I els altres grups van rebre una informació de cortesia. Ara, algú coneix quins són els acords pressupostaris entre Convergència i Unió i el PP? Algú coneix el grau de compliment d'aquell codicil afegit en els pressupostos de l'any passat i que no s'han acabat de complir en molts dels casos?

Aquest és el context polític en el qual es presenten aquests pressupostos, amb un problema de dependència, lligats de mans i peus al Govern del PP, i han apostat per, plorant una mica i plorant aquí amb sordina, allò que voten a Madrid i pactant per fer que els surtin uns números que els costa molt de fer sortir perquè tenen dificultats pressupostàries i financeres molt serioses. I ens tornarem a trobar amb aquest problema, en aquest context polític, d'un acord que es produeix fora

del debat pressupostari i que els diputats i diputades que l'han d'acabar votant no coneixen o no coneixeran fins molt a darrera hora.

Per altra banda, això es produeix en un context que vostè ja ha esmentat, però en la visió jardínicista del panorama ho ha fet amb molta prudència, seguint, bé és veritat, la veu del soci, que és també la veu del mestre; són temps de canvi, són temps de canvi de conjuntura, d'una certa recessió; és allò que, d'acord amb la veu del soci que li citava al principi de tot –i en la mateixa entrevista, senyor Curto, no es preocupi, des de fa tres mesos–: «No hay frenazo económico, hay moderación en las expectativas.» Bé, però és un context nou en el qual hauríem d'entrar per deixar clar que, en aquesta moderació de les expectatives, vostè ha sigut especialment poc moderat i probablement una mica excessivament agosarat. Perquè vostè ens proposa una taxa de creixement del PIB per al 2001 del 3,8% i ja hi ha, com a mínim, tres o quatre entitats que opinen i opinen amb un cert fonament sobre aquestes qüestions que li diuen: «Això, com a mínim, abans ja d'aprovar els pressupostos, ens temem que ho haurà de corregir entre quatre o vuit dècimes, i el creixement serà, com a molt, del 3 o el 3,4; en cap cas del 3,8 que vostè ha previst i pressupostat.»

I, a més a més, vostè diu: «I com que el clima és de bonança i tot va tan bé aconseguirem un nivell tècnic d'atur zero.» Però sàpiga que la creació d'ocupació ha estat en el tercer trimestre d'aquest any un punt i mig per sota llarg del nivell de creació d'ocupació a la resta de l'Estat, de la mitjana espanyola, i que la nostra productivitat respecte a Europa i respecte als Estats Units està a nivells molt i molt per sota i no arriben al 30% en el cas europeu, al 15% en el cas americà. I en aquest sentit, en un context polític de grans dificultats per a vostès, però també per al país, i en un context d'un nou clima econòmic, d'una nova conjuntura moderadament canviant, no hi ha cap aportació que permeti pensar que es pot donar a la societat catalana un missatge d'optimisme a través d'aquests pressupostos. No dramatitzem, no fem fatalisme, la societat catalana té moltes i moltes raons per sentir-se optimista. Ara, en té com a mínim una per no sentir-s'hi gens: els pressupostos que avui es presenten, perquè no l'ajuden, no l'ajudaran a canviar allò que ens convé que canviï.

I aquest pressupost demostra, en aquest sentit, signes d'impotència i d'incapacitat; impotència pel que fa al model de finançament, en el qual el gran beneficiat ha estat l'Administració central i el van pactar vostès i l'elogien en la memòria pressupostària; incapacitat de generar recursos necessaris per portar a terme les inversions que el país requereix, i impotència davant d'un IPC que està per damunt de l'espanyol i que quasi dobla l'europeu, tot recordant que alguns dels components més inflacionaris són de responsabilitat directa de vostès. I, en fi, incapacitat per formular una alternativa que pensi més en el futur del país que en els problemes interns que tenen vostès en el si del seu Govern i de la seva coalició.

I la visió no pot ser optimista perquè hauríem de fer, hem de fer un balanç negatiu del model de finançament que ara s'acaba. D'acord amb dades publicades recent-

ment, entre l'any 1996 i l'any 1999 la pressió fiscal espanyola ha passat del 32,6% al 35,1, és a dir, els ingressos de l'Administració central han guanyat dos punts i mig del PIB en tres anys. Però què n'hem tret, d'això, a Catalunya? Res de res. Perquè fruit de les clàusules de garantia que es van aprovar en el Consell de Política Fiscal i Financera, els ingressos de la Generalitat s'han mantingut estables al voltant de l'11% del PIB; mentre els altres augmentaven, nosaltres ens manteníem a l'entorn del PIB. La conclusió final hauria de ser: amb el model de finançament pactat i entre Convergència i Unió i el Partit Popular hi ha sortit guanyant l'Administració central, i avui, el pes dels recursos de la Generalitat amb relació als de l'Estat ha disminuït, pes relatiu, però pes al cap i a la fi.

I, per altra banda –això ja ha estat assenyalat a bastament, però també hi vull insistir–, no hi ha solucions als problemes de Catalunya perquè els ressorts i mecanismes de què ens podríem dotar per donar solucions i tenir més recursos per fer les inversions que calen i no es fan o es difereixen, no tenen o no apareixen en aquest pressupost; primer, perquè el dèficit zero és fals; segon, perquè baixen les inversions, baixen de veritat, i tercer, perquè, malgrat tot –digui el que digui vostè, després en la rèplica en podem tornar a parlar–, aquests pressupostos demostren una escassa i molt limitada sensibilitat social. Vostè diu: «Gran novetat, tatatxín: finals del segle XX, els anuncio que és el primer any de tota la història que presentem uns pressupostos amb dèficit zero.» Equilibri. I han presumit d'haver assolit aquest equilibri pressupostari com si es tractés d'una medicina miraculosa del Govern que resolía totes les dificultats.

Però la veritat, la realitat va en una altra direcció, li ha dit el senyor Huguet, li ha dit el senyor Ribó, jo li he de repetir: la tàctica que vostès utilitzen consisteix a fer servir un conjunt de mecanismes per camuflar, per maquillar, per desviar, per traslladar, per transferir –no fem un debat de paraules, posi el que vostè vulgui– determinades partides de despeses i simular un equilibri que tan sols existeix en la seva imaginació i en la bona voluntat d'aquells que accepten aquesta interpretació sense mirar-se les xifres a fons. Fins a 21.000 milions de pessetes de subvencions a entitats públiques de la Generalitat es col·loquen aquest any per primera vegada, també, en un capítol que no consta i no computa per al càlcul del dèficit.

És el cas, el més conegut, el de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, però fins a 21.584 milions de pessetes n'hi ha uns quants més, des de l'Idiada, l'Institut Cartogràfic, Ferrocarrils de la Generalitat, el Cremaller de Montserrat, l'Incasol i altres. No solament això, sinó que el Govern es descapitalitza per pagar –i ho continua fent, i aquesta és una tradició que ve de lluny– despeses de funcionament. Per quart any consecutiu, s'usen fons derivats de la venda de la participació d'algunes empreses del sector de les telecomunicacions per finançar els costos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Ja ho vam dir fa un parell d'anys, ho vam dir ara fa uns mesos quan vam discutir els pressupostos del 2000, què hem de fer? Vendre la casa i anar a lloguer.

La mateixa: primer vendre-la i després pagar lloguer a aquell qui te l'ha comprat. I per altra banda veiem, en el mateix sentit, després de vendre el que s'ha venut, com es demoren, es retarden i es posen en risc determinades inversions estratègiques en el sector del cable pel que fa al conjunt de les ciutats de Catalunya i molt especialment pel que fa a l'equilibri territorial amb relació a aquest equipament al conjunt de les capitals de comarca del nostre país.

I un altre dels mecanismes que vostès utilitzen és la centrifugació de les inversions cap a les empreses públiques per tal d'aprimar l'anomenat dèficit administratiu, malgrat que el dèficit total segueix essent el mateix. L'any 92, l'Administració de la Generalitat feia el 80% de les inversions i les empreses en feien el 20%. En els pressupostos que presenta ara el Govern, els percentatges s'han invertit; ara són les empreses les que produeixen el 80% de les inversions.

Però això es fa sumant unes i altres amb un recurs a l'endeutament que no és dolent en ell mateix, com no ho és tampoc confessar un dèficit, encara; hauria estat més raonable confessar un dèficit, no camuflar res, no haver de recórrer tant el deute i, a més a més, no confondre el personal sumant coses que o se sumen totes o no se'n suma cap, però és veritat que la suma dels efectes nocius que produeix un pla d'infraestructures no finançat, el mètode alemany, la transferència cap a GISA i altres empreses i les dificultats que tenen per fer les inversions, i la reculada efectiva de l'aportació pròpia en els pressupostos d'inversions, creen dificultats serioses per mantenir un ritme d'inversions autènticament ambiciós i competitiu perquè Catalunya no perdi pes.

És la suma de tot el que ens desacclera, i aquí es comparen magnituds de diferents moments; hi ha diversos tipus d'endeutament, però al final compten tots, per comptar quina és la capacitat, o des de dins o des de fora, de fer de veritat les inversions que s'han de fer, perquè ja en tornarem a parlar, però aquests 200.000 milions de pessetes dels tres fulls que li ha ensenyat el senyor Ribó, diu: «Els volem fer», fa deu anys que els vol fer tothom, o vint, potser. Els vol fer, sí senyor, nosaltres també. Però no sabem com els pagarem –no sabem com els pagarem–, potser algun fons europeu, potser alguna aportació de l'Estat, i ja veurem.

I com a molt, buscarem un mètode que sigui, que ens ho entregui l'empresa un cop ho hagi acabat, i després ja li anirem pagant, però a més a més introduïm una clàusula en la llei de pressupostos que diu que això es podrà fer com a mínim durant deu anys; per tant, fem ara i que paguin els altres, cosa que pel que fa aquest mètode, home!, planteja seriosos dubtes sobre si és correcte o no aquest sistema per anar incrementant el deute de la Generalitat. Sobretot perquè vostè ens diu, «No, jo, 21.000 milions, 22.000, 21.600», no sé quants n'ha dit..., 22.678. Però vostès, el deute, no només del sector públic administratiu, sinó d'aquest mes, totes les empreses, no només les que li obliga Europa per comptar, va fer un exercici una mica saludable, va baixar de 97.000 milions l'any 97, es va mantenir a 97.000 l'any 98, va baixar a 88.000 l'any 99, va baixar a 74.000 l'any 2000, però, com que no ho podia fer

d'una altra manera i volia anar al dèficit zero, puja a 104.000 l'any 2001.

I no cal que creem equívoc sobre això. Ni l'absència de dèficit és una panacea que ho resol tot, ni el dèficit és dolent en si mateix i molt menys no l'és l'endeutament. Vostè podria haver vingut –ja li he dit abans– al Parlament a dir: «Haig de presentar el pressupost amb 120.000 milions de dèficit perquè el Govern no té prou recursos», i discutiríem si és una mesura adequada o no, però el que no pot fer és intentar enganyar-nos, camuflar aquestes despeses i dir que això va la mar de bé i tot funciona sobre rodes. Perquè també és veritat que, tot i que s'inverteix, és clar que s'inverteix, però s'inverteix poc, no li diré malament, però sí mal finançat. És a dir, una altra de les característiques amb les quals ens trobem és que en xifres absolutes, en termes absoluts, el nivell d'inversions és baix.

Són importants les que es fan? Sí que ho deuen ser. Són les que necessita el país per no perdre el fil de la nova economia? No! No, i no fan res!, ni canvien res en els pressupostos per complir cap d'algunes de les instruccions estratègiques que els hi dona, per exemple, el senyor Xavier Vives quan diu que Catalunya s'apunti a la nova economia que encara hi és a temps, però si no, anirem malament. Cap, ni una. Ni amb I+D ni amb re. Perquè, vostè ho diu, amb xifres relatives diu: «Pugem un 14, pugem un 15.», però partim d'unes xifres tan baixes que el percentatge en ell mateix és absolutament irrellevant per donar suport a tota una política al darre-re. I, també ja li ha dit el senyor Ribó, Andalusia se'n gasta 444.000, Madrid 459.000, nosaltres 298.000, i això vol dir que el conjunt de les inversions puja un 14%, però li vull recordar, i és important que ho tinguem en compte, que l'aportació pròpia baixa un 10%: un 9,7. I pugem les inversions? Sí, un 14. Com les paguem? Per mètodes cada vegada menys deficients: deferir la despesa cada vegada més enrere, fent que paguin els altres i, a més a més, aportant-hi un 10% menys del que són els recursos propis. Home! Això expressa una precarietat de recursos, indica que el pes de les inversions baixa en el conjunt de les despeses i, en definitiva, que hi ha un mètode equivocat pel que fa a aquest nivell d'inversions.

Li torno a dir allò del Pla de 200.000 milions de pessetes, en què l'única dada concreta és la referència que en el text de la Llei d'acompanyament es fa la modificació de la Llei de finances públiques per tal de permetre la possibilitat que el pagament ajornat al final de l'obra es faci amb un fraccionament de fins a, com a mínim, deu anys. Tot fa pensar que s'estan programant unes inversions que haurà de pagar el proper Govern de la Generalitat de Catalunya; no crec que sigui el seu.

I, finalment, anem a les despeses corrents, tema que també ja ha parlat amb molta altra gent. Les despeses corrents són el pulmó de la Generalitat, perquè és la resposta a les inversions que s'han fet en anys anteriors. Home! Sí, si s'és eficient; sí, si es controla; sí, si no es produeix un *desmadre* absolut, i sí, si no creixen per sobre del que creix tota la resta. I és evident que, si vostès ajustessin el creixement de la despesa corrent a la previsió de l'IPC, podrien fer els 50.000 milions d'inversions anuals que nosaltres diem que es podrien fi-

nançar amb recursos propis i podrien fer un pla d'inversions que no els obligaria ni a endeutar-se amb la mateixa proporció ni a camuflar determinades inversions per altres mètodes del tipus que hem comentat més amunt. Perquè tant la despesa corrent de la liquidació de l'any 99, que es dispara un 7,4%, com la despesa corrent d'aquests pressupostos que ens presenten que creix més d'un 7%, creix molt més del que seria raonable per fer que l'Administració funcionés d'una forma adequada i permetés un estalvi que podria ajudar-nos a fer aquest nou pla d'inversions que nosaltres prevèiem en una proporció d'1,8 bilions de pessetes en cinc anys.

Per això, vull dedicar aquests pocs dos minuts i mig o tres, que la generositat del president, probablement, m'atorgui més enllà del que em queda, per dir que nosaltres pensem que cal, que és possible i que és factible un pressupost alternatiu que ha de comptar amb dues condicions prèvies, aquest any ja no, però que les hem de treballar des d'ara i que són: d'una banda, un nou model de finançament i, de l'altra, una reforma aprofundida de l'Administració, que vostès han anunciat diverses vegades i no han aplicat mai, des d'aquella famosa desburocratització que ens esmentava el senyor president absent i que no s'ha aplicat seriosament mai.

Un nou model de finançament que no parteixi de la situació final de l'any 2001, perquè parteix d'una situació que ens és desfavorable i és favorable al Govern central. Amb un nou model de finançament en el qual hi ha d'haver una cistella d'impostos, capacitat normativa, anivellament en funció dels habitants, inclusió de la sanitat en el finançament general, consideració del paper dels fons europeus, equiparació en les inversions de les grans àrees metropolitanes, convertir l'Agència Tributària en un consorci i pensar un model de finançament a llarg que no es pugui posar en qüestió cada quatre o cinc anys, i que tingui en compte el conjunt del sector públic i que pensi en un nou equilibri de la despesa pública, en què el Govern central es gasti el 40%, les comunitats autònomes es gastin el 30% i que es produeixi una gradual equiparació entre les comunitats autònomes del sistema de concert i les de règim comú, i, a més a més, el sector local faci un salt significatiu, no discutit i generosament atorgat, del 15 actual al 30%.

Reforma de l'Administració i uns nous escenaris pressupostaris que, a través de no incrementar la pressió fiscal, de mantenir el creixement dels ingressos a l'entorn del PIB nominal, de fer en comptes d'un dèficit zero un endeutament zero, de controlar el creixement de les despeses corrents, de buscar solucions pel dèficit de la sanitat i el de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, arribar a un pla quadriennal d'inversions que signifiqui la possibilitat d'aplicar-hi de l'ordre de 339.000 milions de pessetes l'any 2001, 411.000 l'any 2002, 487.000 l'any 2003 i 569.000 l'any 2004.

En resum, demanem a la Cambra el retorn del Projecte de llei de pressupostos per l'any 2001 per les raons següents: primer, són el resultat, el mal resultat d'un acord de finançament que ha estat dolent per Catalunya; segon, no són útils per afrontar el canvi de conjuntura econòmica que tots els indicadors assenyalen; tercer, el dèficit zero no és més que el resultat d'una ma-

nipulació comptable; quart, les despeses corrents continuen totalment sense control; cinquè, l'aportació del Govern a les inversions disminueix i el nou endeutament és el més alt dels últims cinc anys, i sisè, tenim una alternativa que pot representar molt millor el present i el futur del país.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Mentre l'honorable conseller puja a la tribuna, voldria indicar que, fet aquest torn de rèplica i el de contrarèplica per acabar probablement, ja substanciarem el primer punt de l'ordre del dia i, aleshores, tocarem els timbres perquè tots els diputats se'n assabentin. Dic això perquè no serà un toc de timbre de votació, sinó lògicament d'avisar d'aquest punt de l'ordre del dia.

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Nadal, a aquestes alçades del debat, doncs, és lògic que hi hagin coses, que ja hagin anat sortint i, per tant, vostè em permetrà que en algunes de les coses aquestes que s'han anat repetint, doncs, jo, no m'hi estengui excessivament, no com una ofensa a vostè ni al seu grup, sinó simplement en ares de l'estalvi del temps.

Bé, vostè ha començat anunciant un fi d'etapa. Tenim un problema amb això, senyor Nadal, que ens sona molt a disc rovellat, tot això. Això de «fi d'etapa» fa anys i panys que dura i, per tant, doncs bé, vostè vagi-ho dient, però nosaltres, sincerament, quan vostè va repetint això, ens sona a això: un disc completament rovellat. Després ens diu que estem fatigats –això també forma part de la tradició–, jo li asseguro que no i em sembla que amb aquest pressupost ho demostrem: no n'estem gens de fatigats. Vostè que jeu molt a l'ombra, potser sí que n'està de fatigat, però nosaltres no, nosaltres no n'estem gens i, per tant, no es preocupi, no es preocupi que estem molt animats. (*Remor de veus.*)

Allò de què repetim els objectius –que repetim els objectius–, doncs, miri, vostè em diu: «Fa vuit mesos que vostès van presentar un pressupost i, més o menys, va en la mateixa línia.» Home!, això és molt bo, suposo, perquè, és clar, els objectius importants s'han d'anar guanyant amb el pas del temps, no es poden improvisar, no pot ser un objectiu per sis mesos de l'any 2000 si són objectius importants –que suposo que vostè també ho defensa–, doncs, és lògic que tinguin una continuïtat en el temps, i, de fet, aquests pressupostos del 2001 responen a això: a la continuïtat d'uns objectius de legislatura i d'uns objectius que conformen un projecte de país que va, lògicament, més enllà de la mateixa legislatura.

Després vostè ens fa una referència sobre el context polític. I aquí s'afegeix al to d'altres grups, dient: «Escolti'm, doncs, com pot ser que vostès pactin aquests pressupostos amb el Grup Parlamentari Popular, no?», i llavors fa comparacions entre Madrid, Catalunya, etcètera. Jo només li faig una pregunta, i li faig amb

tota afabilitat: Si vostès, com en altres èpoques, governessin Espanya, considerarien lògic que ens entenguéssim aquí pels pressupostos? Suposo que sí, i no ho trobarien cap escarafall ni cap gran problema ni cap disfunció ni cap dependència ni cap subordinació. Ara resulta que, com que vostès no hi són i ens entenem amb qui estan al Govern, que és el que nosaltres sempre hem fet, aleshores ara això és molt dolent, i quan, això, ho fèiem amb vostès, aleshores era molt bo. Però bé, no sé si això és una visió potser excessivament partidista per part seva –potser, eh?, no m'atreveixo a jutjar-la a fons, però podria donar la sensació que vostè en aquest sentit té una visió molt, molt estrictament partidista.

Vostè critica molt el model de finançament: ho ha fet al començament del discurs, ho ha fet en l'entremig, després ho ha fet al final. Bé, escolti'm, segurament aquest model de finançament que tenim..., vaja, no segurament: segur que té mancances. Ara n'estem parlant, n'estem parlant amb vostès, n'estem parlant amb tots els grups de la cambra, segur que es pot millorar, segur que no ens permet tenir tots els recursos que Catalunya requerriria i que serien injustos –segur. Per tant, segur que hem d'intentar tenir alguna cosa millor. Però de tota manera, aquest model de finançament alguna virtut té, qualitativa i quantitativa, i d'entrada en té una de virtut, que és que és millor que el que vàrem fer amb vostès; té aquesta virtut. Que potser és una virtut d'acord amb vostès menor, potser és una virtut diguem-ne supèrflua, però té aquesta virtut que ja és una virtut per a nosaltres important, perquè significa una passa endavant respecte al que vàrem fer amb vostès.

Després, al final –i m'avanço una mica en la seva pròpia intervenció, en l'organització de la seva intervenció–, vostè al final ha descrit un nou model de finançament. Una part de les coses que vostè ha dit, ja li avanço que a nosaltres ens sonen bé, perquè són també les nostres: les nostres estan molt ben detallades, estan molt escrites; les seves sempre són una mica més diguem-ne confoses, però bé, explicades així com vostè ho ha fet, doncs, algunes d'elles sonen bastant bé, i de les converses que hem tingut amb vostès doncs també els he confirmat el mateix, no? Home!, jo celebraré molt, moltíssim que vostès, ara que estan a l'oposició, puguin fer coses millors que quan estaven en el Govern.

Ho celebraré molt, perquè demostrarà una gran capacitat per part seva, perquè quan una formació política ha estat en el Govern durant tant temps com vostès, tretze anys, i ha tingut les claus del sistema de finançament, doncs és llàstima que en tinguem un que no s'apropi al que vostè descriu com el seu model de finançament: vol dir que la seva influència devia ser molt dèbil, devia ser molt petita o que en aquell moment no hi estaven tan convençuts com ara. També pot ser que hagin après amb el pas del temps i que ara estiguin situats amb una altra perspectiva. Però bé, en tot cas... (*Remor de veus.*) En tot cas...

El president

Prego silenci, si us plau.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

En tot cas celebrem, ho dic de veritat, celebrem que vostès modifiquin les seves posicions, que vostès siguin més ambiciosos, que mirin més els interessos de Catalunya i que... *(Remor de veus.)*

El president

Esperi's un segon, esperi's. *(Pausa.)* Esperi's un segon. Pot continuar.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

...i que ens puguem posar d'acord –i ho dic també sincerament– en aquesta nova proposta de finançament que espero que serem capaços de fer en els propers mesos.

Ha fet vostè una crítica del que se'n diu el capítol 8 de despeses, és a dir, la capitalització d'empreses públiques. Jo crec que ho ha explicat d'una forma una mica confosa, perquè vostè diu: «vostès aquí hi posen 21.000 i escaig milions de pessetes», i dóna la sensació que això fos nou, i no és nou: en el pressupost de l'any 2000, si vostè se'l repassa, veurà que hi ha 11.000 milions de pessetes en aquest mateix capítol, que serveix perquè algunes empreses de la Generalitat de Catalunya puguin tenir una millor capitalització.

I si això es finança amb endeutament, doncs escolti'm, això entra dintre de l'ortodòxia, no passa res. Per tant, ara el que es fa, l'any 2001, és un esforç més important de capitalització d'algunes empreses, i, tal com els vaig comentar –tal com els vaig comentar–, el que fem fonamentalment..., la diferència entre el 2000 i el 2001 és que a través d'aquesta capitalització transferim recursos a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Ho podríem fer d'una altra manera, perquè altres ho fan d'una altra manera, que és deixar que la Corporació s'endeuti més; ho podríem haver fet així, ho podríem haver fet així i la Unió Europea no ens hauria dit res, l'any 2001, però, en canvi, ho hem fet d'una forma més rigorosa i ortodoxa, que és a través d'un capítol del pressupost i deixant..., impeding, millor dit, que la Corporació es segueixi endeutant.

Ha fet referència, vostè, també al Pla d'inversions extraordinari, aquest pla d'inversions que acompanya aquest pressupost. Insisteixo que aquest Pla d'inversions és una informació que nosaltres donem en el tràmit pressupostari, que en bona mesura podria decidir el propi Govern, sense haver d'autoritzar..., sense haver d'estar autoritzat pel Parlament de Catalunya. I vostè em fa una pregunta molt concreta i em diu com ho pagaran això. Doncs bé, jo ja l'hi he explicat en la meua intervenció inicial, i ara ho repeteixo breument.

Primer, una part de tot això ho pagarem a base de les empreses públiques de la Generalitat que tenen sostres d'endeutament autoritzats pel Parlament de Catalunya i no exhaurits; una part passarà per aquí. Per una altra part –per una altra part–, rebrem fons de cohesió de l'Administració central, és a dir, de Brussel·les a través de l'Administració central. Concretament el que se'ns ha confirmat és que hi hauran uns diners per a l'eix del Llobregat; per tant, una part de l'eix del Llobregat el

finançarem d'aquesta manera. Dels 60.000 milions de pessetes del conveni d'infraestructures que signarem aquest any 2001, nosaltres n'aportarem dues tercers parts a càrrec d'aquests sostres que li deia d'endeutament de les empreses públiques i de les transferències que farem els propers anys, i l'altre terç l'aportarà l'Administració general de l'Estat, segons els convenis signats anteriorment.

La línia 9 de metro, primera fase, 60.000 milions de pessetes, ho finançarem a través del mètode alemany, ja l'hi hem explicat. I queda l'única diguem-ne petita incògnita; és el tema de Bracons, i és petita incògnita només en el sentit que també allà esperem rebre fons de cohesió, però no els tenim garantits; així com en el cas de l'eix del Llobregat estan garantits, en el cas de Bracons no ho estan.

Vostè ha dit també «dèficit i endeutament» i ha fet una aportació que jo entenc que és molt positiva: vostè ha dit «no són dolents». Vostè ho ha dit això: «no són dolents». Doncs miri, ja era hora que diguessin això, i els ho dic de veritat; ja era hora perquè jo ho he dit altres vegades: no necessàriament el dèficit és dolent i no necessàriament l'endeutament és dolent, depèn de perquè es faci servir i en quines condicions. Només els demano una cosa, si no és dolent l'endeutament, no en facin la bandera de crítica al Govern que sempre en fan, perquè una de dues: o és dolent o no és dolent, i si no ho és –vostè ho acaba de dir–, doncs, home!, deixin de convertir-ho en una bandera, cosa que han fet durant molt temps.

Un petit apunt sobre el tema de les inversions. Vostè ha tornat a comparar Catalunya amb altres comunitats autònomes de l'Estat i s'ha oblidat una cosa molt important, que vostè coneix molt bé, però jo crec que l'ha volgut obviar, i és que totes aquestes comunitats que vostè cita, totes, sense excepció, són objectiu 1 de la Unió Europea, i per tant, reben molts diners, quantitats ingents de diners comparat amb Catalunya, que nosaltres no rebem, i per definició, tots aquests diners s'han de destinar a inversions. Per tant, escolti, no es pot comparar una administració que no rep diners per ser objectiu 1 de la Unió Europea amb altres que gràcies a aquests diners poden fer unes inversions a vegades més importants que els altres. I faci's també una pregunta: aquestes altres comunitats que potser inverteixen més gràcies a això tenen el mateix model de cohesió social que tenim nosaltres a Catalunya? Inverteixen tant en serveis socials? Inverteixen tant en sanitat, en ensenyament, en serveis socials? Potser la resposta seria que no.

I, finalment, vostè ha parlat d'un pressupost alternatiu. No l'hem vist, no l'ha anunciat, vaja, l'ha anunciat però no l'ha explicat. Esperem, bé, que vingui; esperem que superi les quotes que va assolir el pressupost alternatiu de l'any 2000, i ja em diran vostès d'on treuen 50.000 milions de pessetes de despesa corrent, a veure què deixen prim per treure 50.000 milions de pessetes de despesa corrent sense afectar un bon nivell de prestació dels serveis públics de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. En contrarèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Primer de tot, senyor Mas, Madrid no és objectiu 1; per tant, dels dos exemples que jo li he posat, un va a favor del meu argument, l'altre va a favor del seu, però jo no faig trampa: Madrid no és objectiu 1.

Segon: dèficit i endeutament. Senyor Mas, estem d'acord; l'única qüestió és si el fa servir bé o no el fa servir bé. I nosaltres creiem que el dèficit i l'endeutament..., i camuflar el dèficit és fer trampa i, per tant, ho està fent malament.

Tercer. Durant tretze anys el Partit Socialista va governar a Madrid. Només un d'aquests tretze vam cometre –ara vist en la distància– l'error d'intentar pactar els pressupostos amb vostès, perquè vam aconseguir un tímid avenç de 4.000 milions de pessetes per al fons de cooperació local, i estem clavats allà mateix, i mai més no han cedit ni un mil·límetre més.

I a part d'això, senyor Mas, miri, deixi'm esmentar-li unes quantes coses que clamen al cel en aquest pressupost. No es mou –no es mou–, vostès no volen moure, i fa molts anys que no volen moure, la col·laboració amb els ajuntaments des dels pressupostos de la Generalitat.

Segon. La inversió –la inversió– en educació disminueix –disminueix 5.000 milions de pessetes– i la despesa en educació es desvia de forma descompensada; liquidació en mà i destí dels fons d'aquest any, es desvia de forma descompensada. No critico el sistema, el model mixt de la concertació, ni en sanitat ni en ensenyament, però es desvia de forma descompensada. No toca –no toca– ni un duro, senyor conseller, la Direcció General d'Indústries i Qualitat Agroalimentària, com tampoc no toca ni un duro la Direcció General de Salut Pública, en aquests moments, i amb allò que està passant, i amb tot allò que no controlen; ni un duro, senyor conseller!

Han retirat la partida que hi havia de promoció pública d'habitatge, de convenis amb béns locals. No hi ha cap previsió, senyor conseller, cap, ni un duro, almenys en una de les dues conselleries que afecten..., per la prioritat, «la màxima prioritat», que va dir el senyor president de la Generalitat, encara absent en aquests moments, pel que fa a l'atenció a la salut mental, prioritat del debat de política general; ni un duro!, ni un duro en una de les dues conselleries que han de tractar aquest tema.

La major part de les inversions són en projectes vells. Es redueix la partida de nous jaciments d'ocupació de 1.500 a 1.000 milions de pessetes. Els programes d'integració sociolaboral de les persones amb especials dificultats es redueixen de 945 a 550 milions de pessetes. El programa d'ocupació per a dones es redueix de 925 a 670 milions de pessetes. La Direcció General d'Atenció a la Infància no es mou ni un duro. I no hi ha ni un duro, ni una partida específica, cap previsió per a la immigració.

I per últim, senyor conseller, i amb això acabo. Vostè té aspiracions polítiques, vostè fa molt temps que és conseller, vostè té un punt d'arrogància política absolutament intolerable... (*remor de veus*), absolutament intolerable... (*Remor de veus.*) I senyor conseller... Arrogància política que es tradueix en un estil innegable i que algú pot considerar positiu i algú el pot considerar negatiu. Però, senyor conseller, jo, modestament –jo, modestament–, que només sé, senyor conseller..., jo, que, modestament, només sé llegir i escriure, sumar, restar, multiplicar i dividir, acabaré amb una cita exactament igual com li he començat la cita del mestre Rato. La cita és la següent. «I finalment» –i finalment– «quant a la previsió d'inflació per a l'any 2000 la situem en el 2,4%. Algú dirà: massa llunyà de la realitat d'aquest moment. És veritat.» –diu Artur Mas– «En aquest moment la inflació a Catalunya i a Espanya està clarament per sobre d'aquest 2,4%, però de totes maneres nosaltres pensem» –Artur Mas i el seu Govern, Jordi Pujol al davant–, «nosaltres pensem que concretament la revisió a la baixa dels preus del petroli pot incidir en una disminució d'aquesta inflació en el transcurs de l'any 2000». Profeta profeta, no ho ha sigut, senyor Mas.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Declaració de condemna de l'assassinat de l'Excm. Sr. Ernest Lluch i Martín (tram. 401-00015/06)

Senyores i senyors diputats, anem a substanciar el punt primer de l'ordre del dia, que l'hem traslladat a aquest moment, que és la Declaració de condemna de l'assassinat de l'excel·lentíssim senyor Ernest Lluch i Martín. En aquest sentit, fem extensiu a aquest plenari el que va ser la Declaració de la Junta de Portaveus que ara llegiré.

«El president, la Mesa del Parlament, els presidents dels grups parlamentaris i la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya, reunits amb caràcter extraordinari, expressen unànimement el rebuig i la condemna més enèrgica pel brutal assassinat de l'excel·lentíssim senyor Ernest Lluch i Martín, alhora que manifesten la seva solidaritat amb els familiars i amb els membres del Partit dels Socialistes de Catalunya, a qui donen el seu condol i a qui s'uneixen expressant la més enèrgica repulsa per la sempre injustificada provocació terrorista.

«L'assassinat de l'Ernest Lluch omple d'indignació el poble de Catalunya, que, una vegada més, s'ha vist colpejat per la barbàrie terrorista, que pretén pertorbar –però que no ho aconseguirà– la pau ciutadana i la convivència pacífica, basades en el diàleg i en el compromís democràtic, que són el patrimoni més preat de Catalunya.

«En aquests moments en què l'acció terrorista intenta interferir inútilment en la voluntat democràtica del nos-

tre poble assassinant un home amb un profund compromís polític i de servei a la societat, que des de la seva activitat universitària i social ha contribuït a impulsar els valors de la democràcia i del diàleg, totes les forces polítiques presents al Parlament de Catalunya expressen la unitat d'acció, la de tots els grups parlamentaris i de tots els partits polítics catalans, contra el terrorisme i la violència.

»Finalment, expressen la voluntat del Parlament i, amb aquest, la de tot el poble de Catalunya de continuar treballant per enfortir l'acció conjunta de tots els demòcrates i per contribuir, d'una manera definitiva, a la consecució de la pau dins el pluralisme polític, i fan una crida a tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya a sumar-se a les concentracions de rebuig i de condemna de les accions terroristes.»

Prego, en la memòria de l'Ernest Lluch, un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'Interior.

(La vicepresidenta segona dirigeix el debat en absència del president.)

La vicepresidenta segona

Bona tarda. Reprenem la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001 (tram. 200-00025/06) (continuació)

Per posicionar-se sobre les esmenes a la totalitat, té la paraula, pel Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Demanaria a la Mesa que es donés al Grup Popular el mateix tractament que s'ha donat aquest matí al Grup Socialista, i, per tant, demanaria que comencéssim també quan hi estigués present el conseller d'Economia.

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyora diputada. Li prego, per això, que vagi començant, i ja compensarem el temps, però és evident que hem trucat a tots els timbres, i l'obligació de tots els consellers és evident que és aquí. De totes maneres,

tenim el Govern aquí present, en nom del Conseller d'Agricultura.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyora presidenta, l'únic que demano és que es faci exactament amb el Grup Popular el mateix tractament que s'ha fet aquest matí amb el Grup Socialista. És a dir, no suspendre, però sí deixar en *standby* el Ple fins a la presència del conseller d'Economia. I ho demano a la Mesa, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Un moment, il·lustre senyora diputada.

(Pausa.)

Senyora diputada, en aquests moments els uixers han anat a buscar l'honorable conseller.

La Sra. Nadal i Aymerich

L'hi agraeixo, senyora presidenta.

(Pausa. El conseller d'Economia, Finances i Planificació entra al Saló de Sessions.)

La vicepresidenta segona

Bé, per posicionar-se sobre les esmenes a la totalitat, doncs, té la paraula, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, cal esmentar en primer lloc –i em sembla que és important fer-ho políticament– que aquests pressupostos no són els primers pressupostos d'aquesta sisenatura legislativa, però sí que seran els primers pressupostos en què es fixen les línies de política econòmica del Govern per a un exercici complet. Això sí, es presenten després dels estira-i-arrotonsa precongessuals del conseller d'Economia i Finances, que el varen portar a fer anuncis de pròrroques pressupostàries i que varen portar també el Grup Popular a utilitzar tots els mecanismes al nostre abast per tal que el Govern tornés a l'ortodòxia, també, pel que fa a la durada temporal de les lleis pressupostàries.

Ens felicitem, per tant, perquè, un cop assossegat, senyor conseller, recapacités i puguem avui debatre, dins el que és el calendari corresponent, la Llei que és o que ha de ser l'expressió quantificada, conjunta i sistemàtica del que són prioritats polítiques per al país. Perquè així, a més a més, tots complim amb la nostra obligació: vostè, senyor conseller, elaborar i aplicar els pressupostos, i nosaltres, des del Parlament, examinar, esmenar, controlar i aprovar, si s'escau i quan toca, la Llei pressupostària.

El debat d'aquest Projecte de llei no és exclusivament un debat de números, perquè és un debat on els números prenen dimensió política, i hauria de dir que prenen especial dimensió política en aquesta legislatura. Una legislatura en què el Grup Popular ha fet i farà, segui-

rà fent el que la societat catalana ens exigeix, el que la societat catalana ens va demanar en atorgar-nos la condició de força decisiva en aquest Parlament: garantir l'estabilitat i la governabilitat. I aquest no és cap compromís que tinguem amb vostè, senyor conseller; no és ni tan sols cap compromís que tinguem amb el Govern. Aquest és un compromís que hem adquirit amb el poble de Catalunya.

He de recordar, i donada aquesta situació política en què ens trobem en aquesta sisena legislatura, que des de la primera reunió de treball que el Grup Popular va mantenir amb el conseller d'Economia –i que va tenir lloc, per cert, en una fase tan embrionària que ni tan sols podríem parlar de l'existència d'avantprojecte de llei– ja vàrem traslladar a l'honorable conseller que, per nosaltres, els pressupostos d'enguany havien de tenir tres eixos vertebradors i que, a més a més, tenien un objectiu: avançar per poder anar configurant una Catalunya moderna i amb un millor futur.

Primer li vàrem traslladar que només donaríem el nostre suport a uns pressupostos que fossin un instrument bàsic sobre el qual consolidar un creixement econòmic estable i durador; i això vol dir pressupostos sense dèficit. En segon lloc li vàrem traslladar, senyor conseller, que volíem uns pressupostos que fossin un veritable instrument de redistribució i de solidaritat, per millorar la cohesió social i la qualitat de vida de les persones. I finalment li vàrem traslladar que volíem uns pressupostos que fossin un instrument per modernitzar el país, un pressupost capaç de mantenir una elevada taxa de creixement de la inversió, i mesures per millorar la competitivitat dels nostres sectors productius.

L'acceptació d'aquestes prioritats del Grup Popular, plasmades ja en el Projecte de llei de pressupostos que el Govern va trametre al Parlament, ha tingut per part nostra una resposta parlamentària ben clara. El Grup Popular –vostès ho coneixen, senyores i senyors diputats– no ha presentat cap esmena a la totalitat, de retorn.

I la nostra aposta, que esmentava abans, per l'estabilitat i per la governabilitat del país –ho diem amb satisfacció– ens portarà a recolzar el Projecte de llei de pressupostos, sempre que, com esperem, el Govern accepti continuar amb la negociació a través de les corresponents esmenes. Perquè em veig en l'obligació de recordar –vostè ho sap, senyor conseller, però no és balder recordar-li– que, tot i que avui estem fent el tràmit de totalitat de les esmenes, el que és realment l'aprovació del pressupost, tot i que s'acabi aquest tràmit, es trobarà encara a les beceroles. Per tant, vull deixar clar, des d'aquesta primera intervenció, en matèria pressupostària, que el recolzament del Grup Popular vindrà donat perquè es materialitzin, o bé en partida pressupostària o bé amb compromís concret, algunes de les prioritats del Grup Popular que actualment no tenen previsió en el pressupost.

Aquest matí, s'ha parlat a bastament del pressupost amb dèficit zero. És necessari reconèixer que aquesta és la primera vegada, en vint anys d'autogovern, que el Conseller d'Economia i Finances envia a aquest Parlament un pressupost amb dèficit zero. Si parlem curosament, hem de dir que es tracta d'un pressupost amb un lleugeríssim superàvit, un superàvit de 370 milions de

pessetes. I he de dir que aquesta era i és una premissa per a l'estabilitat econòmica del nostre país. Una premissa a la qual hem pogut arribar després de quatre exercicis pressupostaris consecutius, en què, també gràcies a la capacitat de decisió del Grup Popular, el dèficit s'havia anat reduint progressivament. S'han recordat les xifres, aquest matí, però no se n'ha donat una que em sembla d'especial importància. El dèficit públic per a l'any 2000 estava en 7.900 milions; realment, representa un 20% menys del que vàrem registrar l'any 99, però, el que no s'ha recordat és que veníem d'etapes –i no pas etapes tan llunyanes– en què aquest país tenia dèficits de 170.000 milions de pessetes.

Per tant, els pressupostos de la Generalitat que es presenten per al 2001 tenen, al nostre entendre, una característica essencial, que és precisament la consolidació d'aquest procés d'eradicació del que per nosaltres ha suposat una xacra per a la nostra economia, per al nostre creixement econòmic, que han estat, precisament, les polítiques de dèficit públic.

Aquests darrers dies, en incomptables rodes de premsa que s'han anat fent i també en algunes intervencions d'aquest mateix matí, s'ha fet una mica de..., no diria riàlia, però sí que s'ha infravalorat el que és el dèficit zero, i s'ha dit, doncs, que hi ha formacions polítiques que tenen obsessió pel dèficit zero. Doncs, els he de dir, als qui ho han afirmat, que tenen raó, absolutament; que, per nosaltres, el dèficit zero és una prioritat. Ho refermo novament, perquè tenir un pressupost amb dèficit zero és fer un exercici de responsabilitat i no només perquè Catalunya i Espanya vagin bé; és un exercici de responsabilitat perquè Catalunya i Espanya puguin anar millor. Perquè la consolidació d'un marc estable, des del punt de vista macroeconòmic, constitueix la clau essencial –jo diria que és l'única clau– que permet afavorir, que permet potenciar, un creixement econòmic sa.

I, en aquest sentit, no voldria deixar d'esmentar, perquè em sembla que és important de recordar, que, els anys en què els governs estatals, amb el Partit Socialista al capdavant –i també les etapes del Govern de Catalunya en què Convergència i Unió feia aquesta gestió dels comptes públics altament deficitaris–, el fruit que en trèiem eren uns nivells d'atur absolutament intolerables que perjudicaven els més febles, perquè, en definitiva, el que feien era fer trontollar l'Estat del benestar. I aquesta afirmació ve referendada si analitzem les taxes d'atur. Utilitzant les taxes d'atur de l'EPA, senyor conseller, en el primer trimestre del 96, l'atur a Catalunya era del 19,5% i, a Espanya, del 23,5%; amb les darreres dades disponibles, que són les del tercer trimestre del 2000, la dada de l'atur a Catalunya és del 8,2% i, a Espanya, del 13,7%, amb una previsió de generar, amb aquesta política del dèficit zero, precisament, al llarg de l'any 2001, a Catalunya, 65.000 nous llocs de treball i, per tant, situar a Catalunya la taxa d'atur en el 5%. Per tant, estaríem parlant d'una taxa d'atur pràcticament tècnic.

I és precisament aquesta política la que ha possibilitat consolidar el nostre creixement econòmic, una política que, si ens trobem, certament, en un alentiment, per al proper any, del creixement econòmic, no suposa, en cap

cas, segons els experts, cap risc de recessió. I els diré més: estem en una situació en què tenim les millors expectatives de sostenibilitat dels darrers vint-i-cinc anys, és a dir, tenim les millors expectatives de sostenibilitat de tota una generació.

L'economia catalana creix per cinquè any consecutiu, uns anys que hem estat creixent entre l'1% i el 2% per sobre de la mitjana europea. La previsió de creixement que es fa en el pressupost del 2001 és del 3,8%. I, en això dels analistes i de les previsions d'alentiment de l'economia, doncs, cadascú agafa els que més li convenen. Jo els diré que els analistes del Fons Monetari Internacional, de l'OCDE, de la Comissió Europea, fan una previsió de creixement per al conjunt d'Espanya que està molt per sobre del 3%, la qual cosa suposa continuar avançant en l'equiparació, en la mitjana de renda *per capita* europea. I és cert que l'activitat econòmica es ralentirà, com a conseqüència de l'elevació dels preus dels carburants, però continuarem creixent amb taxes superiors al 3% i que rondem a Catalunya, com he dit abans, el 4%.

S'ho imaginem? Vostès poden imaginar-se què hauria passat amb aquest important xoc dels carburants, si no s'hagués realitzat prèviament una labor per aconseguir l'estabilitat macroeconòmica? Doncs, la resposta és molt fàcil: no estariem parlant a la vegada d'aquest xoc dels carburants i d'un creixement tan favorable, una taxa de creixement econòmic per a Catalunya del 3,8%. Per tant, senyor conseller, refermo que, per a nosaltres, el principal repte de la política econòmica és mantenir i consolidar un cicle de creixement econòmic estable, generador d'ocupació. Perquè és l'única manera, és la millor manera de garantir en l'origen d'igualtat d'oportunitats i en el resultat la cohesió social i la solidaritat.

Per tant, senyor conseller, li demano que es comprometi –i que es comprometi avui mateix– a enviar a aquest Parlament –i l'hi demano, no perquè sigui un compromís amb el Grup Popular, l'hi demano perquè és un compromís amb el futur de Catalunya– un projecte de llei d'estabilitat pressupostària. Perquè l'estabilitat pressupostària no constitueix una finalitat d'aquest pressupost, sinó que constitueix una necessitat; és un mitjà imprescindible per a garantir el futur dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Però és que, a més a més, el que representa, el que volem que sigui, és un canvi en la cultura del descontrol en la despesa i l'inici de la cultura del rigor. I ho diré d'una forma molt planera, és a dir que, quan es produeix un dèficit en el Govern, en els comptes públics, vostè tingui l'obligació de comparèixer i d'explicar als ciutadans per què s'ha produït, eh? És a dir, per què el Govern ha estirat més el braç que la màniga, i, sobretot, que tinguin l'obligació de dir què faran per corregir aquest dèficit. En definitiva, donar major transparència a la gestió dels fons públics i aquest, senyor conseller, senyores i senyors diputats, és l'únic compromís seriós i rigorós amb l'Estat del benestar. Aquest és un compromís; el que no és un compromís és caure en la temptació de pagaments únics complementaris de les pensions en període electoral, i, per cert, li preguntaria, senyor conseller, d'on van sortir els gairebé 500 milions de pessetes per pagar aquests complements.

Hem parlat fins ara de dèficit zero i no m'he referit, encara, a una qüestió que ha centrat –i molt– els debats d'aquest matí: l'endeutament del Govern. S'han barallat xifres diferents d'endeutament, aquest matí. Segons les dades amb què jo compto, senyor conseller, l'endeutament se situa a Catalunya en 1,41 bilions de pessetes. I, si agafem xifres trameses al Parlament per la Direcció General de Política Financera, arribarien als 2 bilions, podrien ultrapassar els 2 bilions –això, sí: com vostè sempre ens diu, segons el sistema comptable que s'utilitzi. I vull remarcar aquesta «be» de bilions, perquè el pagament de 98.400 milions de pessetes d'interessos són una càrrega financera. És a dir, el que és la suma d'interessos i amortitzacions és una càrrega financera molt feixuga, i és una càrrega financera que, en la nostra opinió, causa perjudicis futurs i causa perjudicis futurs que, senyor conseller, o ens espavilem o seran perjudicis futurs cada vegada més difícils de corregir.

És cert que l'endeutament sobre el PIB s'ha rebaixat. El 97, sobre el PIB, era del 8,7%; es va aconseguir baixar substancialment l'any 2000, al 7,6%, i, per a l'any 2001, creix d'un 1%. Però vostè sap, senyor conseller –i ben segur que té informació millor que la que té aquesta diputada–, que en el pacte d'estabilitat i creixement d'Amsterdam del juny del 97 els estats membres de la Unió es varen comprometre a no utilitzar el dèficit com a instrument de política econòmica. Però és que hi ha més: en les recomanacions molt recents del juny del 2000 del Consell Europeu s'insta, taxativament, a sanejar els comptes públics, però, sobretot, sobretot, a accelerar la reducció del deute. I és que diré quelcom que tothom té molt clar però que és important recordar: el deute no pot ser un ingrés al qual es recorri de forma reiterada.

Per tant –també vull dir les coses d'una forma molt planera–, l'eliminació del dèficit i la reducció del deute són una contribució al creixement del país i són una contribució a la consolidació del país, però és que, a més a més, són una exigència social i són una exigència moral, perquè són recursos que, en definitiva –el que s'hi està fent–, s'estan detraient a les famílies, per exemple, per finançar l'adquisició dels seus habitatges, o són recursos que s'estan detraient de les empreses perquè puguin invertir. Per tant, senyor conseller, l'eliminació del dèficit i la reducció del deute són una obligació política, però són també una obligació moral. I són una obligació moral perquè comporten una redistribució regressiva de la renda, perquè el que estan fent és que les persones que treballen, les persones que inverteixen, les persones que paguen impostos..., el que estem fent és pagar a rendistes. I acabar amb aquesta situació, senyor conseller, només en té una, de recepta, que és disciplinar la despesa.

I, un cop dit això, també li he de dir, senyor conseller, perquè és cert..., li hem de reconèixer –i ho valorem– l'esforç que vostè ha fet per endreçar els comptes del seu Govern, tot i que no sigui, per nosaltres, d'una forma –com li diria?– exquisidament ortodoxa. Estic parlant, naturalment, dels 18.000 milions de pessetes de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que passen de ser comptabilitzats del Capítol 7, com a transferències de capital, al Capítol 8.

L'honorable conseller Mas ens ha dit aquests dies –ho ha reiterat aquest matí, també– «sense trampa ni cartró», i és cert; però jo li he de dir, senyor conseller, que equilibri pressupostari no és només equilibri comptable –equilibri pressupostari no és només equilibri comptable. I això vol dir que li estem dient que es pot fer tot, i que es pot fer tot al mateix temps per redreçar vint anys de gestió de despesa faraònica? D'acord que no, senyor Conseller. I és per això que si, ja en passats pressupostos que va recolzar el Grup Popular, vam iniciar aquest camí de redreçament dels comptes públics; li he de reconèixer que els pressupostos d'enguany són un salt qualitatiu, són realment un punt d'inflexió per anar en la bona línia. Ja li he dit abans, en l'única línia que nosaltres entenem que es pot emprendre, que és la línia de l'austeritat i del rigor. Però tenim una assignatura pendent, l'hi acabo d'esmentar, cal resoldre la situació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i li tornem a dir que només hi ha una manera, és a dir, s'ha d'elaborar un pla de racionalització, de viabilitat i de contenció de la despesa que permeti a l'ens públic tornar a una situació d'equilibri.

Voldria entrar ara a fer un ràpid repàs del que és la despesa dels diferents departaments en els quals el Grup Popular tenia prioritats ja en la primera negociació, com vostè sap, senyor conseller. Perquè el progrés, per a nosaltres, exigeix tenir una actitud pionera en modernització, en modernitzar el nostre país. Un país que vulgui millorar contínuament, que investigui, que innovi i que aposti decididament per la formació del seu capital humà ha de potenciar una formació de qualitat en tots els àmbits i plans, i la formació dels nostres joves, si s'ha de basar en la qualitat de l'ensenyament, necessita esforç pressupostari. És per això que el Grup Popular, ja en la fase d'avantprojecte, va considerar imprescindible incrementar el Departament d'Ensenyament de 15.000 milions de pessetes, que s'han de destinar a la millora de l'ensenyament públic, a continuar amb el desplegament de la LOGSE, a invertir en nous centres i, sobretot, acabar amb els barracots.

Li vàrem traslladar, senyor conseller, que una altra prioritat del Grup Popular era la millora de la cohesió social. És cert que hi ha un important creixement de la despesa social dins del marc de la despesa pública, i aquest era i és un objectiu prioritari. Un increment en el Departament de Benestar Social, de 6.000 milions de pessetes, que li he de dir ben clar, senyor conseller, hem incrementat aquests 6.000 milions de pessetes no pas perquè la Direcció General d'Acció Cívica es dediqui a repartir kits commemoratius ni samarretes. L'objectiu d'aquests 6.000 milions de pessetes són: residències per a gent gran, polítiques per als discapacitats i centres d'assistència social, que donin resposta també a les noves realitats. Noves realitats, com la nova realitat de la immigració, que representa ja un 4% de la població de Catalunya. No podem parlar ja d'una presència testimonial de la immigració, quan tenim un mínim de 240.000 persones immigrades.

No vull deixar d'esmentar tampoc el Departament de Sanitat, que creix de 50.000 milions de pessetes, i vull esmentar especialment l'increment addicional de 15.000 milions de pessetes per a la sanitat pública, que s'han de destinar sobretot a resoldre aquella situació de

les llistes d'espera hospitalàries i millorar i consolidar el sistema públic de salut. En aquest sentit, vull recordar que el Grup Popular ha impulsat, d'acord amb el Govern, sens dubte, però ha impulsat que s'acabi la reforma de l'atenció primària a Barcelona per a l'any 2002, mitjançant la construcció de nous centres, reforma i millora dels centres ja existents, sens dubte millora dels equipaments i, en definitiva, una millora general de la qualitat de la sanitat en la regió sanitària de Barcelona.

Hem estat també decisius, com deia en aquella fase d'avantprojecte, el Grup Popular, pel que fa a la inversió en recerca, en desenvolupament i en innovació, amb l'increment en el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, de 7.000 milions de pessetes. Perquè considerem que aquest és, sens dubte, un element bàsic per a allò que deia que era una de les nostres prioritats, la modernitat, modernitzar Catalunya. I, en aquest sentit, hem d'assenyalar la nostra preocupació pel Cidem. Hem de mostrar la nostra preocupació, perquè el Cidem, amb el seu canvi de denominació, amb la incorporació de la innovació a les seves competències no resti en un pur nominalisme, i no ho dic pas de forma gratuïta perquè –ho dic, s'ha dit aquest matí, ho vull repetir–, si fem una comparació amb el que és la despesa de la mitjana europea en innovació i el que hi destina el nostre país, ens trobem molt per sota, i ens trobem molt per sota de comunitats autònomes, per exemple, com València i Balears. I no podem seguir mantenint aquest important diferencial, no el podem mantenir, no pot perdurar durant massa temps, si volem consolidar realment Catalunya com una de les regions capdavanteres a la nova Europa.

Li anuncio, senyor conseller, que dintre d'aquest bloc el Grup Popular presentarà esmenes per tal de millorar el tractament que es dona al pressupost a les PIME. Vostès ho saben, senyors i senyores diputats, que a Catalunya, de les 49.200 empreses que hi ha, 48.700 són PIME, és a dir, petites empreses amb menys de 50 treballadors. Que tenim una proporció a Catalunya, de PIME, molt superior a la mitjana europea, i que aquesta realitat es tradueix que les polítiques de suport que ha de realitzar el Govern en un 99% es destinen o s'haurien de destinar a PIME. En aquest sentit, senyor conseller, cal millorar i dotar millor l'Agència Catalana de la Petita i Mitjana Empresa per fer realment d'aquesta una agència activa en el Govern de la Generalitat.

Perquè vull tornar a recordar que són precisament les petites i mitjanes empreses les que creen ocupació, però és que, a més a més, en una economia oberta, en una economia en constants canvis, són també les petites i les mitjanes empreses les que aporten a Catalunya la major part de les innovacions que es produeixen. I, en aquest sentit, em sembla important, donar-li algunes dades, senyor conseller. Si hom analitza les dades macroeconòmiques de l'empresa catalana per al període gener-juliol de l'any 2000, veiem que, mentre les exportacions han tingut un increment del 19%, les importacions han crescut d'un 22%, i això ens dona un saldo negatiu d'un 3%. Això vol dir que és dramàtic? No. Això vol dir que és el que és i que, per tant –insisteixo–, s'han d'implementar mesures, perquè, a més a més, senyor conseller, és que hi ha coses que no costen ni diners; és més, hi ha coses que no només no li cos-

ten diners, sinó que n'hi estalviarien, de diners. I li demanen les empreses acabar amb reiteracions, ineficiències que consumeixen temps i l'únic que fan és generar incertesa. Simplificar les obligacions que deterioren la competitivitat, de manera que vostè pugui garantir perfectament el que és la supervisió de l'activitat econòmica sense que hi hagin traves i sense que hi hagi repetició de tràmits administratius. I això li demanem nosaltres, senyor conseller, però és que l'hi demanem les empreses catalanes. Senyor conseller, un govern que compleix amb els seus compromisos de pagament per evitar el deteriorament de la tresoreria de les empreses, ha millorat i molt, sens dubte, ha millorat i molt, senyor conseller, però una bona gestió no és arribar al dia 30 de juny –i estic parlant del 30 de juny de l'any 2000– amb una liquidesa negativa de 51.000 milions de pessetes. Perquè ho entengui tothom, quan un obre la caixa i va a pagar, a la caixa no és que no hi hagi diners, és que hi ha menys 51.000 milions de pessetes.

Un altre àmbit, senyor conseller, gestionar bé no és dotar-se d'una administració elefantiàsica, que l'únic que fa és reproduir en anys el que altres administracions han acumulat durant segles. I, a més a més, com a innovació, el que fem és afegir a aquests vicis, afegir-hi vicis propis. Al contrari, gestionar bé és que hi hagi un cos funcional capacitat al servei dels ciutadans, uns servidors públics que saben que la seva carrera professional no depèn de l'adscripció política, sinó de la feina ben feta. És per això, senyor conseller, que per al Grup Popular era imprescindible que es garantís el pacte de la funció pública, dotat amb 1.500 milions de pessetes. Certament, en les negociacions vostè ho va esmentar, ho ha esmentat aquest matí, que hi ha departaments que necessiten incrementar la seva plantilla. El departament paradigmàtic és, sens dubte, el Departament de Governació..., d'Interior –estava en l'estructuració anterior; gràcies per la correcció, senyor conseller–; el Departament d'Interior per al desplegament de mossos. De tota manera, li vull dir que aquesta necessitat de noves contractacions en el Departament d'Interior per al desplegament dels mossos implica no abandonar el compromís adquirit amb el Grup Popular d'amortitzar llocs de treball, que s'havia disparat en aquests darrers anys. En aquests moments, estem en un volum que se situa més o menys al voltant de 130.000 persones.

S'ha tractat també, i molt a bastament, aquest matí, la millora del capital públic a través de les noves inversions. Hem d'assenyalar l'increment del 14%, a més a més dels 10.000 milions de pessetes d'increment en inversions, dels 200.000 milions de pessetes del Pla d'inversions, a través d'allò que aquest matí se n'ha parlat tant, a través del mètode alemany, que, en definitiva, no és res més que el finançament es faci de forma compartida de l'Administració pública amb el finançament privat. I l'únic que li vull dir és que –enhorabona– el felicito perquè, finalment, ens ha fet cas; perquè, que ho fes, nosaltres l'hi veníem dient des de l'any 97. Un pla d'infraestructures, construccions i equipaments dotat amb 200.000 milions de pessetes, en el qual el Grup Popular ha incidit i ha decidit, en velles reivindicacions, com és el desdoblament de la 1411, com deia, llargament i reiterada pel Grup Popular, la línia 9 del metro, el túnel de Bracons...

I per acabar aquest primer torn –veig que se m'ha acabat el temps–, senyor president, no vull deixar d'esmentar, després d'algunes de les intervencions que s'han produït aquest matí, que s'han produït per part d'alguns grups parlamentaris, que quan s'aborda el debat i votació d'un debat de pressupostos, els grups de l'oposició poden fer dues coses, i les dues són igualment legítimes, les dues són igualment respectables. Es pot orientar l'acció d'un grup parlamentari a incidir i decidir per a redreçar les prioritats del Govern, o es pot decidir per l'esmena a la totalitat. El que no s'hi val és dir: «Si pacto jo amb el Govern està bé; si hi pacten els altres està malament.» Perquè respecte a alguna d'aquestes intervencions que s'han produït aquest matí, els he de dir que, precisament, entre la realitat dels fets que avalen algunes formacions polítiques i els discursos sense fets d'altres formacions polítiques, trobem precisament la delimitació entre les polítiques que serveixen per fer governs a l'ombra i aquelles polítiques que serveixen per fer país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió... Perdó: té la paraula el conseller. Per una raó: perquè el Govern sempre té la possibilitat de la paraula, però aquest era un torn de posicionament, no un torn que exigís un torn en contra.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, com que vostè ha fet una apel·lació a l'ortodòxia en la seva intervenció inicial, procuraré donar una resposta, diguem-ne, ortodoxa.

En aquest sentit, vostè ha fet esment inicialment dels eixos que vostès, doncs, volien que recollissin aquests pressupostos de la Generalitat de cara a l'any 2001, i ha citat, si no ho recordo malament, un creixement econòmic estable, que passa perquè hi hagi uns comptes equilibrats; ha citat l'increment de la qualitat de vida de les persones i la cohesió social, i ha citat les polítiques de modernització del país. Doncs bé, vostè ha vist que en la meua intervenció inicial d'aquest matí, de fet, aquestes, que són prioritats també del Govern, crec que estaven a bastament recollides. I, per tant, entenc que aquí, doncs, no hi ha d'haver cap mena de discrepància quant als eixos fonamentals, sinó que, bàsicament, entenc que hi pot haver coincidència.

També celebros que vostè mateixa hagi dit que el tema del dèficit, o el tema del dèficit zero, o l'equilibri pressupostari, no era un tema estrictament comptable, com jo he avançat aquest matí, sinó que era un tema que anava més enllà. Vostè ho ha explicat d'una manera, jo ho he explicat d'una altra, però, en definitiva, en el que crec que estem d'acord és que un pressupost equilibrat o uns pressupostos equilibrats de cara al futur el que ens han de permetre és donar resposta a situacions que se'ns puguin produir en aquests propers anys i davant de les quals hàgim de tenir una determinada capacitat de resposta. Crec, entenc que els eixos bàsics del nos-

tre pressupost coincideixen en aquesta línia amb el que vostè ha esmentat.

Vostè m'ha fet una demanda molt concreta, que és la de presentar un projecte de llei en els propers mesos sobre estabilitat pressupostària. Jo li he de dir en aquest sentit que nosaltres, doncs, acceptem aquesta proposta. L'acceptem en el sentit següent: l'acceptem en el sentit que nosaltres creiem que l'estabilitat pressupostària, com he dit aquest matí, és un valor afegit a preservar en el futur, però també, al mateix temps –i, a més a més, aquest és un tema d'actualitat durant aquests dies–, entenem que per presentar un projecte d'estabilitat pressupostària a Catalunya val la pena conèixer quina serà la llei de bases, en aquest sentit, que elabori el Govern central i que, per altra part, la té anunciada des de fa relativament pocs dies. Vostès saben –perquè els hi he explicat, però també pel nostre posicionament públic– que, en aquesta futura llei de bases del Govern espanyol en matèria d'estabilitat pressupostària, nosaltres hi tenim coincidències, coincidències en l'objectiu de l'estabilitat pressupostària, i alguna discrepància inicial respecte a si això ha de significar o no supervisió dels òrgans de l'Administració central sobre les comunitats autònomes. Estem d'acord en l'objectiu, i no estariem d'acord en l'efecte de la supervisió. I fixi's que dic «estariem d'acord», en condicional, perquè, evidentment, això no és un fet encara conegut, no és un fet en ferm, i nosaltres, doncs, lògicament, treballarem perquè finalment aquesta futura llei, a nivell de l'Estat, sigui una llei que no interfereixi en el que són les competències i el nivell d'autogovern que tenen les comunitats autònomes i, òbviament, en el nostre cas, el nivell d'autogovern que té Catalunya.

Per tant, d'acord; nosaltres recollim el repte de presentar un projecte de llei d'estabilitat pressupostària, perquè creiem en l'objectiu, però no ho podem fer fins que a les Corts Generals espanyoles no s'hagi avançat substancialment en el que ha de ser aquest procés de llei de bases, que esperem –també ho dic amb tota claredat– que sigui estrictament una llei de bases i que, per tant, ens permeti a nosaltres desenvolupar al cent per cent les nostres competències i la nostra autonomia. Jo tinc confiança que això serà d'aquesta manera i, per tant, estic segur que, en aquest terreny concret, ens podem entendre.

Ha parlat vostè també de pensions no contributives –he entès que anava per aquí–, l'actualització de les pensions no contributives... (*Veus de fons.*) Com? (*Pausa.*) Sí. Bé, jo en tot cas hi volia fer una referència, perquè altres grups també s'hi han referit aquest matí. Simplement per dir que, quan nosaltres actualitzem aquestes pensions, no ho volem fer any per any, perquè el que pretenem és tenir un període de visualització de si la inflació és més alta o més baixa a Catalunya amb relació a la resta de l'Estat. Volem això, volem veure fins a quin punt, en un període una mica més llarg –que poden ser tres, quatre anys–, que no necessàriament ha de coincidir amb convocatòries electorals –com em sembla que se suggeria–, volem veure si realment les diferències són en un sentit o en un altre. Hi ha moments de la nostra història en què Catalunya ha tingut una inflació més baixa que no pas la resta de l'Estat, i, per tant,

aquí nosaltres estem absolutament disposats a fer aquest tipus de compensacions, però sempre que puguem tenir una visió una mica més llarga del període de referència, i no haver-ho de fer any per any.

Vostè ha fet també una aportació en el tema de l'endeutament; ha dit que «causa perjudicis de cara al futur». Jo en això li voldria fer, si m'ho permet, dues precisions. La primera és que depèn de com s'utilitzi aquest endeutament. N'hi posaré un parell d'exemples, o com a mínim un exemple. Si l'endeutament va associat a infraestructures que s'aprofitaran durant molts anys i que s'amortitzaran durant molts anys, és evident que d'aquestes infraestructures en gaudirà no només la nostra generació, sinó també altres generacions que ens aniran succeint. Per tant, que això es financi amb endeutament a llarg termini, jo diria que fins i tot és d'equitat social. Perquè, en definitiva, vol dir que no ens carreguem sols amb tot el cost d'inversió d'aquestes infraestructures, sinó que el que fem és dilatar en el temps, distribuir en el temps la càrrega d'una inversió de la qual gaudirem nosaltres directament i, si la mantenim bé –vol dir despesa corrent–, si la mantenim bé, aleshores també en gaudirà molta altra gent en el futur. Per tant, crec que aquesta excepció es pot fer. Jo estaria d'acord amb vostè que l'endeutament no s'ha d'utilitzar per fer despesa, diguem-ne, del dia a dia, però per finançar una inversió com per exemple la línia 9 del metro, que serà una inversió que s'amortitzarà en un termini de temps molt llarg, per la pròpia naturalesa de la inversió, crec que aleshores l'endeutament té una connotació completament diferent.

I deixi'm dir-li també que, en aquesta línia de l'endeutament, hi ha administracions –la de l'Estat, per exemple, entre elles– en què, en aquest moment en què es presenten dèficits zero –per tant, equilibris pressupostaris–, els endeutaments segueixen creixent. Per exemple, a nivell de l'Administració general de l'Estat, hi ha un increment relatiu de l'endeutament..., que nosaltres no critiquem –que nosaltres no critiquem–, no l'hem criticat en el tràmit del debat pressupostari a Madrid, perquè entenem que l'objectiu de dèficit zero ja és prou ambiciós com perquè, a més a més, l'hàgim de posar en concordança amb increment zero de l'endeutament. Es pot aconseguir molt, però no es pot aconseguir tot de cop, i, per tant, entenc que un increment petit de l'endeutament, com estem fent a Catalunya de cara a l'any 2001, com està fent el Govern central a nivell del conjunt de l'Estat, creiem que aquests endeutaments, aquests petits increments, són perfectament assimilables, sobretot si en proporció respecte al PIB acaben sent proporcions menors que no pas les que teníem fins ara.

Parlant de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, vostè feia també una crida a un pla de racionalització. Jo simplement li vull dir un parell de coses en aquest sentit. Primer, nosaltres creiem –i em sembla que vostès ho han valorat– que hem fet un esforç important, durant l'any 2000 i el 2001, per aturar l'increment de l'endeutament de la Corporació. Altres administracions han seguit optant per l'increment de l'endeutament; nosaltres a Catalunya, no, hem aturat aquest endeutament, i crec que això s'ha de valorar en línia clarament

positiva. Ara bé, vostè diu: «A més a més d'això, hem d'anar a un pla, dintre de la Corporació, per ajustar al màxim la despesa.» Jo hi estic d'acord –jo hi estic d'acord. De fet, s'hi està treballant, en aquest contracte programa. No està enllestit per una raó, i és perquè hi ha hagut canvis en l'organigrama de la Corporació, recents, i, per tant, s'ha de donar una mica de temps als nous gestors, perquè pugin també, doncs, dir-hi la seva, en aquest sentit del contracte programa o d'aquest pla de racionalització de despeses.

Per tant, jo hi estic d'acord, això s'està fent, acabarà fent-se del tot, en el seu moment en parlarem... Simplement una reflexió, i és que en algun moment vostè ha dit: «Al final això no ens hauria de costar res» –em sembla que ha dit més o menys això; no sé si ho ha dit o no. En tot cas, no sé si ho ha dit o no, però, si ho hagués dit, jo li hauria de dir que al final una televisió pública i una ràdio pública han de costar alguna pesseta. Em sembla que vostè hi està d'acord, pels gestos que fa, i, per tant, doncs, bé, no ens hi entrem més. Simplement vull dir que una ràdio i una televisió públiques costen diners..., i vull dir una altra cosa també: que quan es vol tenir una ràdio i una televisió en un mercat relativament petit com Catalunya, però de qualitat, al final, proporcionalment, aquesta televisió i aquesta ràdio pot ser que costin alguna pesseta més, i aleshores l'opció és tenir-ho de qualitat o no tenir-ho de qualitat, i nosaltres, lògicament, defensarem en aquest sentit uns mitjans de comunicació públics a Catalunya, dependents de la Generalitat, que tinguin el màxim de qualitat possible.

Tres coses més per acabar, perquè veig que se m'acaba el temps. Primer, vostè ha fet una reflexió sobre el Cidem; suposo que l'ha fet perquè en el Cidem s'ha afegit l'esquema de la innovació, i, per tant, en aquest sentit crec que vostè té raó, és a dir, que el fet d'obrir la porta a la innovació, això ens obliga a prioritzar més el que és la despesa en aquest àmbit. I recordi que jo mateix aquest matí, en la meua intervenció inicial, he dit que una part de l'increment del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme anirà precisament a l'àmbit concret de la innovació. Per tant, crec que amb això donem resposta a la seva preocupació.

Sobre la gestió de la tresoreria, jo li agraeixo que vostè reconegui que hi ha hagut una millora substancial des del punt de vista dels pagaments de la Generalitat; l'hi agraeixo de veritat, perquè, a més a més, correspon a l'estricta realitat. Tingui en compte, quan vostè fa una crítica lleugera sobre la situació el 30 de juny, que nosaltres durant l'exercici depenem moltes vegades dels pagaments que ens fan els tercers, i entre aquests tercers hi ha tota mena d'administracions: la comunitària, la central, les diputacions, etcètera, no? Per tant, és molt difícil que cada 30 de mes puguem ajustar perfectament la nostra tresoreria. Més enllà d'això, el que és important és si paguem ràpidament o no paguem ràpidament, i en aquest sentit jo crec que avui es pot afirmar que la Generalitat de Catalunya està fent un gran esforç en matèria de pagaments, inclòs l'àmbit dels proveïdors de la sanitat. Perquè moltes vegades jo, quan deia això, em veia obligat a dir: «excepte l'àmbit dels proveïdors de la sanitat». Però avui ja podem dir amb satisfacció que

també en aquest àmbit concret dels proveïdors de la sanitat hem fet un gran esforç i que aquestes empreses estan cobrant molt més de pressa que no pas cobraven un parell d'anys enrere.

I l'últim tema que li volia comentar, sobretot, doncs, per tranquil·litzar-la, en un apunt que vostè ha fet, concretament en el tema de l'evolució de la plantilla... Les dades que tinc aquí em diuen que la plantilla, les dotacions de personal entre el 2001 i el 2000 s'incrementaran de 1.059 persones. D'aquestes 1.059 persones, 1.084 –per tant, més que no pas el que s'incrementa net– corresponen: al Departament d'Interior, 918; al Departament d'Ensenyament, personal auxiliar, 66, i al Departament de Justícia, per als nous jutjats, 100. Això sol, aquests tres departaments concrets sumen més que l'increment net de tota la plantilla, cosa que vol dir que en altres àmbits de la nostra Administració el que fem és una reducció neta de dotacions de personal. Crec que amb aquesta resposta puc tranquil·litzar-la, en el sentit que l'esforç que vostè reclama d'ajustament de dotacions, excepte allà on és imprescindible fer-ho com a conseqüència del desplegament de determinats serveis o de la millora d'alguns serveis, aquesta restricció s'està fent amb tota la claredat amb què s'ha fet en aquests darrers anys.

Moltes gràcies, senyora diputada, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, m'ha respost alguna de les qüestions que li he plantejat, no pas totes. Home, sens dubte estem d'acord amb les línies generals del pressupost; altrament haguérem presentat esmena a la totalitat. Però, certament, hi ha qüestions que jo li he de tornar a posar damunt de la taula.

Llei d'estabilitat pressupostària. Tots ho sabem, que fins que no hi hagi una llei de bases no podrem elaborar la llei pròpia. El que jo li dic, senyor conseller, és que l'article 156 de la Constitució a vostè li dona potestats organitzatives i procedimentals per desenvolupar normativa pròpia en aquesta matèria, però també –també– li dona competències per determinar com s'arriba a aquest objectiu; un objectiu que, per cert, un camí que vostè ja ha començat a caminar, però un camí del qual li diem: vostè va per bon camí, però vostè ha d'accelerar el ritme.

El que li diem és que comenci a aplicar el que seran els principis d'aquesta llei: el principi d'estabilitat com a eix fonamental i vertebrador, el principi de plurianualitat, el principi de transparència i el principi d'eficiència en l'assignació i utilització de recursos. Per tant, sens dubte, hem d'esperar a tenir legislació bàsica per poder fer desenvolupament, però vostè pot anar fent la feina, perquè vostè té competència, a més a més de comprometre's a enviar la llei a aquest Parlament.

Miri, gratis? Jo en sóc, d'innocent, però a aquestes alçades ja sé que gratis gratis, en aquest món, no hi ha res. El que li he de repetir és que li reclamem el Pla de viabilitat per a la Corporació Catalana. Però és que, a més a més, el que li diem és que doni credibilitat a la gestió pressupostària, perquè la cultura del rigor s'ha d'instaurar a l'Administració catalana; que instauri el rigor en el compliment dels pressupostos, perquè els pressupostos s'han d'executar.

I li llegiré xifres, senyor conseller. Vostès no han executat inversions previstes: 65.000 milions de pessetes entre el 95 i el 99, i l'hi hem dit ja diverses vegades. Saben què representa, això? Representa el 80% del que va costar l'eix transversal i representa dues vegades la inversió prevista per al tramvia del Baix Llobregat. I li vull fer una pregunta, senyor conseller, perquè no es pot tornar a repetir: què ha passat a Catalunya amb els recursos atorgats pel Ministeri d'Economia per al Pla de modernització del petit comerç? Volem saber què ha passat, perquè Catalunya és l'única –l'única– comunitat autònoma que no ha utilitzat aquests fons ni l'any 96, ni l'any 97, ni l'any 98, ni l'any 99. I no és que no s'hagin utilitzat perquè el sector del petit comerç no tingués plans de modernització; no s'han utilitzat perquè vostès no han cofinançat, perquè vostès no han posat la part que els toca per tirar endavant aquests projectes. I això –això– ha representat perdre 1.200 milions de pessetes.

I el que li estem dient és un major rigor, senyor conseller. I li posaré un altre exemple: modificacions pressupostàries. En els sis primers mesos de l'any 2000, hi van haver modificacions pressupostàries de més de 113.000 milions de pessetes en el capítol 2; això és una desviació del 9% inicial.

Hem parlat, senyor conseller, de l'endeutament, un endeutament que hem vist que supera els 2 bilions de pessetes. Es poden utilitzar els sistemes comptables, però, en definitiva, amb dades enviades per la mateixa conselleria, superen els 2 bilions de pessetes. I jo li pregunto..., vostè ha dit que s'ha millorat el pagament en el sistema sanitari –sens dubte–, però jo li pregunto: n'hi ha, de factures, al calaix? Quin és l'import de les factures al calaix en el sistema sanitari? M'equivoco molt, senyor conseller, si li dic que estem parlant d'una quantitat propera als 126.000 milions de pessetes.

El que li estem dient és que la seva liquidesa és cada vegada pitjor. No li vull dir que el dia 30 arribi a una determinada situació, el que li vull dir és que la seva liquidesa és cada vegada pitjor. Per això li diem –per això li diem– que necessitem que ens envii la llei, però necessitem també –com deia–, a l'empara d'aquesta potestat organitzativa i procedimental que vostè té per determinar com s'arriba a aquest objectiu, que vagi prenent mesures.

Però és que a més a més li diem, senyor conseller, també li diem que liberalitzi el mercat del sòl, perquè encara estem pendents que el Govern envii al Parlament la Llei del sòl, que és un compromís amb el Grup Popular que encara està pendent de complir. Però és que a més a més li diem, senyor conseller, que incrementi la competència en el mercat de béns i serveis, que s'en-

dureixin les accions contra els pactes col·losius i la competència deslleial, perquè aquests dies n'estem parlant, i n'estem parlant molt i més que en parlarem, de la reestructuració del petit comerç, i vostè saben i tots sabem l'impacte que han tingut justament aquestes situacions en el sector del petit comerç. El que li estem dient és una cosa tan clara i tan senzilla com que apriemi el sector públic empresarial; el que li estem dient, senyor conseller, és que doni credibilitat també a l'execució del pressupost.

I vostè, aquest matí ens parlava de conciliar; aquest matí ens parlava de conciliar contraris. I jo li diré, senyor conseller: vostè pot conciliar perfectament, amb una política de rigor, pot conciliar perfectament la desaparició del dèficit i la reducció de l'endeutament, i l'increment de la protecció social i de les inversions públiques; vostè pot conciliar perfectament, senyor conseller, el consum amb l'estalvi; pot conciliar perfectament el finançament públic amb el finançament privat, i pot conciliar perfectament el creixement del PIB amb una contenció en els preus, en un diferencial de preus respecte dels preus de la resta d'Espanya, en els quals, en els *inputs* més importants, vostè té responsabilitat, senyor conseller. Per tant, repetir-li que, si vostè dóna resposta al que han estat les prioritats del Grup Popular, comptarà amb el nostre recolzament.

Però li vull recordar que hi ha tot un seguit de qüestions pendents encara i que per nosaltres tenen una especial importància: polítiques de protecció a la família. Les 50.000 pessetes que reben les famílies per segons i tercers fills han de ser incrementades, bé amb partida pressupostària, bé amb disposició pressupostària, també pel primer fill. S'ha recollit, sens dubte, en el pressupost la reclamació del Grup Popular de l'increment de 20.000 pessetes per a les subvencions de les places de guarderia, però s'ha de contemplar en el pressupost, també, senyor conseller, s'ha de contemplar que, una vegada el Govern hagi elaborat l'informe que li ha encarregat el Parlament, es prenguin les mesures per iniciar la constitució del fons de garantia de pensions, d'impagament de pensions, perquè té un impacte molt especial, en les famílies monoparentals, famílies que estan integrades fonamentalment per dones.

I li hem de dir, senyor conseller, que tenim dades, perquè és un informe elaborat per la mateixa conselleria de Justícia, que, quan parlem de maltractaments dels infants, segons aquest Informe, als infants, les llars en què es produeixen més maltractaments són llars que estan vivint amb rendes per sota de les 75.000 pessetes. I això, li he dir, senyor conseller, que no és només una obligació política, donar resposta a aquesta situació; prendre mesures, implementar plans per resoldre aquesta situació no és només una obligació política; tenint aquestes dades, senyor conseller, és una obligació moral.

Qüestions, per exemple, com la justícia. S'ha parlat molt de passada aquest matí en matèria de justícia. En els vint anys de democràcia que tenim hem aconseguit que realment la justícia, com a poder de l'estat, sigui una justícia independent que respongui a les necessitats d'una democràcia moderna, però estem molt lluny encara de fer de la justícia el que ha de ser: un veritable

servei públic que garanteixi als ciutadans i ciutadanes una tutela judicial efectiva. I en aquest sentit, també, senyor conseller, és prioritari per nosaltres que s'iniciïn les mesures per millorar la situació del torn d'ofici. Ja sé, em consta i li reconec que a Catalunya el torn d'ofici està millor tractat que en altres comunitats autònomes, però és imprescindible millorar-ho.

A més a més, qüestions –com he dit abans– del petit comerç, en el qual considerem que els diners que es recaptin de l'impost han d'anar a la constitució d'un fons; és a dir, he fet un capmàs en aquelles qüestions que per nosaltres són prioritàries, senyor conseller.

Si totes aquestes prioritats són recollides definitivament en el pressupost, senyor conseller, li anuncio ja que podrà comptar amb el nostre recolzament, però en definitiva, senyor conseller, el que li diem és que volem actuacions, volem fets i volem resultats; en definitiva, senyor conseller, que es segueixi en aquesta línia: volem menys retòrica i més eficàcia en la gestió dels fons públics. Si això ho fa, pot comptar amb el recolzament del Grup Popular a aquesta Llei de pressupostos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en nom del Grup de Convergència i Unió, passaré a posicionar-me sobre el projecte de pressupostos, presentat aquest matí a la cambra pel conseller d'Economia, i a la vegada, també, posicionar-me en relació amb alguns aspectes que han motivat les esmenes de retorn, a la totalitat, per part dels diferents grups d'aquesta cambra.

En primer lloc, anunciar que el nostre Grup coincidix plenament en l'escenari macroeconòmic que ha dissenyat el conseller, i que, per tant, coincidix en l'escenari que preveu el Govern de cara al proper exercici econòmic; i també en la proposta de pressupostos, tant pel que fa referència a les prioritats, com pel que fa referència al disseny global d'aquest pressupost. Coincidim plenament que estem encara..., i preveiem per a l'any que ve un any de dinamisme econòmic per a l'economia catalana; preveiem que aquesta bonança, malgrat alguns símptomes de desacceleració, continuï l'any que ve i en els exercicis futurs, i per tant, la previsió que fa aquest pressupost i, per tant, el marc macroeconòmic en el qual s'inserix, el nostre Grup el considera del tot encertat.

Voldria destacar un parell d'elements. En primer lloc, el que fa referència a l'ocupació; aquesta previsió en relació amb l'ocupació, per a l'any 2001, que nosaltres valorem molt positivament perquè és un objectiu prioritari i ha estat un objectiu prioritari del Govern durant molts anys i que finalment –com molt bé ha dit el conseller– estem a punt –i creiem que així serà per l'any que ve– d'aconseguir: la plena ocupació tècnica

per a final de l'any 2001. I el que és més important i voldria destacar, perquè també ha estat un element de discussió en els últims exercicis i he vist que avui en el debat no s'ha introduït aquest element... –suposo que com que és positiu per això no s'hi ha fet referència–, però sobretot el que volia destacar és el fet que en aquest creixement de l'ocupació, i per tant en la disminució de l'atur a Catalunya, destaca fonamentalment, en l'últim any, el gran creixement de l'ocupació femenina. Avui, ahir, sortia en un dels mitjans de comunicació de l'Estat una referència que –i avui ho ha anunciat, d'alguna manera, el conseller– l'ocupació femenina durant els últims dotze mesos a Catalunya ha representat el 90, el 90% de l'ocupació a Catalunya. No és un xifra gens menyspreable, i, per tant, val la pena destacar-ho.

Evidentment, no m'hi faré pesat, en relació amb aquest escenari que –com s'ha dit– té algunes turbulències, i tots sabem que en aquests moments preocupa la situació de la inflació, i preocupa, en tot cas, el ritme de creixement que –com saben vostès– està afectat molt clarament per la pujada dels tipus d'interès, sobretot també per l'increment dels preus dels combustibles i per una cosa que no s'ha comentat aquí, però que nosaltres creiem que també pot afectar, que són les turbulències –i repeteixo aquesta paraula–, les turbulències que creiem que també afecten el sector anomenat «de la nova economia», que en un procés com l'actual, d'instauració d'aquest nou sector econòmic, està generant –com he dit– turbulències que poden dificultar –i en alguns moments dificulten realment– l'estabilitat i el creixement futurs.

De totes maneres, el que es tracta de discutir és el pressupost que la Generalitat, el Govern de la Generalitat, haurà de gestionar durant l'any 2001. Un pressupost que, com saben vostès, consolidat el sector públic administratiu i el sector empresarial, puja 2 bilions 500.000 milions de pessetes i que té, com saben vostès, un creixement del 8,8%.

En aquest pressupost volem ressaltar que s'han produït alguns canvis en l'estructura de l'Administració de la Generalitat, en la línia ja encetada dels últims anys de millorar la seva estructura organitzativa. I per exemple, amb aquest pressupost es contempla ja clarament el nou Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació; una nova secció pressupostària, que és la del Consell Audiovisual de Catalunya, i una nova entitat autònoma d'iniciativa, que és el Consell Català de l'Esport. A la vegada, desapareix una de les seccions del pressupost de l'any 2000, la secció 25, i també desapareix –com s'ha dit aquest matí– l'Institut Català de Noves Professions. Canvien assignacions, concretament Regsa, que –com saben vostès– ha passat de PTOP a Agricultura, i alguns canvis en la denominació i en les facultats, com és el cas de l'Incasol, que ha passat d'entitat autònoma comercial a empresa pública: com a entitat de dret públic sotmesa al dret privat.

No obstant això, creiem que s'ha parlat poc i volem aprofitar aquest torn que té el nostre Grup i que li correspon a la defensa d'aquest pressupost. Voldria destacar que, amb la finalitat de millorar la gestió pública i fer-la més eficaç i propera al ciutadà, adaptar-la als

canvis socials que la societat del segle XXI planteja, el nostre Grup vol destacar, vol destacar i fa una valoració molt positiva del que s'ha anomenat pla governamental presentat pel Govern, el denominat CAT 21, ara fa unes setmanes, i que a nosaltres ens sembla que va en la línia de modernitzar l'Administració i, sobretot, d'adequar-la –com he dit abans– als canvis socials que el nou segle està plantejant.

Com que no s'ha explicat d'una forma clara, jo voldria referir-me només a allò que realment hi ha darrere d'aquest programa governamental, en síntesi, però, per dir allò que m'ha semblat veure en algun dels grups, concretament al Grup d'Esquerra Republicana, que ha dit que amb aquest CAT 21 al pressupost, evidentment, no s'hi evidencia què és el que pot haver-hi de real en la línia d'aquest CAT 21 i que, en tot cas, haurem d'esperar el pressupost del 2002. Sap, vostè, perfectament, senyor Huguet, que, tal com va explicar el conseller en nom del Govern, aquest programa governamental el que pretén és adaptar –com he dit abans– l'Administració als reptes que presenta avui la societat catalana: reptes de creixement, reptes de benestar i reptes de cohesió. Sap, vostè, que aquest programa s'estructura en sis grans programes: l'espai cultural català, la societat de l'acolliment, el suport a les famílies, la societat de l'aprenentatge, el desenvolupament sostenible i la societat dels emprenedors. I dic això perquè aquest matí, vostè, senyor Huguet, ha fet referència al fet que algunes competències estaven desenvolupades per diferents departaments i que això creava una certa confusió. Jo li he de dir que això, segons com s'interpreti, és un error plantejar-ho així, perquè, de fet, el CAT 21 i les noves fórmules, noves maneres –diríem– d'organitzar les grans organitzacions i organitzacions complexes, precisament van a actuacions molt transversals. Preci­ sament, la CAT 21 el que va és a això, és a dir, marcar objectius prioritaris i que diferents departaments actuïn sobre els mateixos objectius. Per tant, és una qüestió que encaixa perfectament amb aquest objectiu de millorar l'eficàcia i l'eficiència de l'Administració.

I efectivament, el pressupost no s'ha presentat amb aquests sis eixos, però sap –segurament ho va veure a la premsa, però, en tot cas, jo l'hi recordaré– que avui aquest pressupost ja és pot quantificar, almenys el sector administratiu, i es veu clarament com, en aquests sis grups, el conjunt dels 2 bilions 160.000 milions de pessetes, que és el pressupost de despesa no financera de la Generalitat, es reparteix clarament entre cada un d'aquests sis blocs. A la societat d'acolliment hi van 1 bilió 80.000 milions de pessetes, a l'espai cultural català hi van 117.000 milions de pessetes; a la societat dels emprenedors hi van 113.000 milions de pessetes; al desenvolupament sostenible 262.000 milions; al suport de l'aprenentatge, 511.000 milions de pessetes; i al suport a les famílies, 58.000 milions de pessetes. És a dir, que d'entrada ja tenim una orientació que això va seriosament i que això es pot quantificar i que es pot anar controlant.

Feta aquesta primera valoració i entrant, concretament, a les xifres, encara que siguin unes quantes, hem de dir que la política pressupostària de la Generalitat de Catalunya s'ha d'ajustar –ho saben vostès– al pacte d'es-

tabilitat i creixement de l'economia espanyola. En aquest sentit, cal recordar que l'any 1998 es varen consensuar, entre l'Administració central i la Generalitat, uns escenaris de consolidació pressupostària per al període 1998-2001, amb l'objectiu d'assolir l'equilibri pressupostari, precisament, l'any 2001.

Per un altre costat, cal recordar que aquests pressupostos –s'ha dit avui pel revés i pel dret– són els últims pressupostos en el període de vigència de l'actual sistema de finançament, que –com saben vostès– abasta des de l'any 1997 fins a l'any 2001. Doncs bé, al llarg d'aquest període, la Generalitat ha mantingut una política sostinguda de reducció del dèficit, i aquesta política sostinguda de reducció del dèficit s'ha vist avui culminada amb una proposta d'un pressupost que, per primera vegada, és..., per primera vegada –ho repeteixo– és equilibrat: és un pressupost amb dèficit zero.

I això, i tot i així, aquest pressupost amb dèficit zero s'aconsegueix amb un model de finançament que no és el que desitgem, en un model de finançament injust, des del punt de vista de l'equilibri fiscal de Catalunya. Tothom, també, en venim parlant que Catalunya suporta un dèficit fiscal, valorat per uns i per altres, però, al voltant d'1 bilió 300.000 milions de pessetes anuals. Evidentment, un model de finançament que, a la vegada, té un nivell molt baix i ens dona un nivell molt baix de sobirania fiscal. Un model de finançament on els ingressos tributaris i, per tant, la capacitat tributària pròpia de la Generalitat no supera el 27% –estem parlant d'un dels defectes d'aquest sistema, d'aquest model de finançament. També, amb un nivell molt baix de capacitat de la gestió dels ingressos: la Generalitat només gestiona ingressos per un import de 702.000 milions de pessetes, és a dir, el 31%. I per últim, també, amb una elevada afectació dels ingressos i de les despeses específiques: vol dir que els ingressos condicionats que té la Generalitat són del 50% i els incondicionats, del 44%.

Per tant, estem parlant d'una situació en què amb un pressupost que es presenta equilibrat s'ha hagut de fer front a un model de finançament que –com hem vist, hem repetit i esperem millorar de cara al futur– és un model injust per a Catalunya. Aquest model ha donat una manca d'autonomia financera, una manca d'autogovern i, per tant, esperem que, per a l'any 2002, tinguem el nou model de finançament. Aprofito aquest punt, simplement, per recordar-li, en tot cas, a la senyora Dolors Nadal, quan feia la seva exposició, que ha estat per mi molt, molt ben plantejada, que entenem perfectament moltes de les seves peticions, algunes de les seves peticions, però li recordo que tot això fins ara ho hem hagut de fer amb aquest model que creiem que és insuficient, i per tant, simplement, igual que ella ens demana esforç en una sèrie de temes, nosaltres també voldríem demanar l'esforç que, de cara a la negociació que començarà l'any que ve, tinguéssim la mateixa comprensió uns i altres de cara a solucionar aquest problema.

En tot cas, la Generalitat ha fet un esforç –com he dit– per caminar cap a l'equilibri de les finances públiques i això s'ha fet, s'ha fet mantenint la primàcia de les despeses de caràcter social i, a la vegada, prioritzant les

inversions reals. S'ha dit aquí –ho repeteixo– que les despeses de sanitat, ensenyament i benestar social d'aquests pressupostos superen el 72% del pressupost de despeses operatives del sector públic administratiu. S'ha dit, també, que el 51% de la nova despesa d'aquest pressupost va orientada, precisament, a aquests departaments. L'any 2001 es culmina l'efectiva assumpció de la competència sobre el control del trànsit... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's, senyor diputat, esperi's un moment.

Pot continuar

El Sr. Curto i Forés

...i continuarà amb el desplegament de la policia, d'aquí l'increment important del 28,9% del pressupost d'Interior.

I de prioritats noves o especials, molt especials per a l'any 2001, també se n'ha fet referència, aquí: al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, al Departament de Medi Ambient i a la política adreçada a la recerca, amb relació al Departament d'Universitats, Recerca i Societats de la Informació amb un destacat increment, precisament, de la part del seu pressupost que fa referència a la recerca. I evidentment, quan parlem del pressupost del sector administratiu, sempre hem de fer menció a la inversió. S'ha dit, també, avui que la inversió, malgrat aquests objectius que abans he esmentat que aquest pressupost assoleix plenament, hi ha l'objectiu de continuar invertint en inversió pública i, per tant, modernitzar les nostres infraestructures i equipsaments arreu del país; una inversió consolidada, entre el sector públic administratiu i el sector empresarial, de prop de 300.000 milions de pessetes amb un increment del 14% i una distribució territorial, que voldria esmentar aquí, absolutament reequilibradora; una inversió que, per primera vegada, situada d'una forma o d'acord amb allò que, en aquest moment, estableix el Pla territorial general de Catalunya, és a dir, amb els sis àmbits de planificació, es veu clarament que les inversions *per capita* per la Generalitat per l'any 2001, la mitjana per Catalunya són 49.000 pessetes –49.064–, a les comarques del Pirineu són 74.679, les comarques del Gironès 28.870, comarques centrals 35.000, comarques de ponent 48.000, àmbit metropolità 24.000, Camp de Tarragona 28.000 i terres de l'Ebre 65.000. Estem parlant de les inversions comarcalitzades i, per tant, aquella part de la inversió que està situada en el territori i que es distribueix –com he dit abans– millorant l'equilibri territorial del país.

I per últim, en la meua intervenció voldria fer referència a alguns aspectes que a mi em semblen rellevants dels diferents grups, amb la defensa de la seva esmena a la totalitat, que anuncio, ja, que el nostre Grup votarà contràriament; en contra.

I primer de tot, voldria fer una referència a una cosa que ha estat comentada per tots els grups, i és aquesta crítica –no sé si suau o forta, perquè depèn de com la interpretis–, que aquest pressupost està emmanillat, que és un pressupost que l'hem de fer amb pacte amb el

Partit Popular. El senyor conseller ha explicat el que això significa, però jo voldria fer una referència, i una referència molt especial, sobretot al senyor Nadal. A veure, evidentment que aquests pressupostos, segurament, es pactaran amb el Partit Popular, però això no vol dir res, no vol dir ni res bo ni res dolent, i, vostès, suposo que coneixeran alguns llocs a Catalunya on, els pressupostos, vostès també els aproven amb el Partit Popular, i els aproven i governen, i segurament que no deu ser dolent. Per tant, que es pactin uns pressupostos amb el Partit Popular no és, ja, una indicació que han de ser dolents: simplement, li faig aquest comentari que m'ha paregut que era adient en el context d'aquest debat.

Al senyor Huguet, dos comentaris ràpids: vostè, com sempre, ens demana aquesta reducció de la despesa corrent i, per tant, això s'ha de transformar en increment de la despesa d'inversió. Amb aquesta discussió, crec que, amb els arguments que ha posat damunt la taula –mala gestió del personal, no-control de la productivitat–, no sé si ha volgut dir que hem de començar a demanar sancions i tal; ho ha fet d'una forma molt radical, segurament que ja s'apliquen aquelles que són necessàries –un organigrama deficient...–, li he explicat per on va la nova organització de la Generalitat, i, en tot cas, des del nostre punt de vista –també li ho ha dit molt clarament el conseller–, entenem que, avui per avui, la despesa corrent forma part –forma part– de l'estructura dels serveis públics de la Generalitat i, per tant, de l'estructura de serveis públics que estem donant als ciutadans de Catalunya.

Vostè ha criticat que aquesta estructura sigui minsa en relació amb el PIB. És evident que això és fruit d'una cultura i d'una història en la vida política i econòmica del país, i que, en tot cas, tampoc això és bo ni és dolent, sinó que, en tot cas, si l'Administració, amb aquesta estructura, que és petita en relació amb el PIB, és suficient, nosaltres creiem que això és bo, no és dolent.

El senyor Ribó, per part d'Iniciativa per Catalunya - Verds, ha fet també una crítica a aquest pressupost basant-se en tres o quatre aspectes; la major part d'ells han estat contestats pel conseller i, per tant, no ho faré, no ho faré jo, però li recordo que, en tot cas, aquesta, diríem, crítica al maquillatge i aquesta crítica que els números no són els reals és una crítica que li he sentit dir durant molts anys. Per tant, no és nova. Vostè no es creu això del dèficit zero i, realment, aquest és el que aquest pressupost contempla. És a dir, un equilibri entre els ingressos i les despeses no financeres.

I, en tot cas, quan vostè diu que hi han unes divergències entre les xifres del Govern i les xifres d'alguna institució com és el Banc d'Espanya, és evident que, en tot cas, no parlem del mateix, perquè li ha repetit molt clarament allò que tant li preocupa a vostè, que és el tema de l'endeutament, li ha repetit el conseller, una altra vegada, com les vegades que siguin necessàries, dient-li la quantitat que la Generalitat té en aquests moments com a deute, i, per tant, crec que té la informació necessària i nosaltres, a més, estem convençuts que, aquest tema que el preocupa tant, sap vostè que no arriba més enllà del 8% del PIB i entenem que és una xifra adequada.

Ha criticat el Pla d'inversions en infraestructures. Crec que també ha estat molt clarament contestat; en tot cas, és un pla complementari, com vostè sap, i que afecta determinades infraestructures que són prioritats per al desenvolupament futur de Catalunya.

I acabo, senyores i senyors diputats, amb referència al senyor Nadal i, per tant, a la defensa que ha fet d'un pressupost alternatiu que, novament, li he de dir que no l'hem vist. Un pressupost alternatiu que, fixi's vostè, partia –i ens ho ha dit clarament– de les premisses..., de dues premisses. Un pressupost alternatiu que, com a premisses, ha de tenir un nou model de finançament –que no el tenim, per tant, no pot existir un pressupost alternatiu si parteix de la premissa d'un nou model, que sap que es negociarà l'any que ve, en tot cas, per tindre'l l'altre–, per tant, la primera premissa falla. I, en segon lloc, «reforma aprofundida de l'Administració», volent dir: «escolta, gestionin millor, gestionin millor...». No sé si són els més indicats per donar-nos llicó, per administrar, diríem, recursos, no ho sé. Però, en tot cas, creiem nosaltres que, en la línia en què estem en aquests moments avançant en el funcionament de l'Administració, en el control de la despesa corrent i, en tot cas, utilitzant aquells recursos que tenim –no en tenim més– de la millor manera possible, creiem que estem fent, avui per avui, un molt bon servei al país.

En tot cas, efectivament, a partir del gener començarem a parlar d'aquest nou model de finançament que, ben segur, serà positiu per al nostre país, i podrem assumir aquell nivell d'inversió i aquell nivell de despesa pública que tant vostès com nosaltres desitjaríem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de posar a votació aquestes esmenes a la totalitat, voldria fer-los tres consideracions sobre el debat d'aquests tres dies. Després de la votació que farem ara, immediatament, les següents es faran al final del matí, no abans d'un quart de dues, i les de la tarda, no abans d'un quart de nou. Dic això perquè vostès sàpiguen, les votacions, com es faran. (*Remor de veus.*) Avui també, lògicament, continuarem la feina i no abans d'un quart de nou farem la votació corresponent.

Segon advertiment: tots els senyors portaveus tenen una programació d'aquest debat d'aquests tres dies. Si ens retardéssim, tinguin present que ho recuperariem demà al vespre, a fi i efecte de poder-nos situar, divendres al matí, més o menys en la previsió que tenim establerta, si és possible, lògicament, i si el debat ho permet.

I una última consideració: hi han moltes intervencions que estan fragmentades en dos, tres diputats; si no em diuen res al contrari, s'autoregularan vostès mateixos la distribució d'aquestes intervencions. Dic això perquè sí que, quan s'acabi el temps, s'acabarà el temps, eh?

Passem ara, doncs, a votar conjuntament totes les esmenes a la totalitat al pressupost del 2001 de la Generalitat.

Comença la votació.

Aquestes esmenes a la totalitat han sigut rebutjades per 66 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem ara al debat de les esmenes a la totalitat de les seccions.

Començarem pel Departament de la Presidència, i per defensar les esmenes, seguint també la seqüència anterior, té, en primer lloc, la paraula, per Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó, que, en principi, es distribueix el temps en tres intervencions.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja anuncio... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Prego als senyors diputats que, al més aviat possible, ens permetin reiniciar el debat. (*Remor de veus.*) Espere's un segon. Prego a aquell grup que tinc a la meua dreta, si us plau, si poden... Molt bé, pot començar.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja anuncio d'entrada que l'esmena a la totalitat o de retorn del nostre Grup Parlamentari al pressupost del Departament de la Presidència, al Departament i als organismes i ens que en depenen serà defensada per aquest diputat, conjuntament amb el diputat Ernest Benach, per als temes de joventut, i per la senyora Porta, pel que fa a l'Institut Català de la Dona.

Bé, aquest és un departament, com vam dir fa relativament molt pocs mesos, concretament el mes de febrer passat, amb motiu de la substanciació d'una interpellació sobre la creació i reorganització dels diferents departaments del Govern –el conseller, l'honorable conseller Triadú se'n recordarà, d'aquella interpellació, que em fa l'efecte que suposava la seva estrena parlamentària com a conseller–, que s'emmarca en una política organitzativa del Govern, la creació, o el manteniment, d'aquest Departament, que nosaltres qüestionàvem aleshores, i que qüestionem encara ara, perquè entenem que és molt poc racional i perquè complica excessivament les estructures. I l'exemple més palmarí d'això és la subsistència d'aquest Departament de la Presidència, que no s'entén si no és per raons –ho vam dir aleshores, ho diem avui també– de simple càlcul partidista; és a dir, la consolidació de posicions, a l'interior del Govern, entre dos consellers –anomenats «delfins», o «dofins»– que han portat en aquests moments a crear un departament que podríem anomenar un departament àrbitre o frontissa, i, a més a més, ho fem pensant, concretament, en unes manifestacions que el mateix honorable president de la Generalitat, que avui està aquí, segurament recordarà perfectament, quan deia que, segurament, en una altra època, per fer la feina que en aquests moments té encomanada el conseller Triadú, doncs, amb mecanismes de menys entitat –em sembla que ho deia d'aquesta manera– n'hi hauria hagut prou. De fet, aquesta expressió, aquesta

referència, jo diria molt gràfica, ja dóna una bona mostra de quina és l'entitat i quin és el paper que en aquests moments té adjudicat aquest Departament.

Per cert, un departament que, de tan aprimat que ha quedat –no oblidem que, pel camí, ha anat perdent algunes atribucions importants, com relacions externes o relacions amb el Parlament, funció pública, universitat, recerca, societat de la informació, també n'ha guanyat d'altres, per exemple –ja m'hi referiré més tard– joventut, doncs, home, de tan aprimat com ha quedat, en un exercici, diria, d'anorèxia descomunal, ha hagut d'engreixar –i això ja és l'autèntica bulímia administrativa–, ha hagut d'engreixar artificiosament alguns negocis o algunes, fins i tot, canongies, que en la nostra opinió no justifiquen en absolut, ni de bon tros, l'existència de tot un departament en el Govern de la Generalitat.

I l'aspecte més preocupant és que, lligant amb una intervenció que hi ha hagut fa uns instants, a càrrec del diputat Marià Curto, lligant precisament amb tot aquest debat al voltant de la modernització de l'Administració, del programa modern, del Cat 21, doncs, home, el curiós és que el Govern s'ha incrementat amb un nou departament, el Departament d'Universitats, i ha mantingut un altre departament, quan l'any 1996, quan encara ningú no pensava en el Cat 21, l'any 96 es va arribar a fusionar el Departament d'Indústria, Energia, Comerç, Consum i Turisme, i fins i tot es va arribar a especular amb l'amortització d'un departament com el de Benestar Social.

Aleshores, vull recordar que la justificació pública per procedir a la reestructuració del Govern va ser l'estalvi de despesa i l'intent –ja hem vist que fracassat al llarg del temps, per la modèstia, ni que sigui– de dimensionar correctament l'Administració.

I ara, per contra, acabant l'any 2000, entrant a l'any 2001, per contra, per donar una mica més de gruixa a la cosa, s'inventen la Direcció General d'Atenció Ciutadana; la Direcció General de la Secretaria del Govern, per tal de coordinar els diferents delegats territorials; la Direcció General de Serveis; la Direcció General d'Organització Administrativa, que hauria d'anar a Funció Pública i, per tant, a Governació. Nosaltres entenem que totes les atribucions en matèria de disseny, planificació i programació de les polítiques d'organització de l'Administració de la Generalitat i de la seva funció pública, així com la planificació i la coordinació de totes les necessitats informàtiques i telemàtiques de la Generalitat haurien de correspondre al Departament de Governació. I retorna Joventut, com deia fa uns instants, després d'un rampant periple, en aquest cas pel Departament de Cultura, i la resta, el que jo vaig qualificar de «morralla» fa uns mesos, i no tornaré, ara, a utilitzar aquesta expressió, perquè va semblar ofensiva per a algú..., doncs, home, són duplicitats del tipus del Gabinet de Mitjans de Comunicació, quan hi ha tota una Oficina del Portaveu, en aquest cas enquadrada en el Departament d'Economia i Finances, hi ha..., doncs, bé, hi ha autèntics negocis o unitats administratives que, per si sols, no tenen gaire entitat, com el Patronat Català Pro Europa, el Gabinet Jurídic, el Jurat d'Expropiació o el Patronat de la Muntanya de Montserrat. Per tant, de fet, la resta, i la suma, en conjunt, no justifica

l'existència de tot un departament que, el millor que podrien fer, jo diria, és amortitzar-lo directament i crear un Gabinet de la Presidència amb rang de secretaria general.

I, de fet, ens ho han posat molt fàcil, aquest any. Jo diria que el Departament de la Presidència és el més agraït, segurament, d'esmenar, i esmenar a la totalitat, perquè, tenint en compte tot això que he dit d'entrada, per situar-nos i per contextualitzar, abans d'entrar en el detall de la xifra concreta, el Departament de la Presidència passa de 121.717 milions de pessetes per a l'any 2000, és a dir, un pes relatiu de l'ordre del 5,86% en el total del pressupost de la Generalitat, a 30.847 per a l'any 2001, és a dir l'1,36% de pes relatiu total. Conclusió: jo crec que això abona, i de bon tros, la nostra opinió i, a més a més, fa més suportable la lleugeresa d'aquest ésser tan estrany i tan anòmal que és el Departament, amb tan sols l'1,36% del pressupost de la Generalitat.

I atenció, perquè això jo diria que per si sol encara no és prou aclaridor, perquè si entrem en alguns capítols en concret, veurem com el capítol 1, pel que fa a la remuneració del personal, aquest passa a ser, per a l'any 2001, de 3.117 milions de pessetes, quan l'any 99 era de 3.850; l'any 98, de 3.577; l'any 97, de 3.441. Ergo, jo crec que tot i baixar de l'ordre de 5, 6, 7, punts de pes relatiu del Departament en el conjunt del Govern en els darrers cinc anys, i passar a l'1,3% es manté invariable, pràcticament invariable, el cost de personal, amb la qual cosa el Departament de la Presidència ha esdevingut una menjadora voluminosa i esplèndida. I jo, francament, quedo molt perplex i molt esverat de veure els números del seu Departament, senyor Triadú.

I exactament igual passa amb l'apartat de la despesa corrent, que no només no baixa o es manté invariable, com el capítol de personal, sinó que, a més a més, puja, i puja, a més a més, molt. Si no, vegin com l'any 97, en aquest apartat, hi havia 3.055 milions; l'any 98, 3.223; l'any 99, 3.383, i l'any 2001 és, ni més ni menys, per a aquest petit departament que ens ha quedat, tan reduït i tan esquifit, de 4.044 milions. Jo crec que això, déu n'hi do, no té..., vaja, no té cap mena d'explicació ni té cap referent, ni té, jo diria, cap homologació en cap altre departament d'aquest Govern.

I si mirem, per exemple, i entrem en el detall d'algunes seccions en concret, veurem, per exemple, Secretaria General, Direcció General de Radiodifusió, Direcció General de Difusió, es pot veure perfectament que aquesta classe d'augmentos o de manteniment, si vostès volen, en algun cas, en xifres per si mateixes relativament poc significatives, doncs, són..., home, conceptualment molt il·lustratives. I en posaré algun exemple: és a dir, en la Direcció General de Difusió, per a publicitat i per a propaganda, l'any 99, teníem 105 milions; l'any 2000, 213, i l'any 2001, 209 milions. El mateix podríem dir dintre d'aquesta mateixa Direcció General de Difusió, per exemple, de la partida per a l'encàrrec de treballs que realitzen altres empreses: l'any 99, 80 milions; el 2000, 167, i el 2001, doncs, pràcticament igual, de l'ordre de 103 milions de pessetes.

O podem observar i examinar també el pressupost d'una altra direcció general, com és la d'Avaluació i Estudis, en què el capítol de despeses de béns corrents i serveis l'any 97 era de 195 milions i per a l'any 2001 serà de 439 milions de pessetes. I un altre exemple, la Secretaria del Govern, que, tot i haver perdut, pràcticament, totes les seves atribucions, i, concretament, les relacions amb aquest Parlament –perquè això està enquadrat orgànicament i funcionalment a Governació–, l'any 99 tenia 84 milions de pressupost; l'any 2000, 178, i enguany la xifra es dispara fins a 235 milions de pessetes. I això és, francament, ho repeteixo, incompreensible.

I, en conclusió, per deixar el torn i la paraula als companys que continuaran en la defensa d'aquesta esmena a la totalitat, deixin-me dir, senyores i senyors diputats, honorable conseller, que queda clar que avui ens hem de refermar en les nostres crítiques de fa ja alguns mesos pel que fa a la suficiència d'un departament que resulta absolutament sobrer, i que reiterem: per a l'assoliment dels objectius del Departament, que estan descrits, i molt ben descrits, per cert, en la memòria explicativa d'aquesta pressupost, potser una mica massa grandiloqüentment, però que estan, doncs, molt ben explicats, entre els que són eteris, els que diríem que són totalment discutibles i els que són perfectament assumibles, com no, des d'altres àmbits del Govern, jo crec que molt poca feina li queda al senyor Triadú i, per tant, el millor que podríem fer és, directament, suprimir-lo.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat, a part de l'esmena a la totalitat al que seria, pròpiament, el Departament de Presidència –i jo em centraré, efectivament, en la Secretaria General de Joventut–, també l'ha presentat a l'organisme Turisme Juvenil de Catalunya que, d'alguna manera és, seria una part complementària a la política de joventut que es fa des de la Secretaria General.

En aquest sentit, el que és clar és que enguany és un any especial, diferent, segurament perquè hi ha hagut tot un precedent que ens ha marcat políticament tots aquests darrers mesos, el treball tant de la Secretaria General de la Joventut, com també el treball d'altres institucions i, fins i tot, també, el treball els grups parlamentaris. Al llarg de l'any 2000 han succeït tot un seguit de coses que fan pensar que hi hauria alguna perspectiva i alguna possibilitat que, realment, la política juvenil d'aquest país canviés en la seva direcció.

En aquest sentit, és obvi que el Pla nacional de la joventut, pla nacional que, en aquests moments, està aprovat pel Govern, que en aquests moments, també, s'ha presentat al Parlament, que ha estat, com he dit abans, treballat intensament, no només per la Secretaria General,

sinó també pel Consell Nacional de la Joventut, especialment, marca una tendència a un punt d'inflexió. I el cert és que, almenys els que hi hem estat treballant, hem estudiat aquest Pla nacional i hem vist per on poden anar els trets, indubtablement, tenim un punt d'esperança que les coses, realment, puguin anar d'una altra manera.

Amb això no vull dir que el que s'hagi fet fins ara sigui més bo o sigui més dolent; el cert és que, fins ara, potser també o, en tot cas, a nivell d'institucions, tant a nivell de Catalunya, com d'altres països, es tenia una certa concepció del que era la política de la joventut. Aquesta concepció ha evolucionat amb el temps, i aquesta concepció més nova, més dinàmica, més diferent ha obligat a fer polítiques també diferents. I cada vegada està més clar que l'única política de joventut que té sentit, avui dia, a casa nostra i en molts països, però sobretot a casa nostra, és aquella política més transversal.

Per tant, si bé hi ha un factor positiu, diguem-ne, que ha estat tot el procés d'elaboració d'aquest Pla nacional de la joventut, el qual haurem de discutir, que hi ha punts que hi estem d'acord, que hi ha punts que no hi estem d'acord, que hi ha punts que agraden més, punts que agraden menys; doncs, si bé tot aquest procés i aquest factor és positiu, també és cert que, després, en la lectura del pressupost, doncs, hi ha una certa frustració. És a dir, és cert que la Secretaria General de la Joventut sí que esmenta el Pla nacional de la joventut –en definitiva, seria bastant absurd que no fos així–, però també és cert que en la resta del pressupost, i, per tant, polítiques transversals, no trobes el Pla nacional de la joventut ni per casualitat. Aleshores, és quan ve el dubte; en definitiva, i, en qualsevol cas, la nostra esmena a la totalitat ve molt més per aquí que no pas pel que podrien ser les polítiques que es facin a partir d'aquest Pla nacional. I ve per aquí perquè, en el fons, estem caient en el mateix de sempre; és a dir, les bones intencions, segurament, fins i tot aquí compartides amb bona part, important, de la societat civil, consensuades, fins i tot, a nivell parlamentari, a nivell parlamentari important, perquè –amb perdó de l'expressió– jo diria que en aquest cas ens hem mullat molt, els grups de l'oposició, en aquest qüestió, i que, a l'hora de la veritat, després, no acaba de reflectir-se en programes concrets; programes concrets que són molt més importants, molt més importants que el que surt específicament a la Secretaria General de Joventut. Avui en dia, una política de joventut coherent, una política de joventut eficaç, una política de joventut que serveixi d'alguna cosa als joves és una política de joventut que hauria d'estar al Departament de Sanitat, que hauria d'estar al Departament de Política Territorial –habitatge públic–, que hauria d'estar al Departament d'Ensenyament, que hauria d'estar al Departament de Cultura, etcètera, etcètera. I aquesta és la gran mancança que nosaltres trobem en aquest pressupost.

Per tant, en el fons, la nostra esmena a la totalitat a la Secretaria General de Joventut no és tant a la Secretaria General de Joventut, hi insisteixo, sinó que és una mica a la política del Govern, a la no-transversalitat, a no veure reflectits, ni que fos simbòlicament, perquè ni tan sols és així i, de vegades, tan sols obrint partida ja

demostres una voluntat d'actuar en aquest àmbit, i de veritat que ens ho haguéssim cregut, però ni tan sols així això ha estat possible.

Per tant, entre l'esperança que genera tota l'activitat feta a l'entorn del Pla nacional de la joventut, hi insistim, no només pel Govern, per la societat civil, ajuntaments, parlamentaris; la perspectiva de futur que això pot generar de dinamitzar polítiques de joventut diferents a les que s'han fet fins ara; la implicació de manera obligatòria de la transversalitat que obliga a un pla d'aquestes característiques ens fa concebre el futur amb esperança. La frustració ve quan llegeixes el pressupost i no hi trobes reflectit aquest punt d'esperança que estava comentant abans.

I, per això, entre el dubte de si havíem de mantenir, retirar, aguantar aquesta esmena, la mantenim, entre altres coses, per expressar bàsicament aquesta preocupació. És a dir, és un vot, el nostre, en aquest cas, que, a part de la crítica que pugui tenir per les qüestions fetes fins ara –que ja n'hem parlat a bastament altres anys–, és un vot, sobretot, pel mètode emprat i, sobretot, de cara al futur. És a dir, esperem que, d'alguna manera, les coses en política juvenil, com he dit abans, canviïn; el Pla nacional de joventut està pensat perquè canviïn. Jo crec que fins i tot podríem plantejar-nos, en aquest país, fer una política modèlica en matèria de joventut. Però fa falta que això es vegi, que això es prioritzi en el pressupost, i no només de la Secretaria General de Joventut, com he dit, que, d'altra banda, també, en altres aspectes ha tingut alguna minva important i el que és cert és que, cada vegada, aquella Direcció General de Joventut, que va començar amb el primer Govern, que després es va convertir en Secretaria General de Joventut, d'allò que hi havia fa, doncs, vint anys, amb el que hi ha, en aquests moments, poca cosa té a veure.

Per tant, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari, des d'aquest punt de vista, planteja aquest vot com un vot, segurament, testimonial però, en qualsevol cas, ben conscients que tenim, tots plegats –i aquesta és la part important–, tots plegats, una eina de futur molt important, Govern, grups parlamentaris, societat civil, institucions locals, per fer polítiques de joventut totalment diferents, innovadores i valentes pel que ha de ser el segle XXI.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La il·lustre senyora Carme Porta té la paraula.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, l'Institut Català de la Dona parteix de la iniciativa de govern d'incentivar, promocionar, promoure, impulsar la igualtat d'oportunitats entre homes i dones. Però, fins ara, moltíssimes de les activitats previstes als diferents plans que s'han desenvolupat potser han estat imposades, promogudes, promocionades, però no s'han practicat de la forma que mereixen o ni tan sols s'han practicat. Entre altres co-

ses perquè l'Institut Català de la Dona té bones paraules però pocs mitjans per desenvolupar polítiques reals.

En la memòria programa que acompanya el pressupost es proposen aquest tipus d'iniciatives, però és evident que hi ha massa propostes per tan poc pressupost. Si ho comparem, per exemple, amb el que es dedica a polítiques de promoció i serveis a la joventut –que m'ha precedit ara l'il·lustre diputat Ernest Benach–, eren 1.379 milions de pessetes, podem dir que el Govern de la Generalitat dedica un 63% menys al 52% de la població catalana. Evidentment, no estem demanant, ni molt menys, que es faci una rebaixa del pressupost que es dedica a Joventut, sinó l'augment de pressupost dedicat a polítiques d'igualtat d'oportunitats.

El pressupost d'enguany és de 509 milions de pessetes. Malgrat haver augmentat, això representa només 82,3 pessetes per ciutadà i ciutadana, i això és, més aviat, al nostre entendre, misèrrim. Si posem un altre exemple, que és una mica més llunyà que l'anterior, l'Institut Andaluz de la Mujer té un pressupost de 3.300 milions, i això suposa una inversió 5,6 vegades més alta que a Catalunya, i, per tant, unes polítiques més valentes i pràctiques més coherents, amb l'objectiu d'oferir oportunitats a les dones de viure en igualtat de condicions.

Al capítol 1, l'Institut Català de la Dona dedicarà 214 milions de pessetes, és a dir prop del 50% del pressupost total, el 42,2% per ser més exactes, es dedicarà només a despeses de personal. També és interessant destacar que d'aquests 214 milions, gairebé 25 es dediquen a alts càrrecs. Al capítol 2 es dediquen 207 milions, el 40,9% del total, la majoria dels quals van a lloguer, subministraments i materials diversos, i tan sols una partida de 69 milions per a publicitat, propaganda, reunions i conferències.

Però el que a mi m'agradaria ressaltar és d'aquestes darreres activitats, que són, evidentment, d'un alt rendiment publicitari per al Govern –però potser no ho és tant posar en pràctica el Pla d'acció, el tercer Pla d'acció–, però tampoc m'agradaria menystenir-les, però sí que els volia comparar aquestes partides amb les que es dediquen a les subvencions a ajuntaments, associacions de dones i altres transferències: es dedicaran a aquesta partida un total de 68 milions, 2 menys que en el pressupost del 2000, i això representa tan sols un 1,9% menys que l'any passat, és a dir del pressupost d'aquest any, del 2000. Val a dir que aquest decrement és una mostra del suport que reben per part de l'Institut, o del Govern en aquest cas, les entitats de dones que intenten donar recursos a les dones i treballen durament per aconseguir-ho. Segons la *Guia d'Associacions de Dones*, elaborada pel mateix Institut, hi ha a Catalunya prop de nou-centes entitats de dones, i segons la quantitat que es dedica a subvencions a les seves activitats, tocarien aproximadament a unes 49.000 pessetes per associació. I això és evident que no és suficient per assegurar la seva pervivència.

És evident que les associacions de dones no només poden viure de subvencions, però potser aquest és un cas clar que això no és així i que les associacions a la pràctica tiren endavant activitats i projectes, i és gràcies al treball que hi ha al darrere, un treball seriós, continuat, i invisible per a l'Administració. No caldrà que li digui,

perquè ja ho deu saber, que, aquestes mínimes subvencions, les associacions han de presentar un munt de papers per demanar-les i un munt de papers adjunts a la memòria justificativa. A més a més, gran part del treball voluntari que aquestes dones fan en les seves entitats no és reconegut per l'Administració.

Potser ja és hora que el Govern intenti un aprofundiment democràtic, i democràcia és interacció amb la societat civil. La ciutadania també és responsable dels beneficis socials que es generen a partir de les dinàmiques de la igualtat d'oportunitats. Els èxits no són només de les institucions, que moltes vegades anem a remolc de les iniciatives de la societat civil, i aquests èxits cal que es vegin reconeguts també en el suport econòmic institucional.

L'Institut Català de la Dona ha de ser un instrument per enfortir les iniciatives per a la igualtat d'oportunitats per a les dones i no el substitutiu a les iniciatives que prenen els grups de dones. Hem de donar suport a aquestes iniciatives i no menysprear-les, que és el que, d'alguna manera –creiem nosaltres– s'està fent des de l'Administració de la Generalitat.

L'augment en el pressupost de l'Institut Català de la Dona es dona en personal, lloguers, subministraments i material, així com en publicitat i propaganda. Veiem i felicitem també que els estudis i treballs tècnics augmenten la seva partida, i esperem que aquests treballs tinguin una aplicació pràctica. Tot plegat ens porta al mateix punt d'on partíem, que és que el Govern no té voluntat que l'Institut Català de la Dona sigui un òrgan competent i faci funcionar el tercer Pla d'igualtat d'oportunitats, que, per cert, enguany finalitza i ens hauran de presentar un nou pla. Creiem que, per al Govern, l'Institut Català de la Dona és una eina publicitària, i nosaltres i molta altra gent voldríem, i els ho demanem, un Institut Català de la Dona actiu i sòlid, útil i operatiu per als objectius que s'han marcat des de la Plataforma d'Acció de Pequín, que es van assumir des de l'Institut Català de la Dona i des del Govern de la Generalitat. Un Institut Català de la Dona amb capacitat de gestió, també econòmica, dels projectes que impulsa i promou, i no només un Institut per a fer bonic.

El nostre Grup Parlamentari creu en l'efectivitat de les polítiques d'igualtat d'oportunitats per a les dones, i per això volem una eina útil, i el demanem que ho facin, perquè sense això les polítiques que es promocionen es queden en campanyes publicitàries, en estructures sense contingut i, per tant, en polítiques d'aparador.

Per això nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat, que, com ja ha dit el diputat que m'ha precedit, possiblement és una cosa molt simbòlica, però els demanaríem un canvi en el rumb que han estat marcant vostès en l'Institut Català de la Dona.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, quan una diputada com jo, que em toca comentar aquest Departament de Presidència, aborda la seva estructura i organització, la sensació que té –i ho dic com em surt– és que és una mena de suma de retalls, perquè costa veure'n, francament, la coherència que lliga moltes d'aquestes secretaries, direccions generals, patronats, organismes autònoms, empreses, que formen part d'aquest Departament de Presidència.

Certament, tindria sentit que alguns organismes interdepartamentals en formin part, com ara l'Institut Català de la Dona o la Secretaria General de Joventut, en la mesura que les seves polítiques haurien d'afectar totes les conselleries, però també advertim que en la pràctica això no sempre és així. No ho sé, també se m'acudeix pensar, doncs, quan el senyor Vilajoana, conseller de Cultura, es refereix al *glamour* que només sembla que han de tenir les actrius catalanes, i només les actrius, o quan, doncs, en el cas del joves, l'atur i la precarietat els afecta molts més que a altres col·lectius, i, en canvi, potser no hi ha unes polítiques efectives des del Departament de Treball per fer front a aquesta situació. I no sé, senyor conseller, si vostè mateix se sent massa implicat en les activitats d'aquests organismes interdepartamentals. Segur que em dirà que sí, però en tot cas, hi insisteixo, insisteixo que em semblen com tota una sèrie de retalls que s'hi afegeixen –i el cas és que dic «retalls» perquè ara apareixen a Presidència, ara desapareixen–, com és el cas, per exemple, de la Conselleria d'Universitat, Recerca i Societat de la Informació, que ara ha passat a ser una conselleria independent, i que justifica la disminució important del pressupost global que ara té aquesta Conselleria, que ha passat dels 121.000 milions de pessetes del pressupost de l'any 2000, als 30.348 que té ara. I a més a més, doncs, alguns d'aquests organismes –secretaries, direccions generals– potser tindrien més sentit si s'inclouessin a Interior o a Governació o a Cultura o a Economia i Finances o al DURSÍ, aquest Departament d'Universitat, Recerca i Societat de la Informació. Tot plegat, hi insisteixo, és un amalgama bastant difícil de veure-hi la coherència.

A partir d'aquest comentari general, i que és un element que em justifica l'esmena a la totalitat del Departament, sí que voldríem, en tot cas, aprofundir en alguns d'aquests organismes. Bàsicament jo em referiré a l'Institut Català de la Dona, també a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i la diputada Bet Font farà referència a les polítiques de joventut.

Començant, doncs, per l'Institut Català de la Dona, és un Institut que enguany ha incrementat el seus recursos respecte als de l'any passat, que tenia 459 milions de pessetes en total, i que ara es preveuen en el pressupost 509 milions de pessetes. Un increment, des del punt de vista percentual, important; des del punt de vista en termes absoluts –i abans ja hi ha fet referència la diputada que m'ha precedit– continua tenint un pressupost molt petit. És poc, aquest pressupost, si tenim en compte els objectius que caldria assolir d'acord amb la mateixa descripció que es fa en la memòria d'aquest Ins-

titut. Però quan hem mirat d'on ve aquest increment, un increment de 50 milions de pessetes, resulta que gairebé tot es concentra en l'apartat d'estudis i treballs tècnics, que passa de 30 milions de pessetes a 80 milions de pessetes, i no va a incrementar, en canvi, altres activitats de l'Institut. La impressió que he tingut és que s'estudiarà molt, s'actuarà poc, precisament perquè justament tot l'increment va cap a aquest apartat, i en canvi no veiem que una activitat bastant minsa de l'Institut Català de la Dona ara s'incrementi.

L'Institut Català de la Dona continua sense aconseguir ser una institució puntera en la defensa dels drets de les dones i la seva promoció social, i –lamento dir-ho– no veiem de moment que el canvi de direcció de l'Institut hagi suposat grans avenços, més aviat jo diria que cap avenç. Es continua donant prioritats als contactes amb associacions de dones de tipus informatiu, festiu, propagandístic, més que promoure la igualtat d'oportunitats en diferents àmbits. Hi ha poc contacte, en canvi, amb entitats reivindicatives o amb els sindicats, no s'emprenen projectes ambiciosos, i continuem sense veure reflectida en el pressupost la presència de programes específics destinats a aconseguir la igualtat d'oportunitats entre homes i dones.

El tema de la violència de gènere, que és una qüestió essencial, i així ho ha entès aquest Parlament, que va aprovar per unanimitat una resolució amb objectius molt ambiciosos per intentar eradicar aquesta lacra social de la violència i ajudar les dones que encara en són víctimes en la seva difícil recuperació i reinserció en la vida sociolaboral, pràcticament no té traducció. Cal fer el Pla integral, com estava compromès, però de moment es podria portar fins a les últimes conseqüències el protocol sobre maltractaments, que és un bon instrument. Però no fem res tenint bons instruments sobre el paper –un protocol, un pla integral tindrem–, si això no s'acompanya de recursos que garanteixin el seu funcionament i aquests recursos no s'incrementen de forma significativa. Significativament, he buscat en el Departament de Benestar Social, que és on correspon aplicar aquests plans, què és el que es destina a la qüestió dels maltractaments, i resulta –i resulta– que només s'hi destinen 240 milions de pessetes, 16 milions de pessetes més que l'any passat, només 16 milions de pessetes més que l'any passat. Quan jo deia abans que tindrem molts estudis però poca activitat, resulta que a aquesta qüestió tan important, tan urgent, perquè no pot esperar, continuem destinant-hi pocs recursos i escassa prioritats.

Crida l'atenció, en tot cas, un indicador negatiu, per nosaltres, i és l'escassa col·laboració que s'estableix amb els ajuntaments, quan són els veritables agents d'atenció a les dones maltractades i quan s'hi hauria de comptar com a agents on establir punts d'informació i assessorament, i atendre situacions d'emergència. Quina classe de col·laboració es pot establir amb els ajuntaments quan es destinen només 8 milions de pessetes –i no m'equivoco: només 8 milions de pessetes– a transferències a les corporacions locals. Per cert, la mateixa xifra que l'any passat, aquesta sí que no ha incrementat ni una pesseta.

S'ha posat ja en funcionament el servei d'atenció telefònica durant les 24 hores com s'havia previst en la Moció que vam aprovar en el Parlament? No s'ha fet. A Tarragona, almenys, puc constatar-ho: no s'ha fet. Doncs, sortiran d'aquests 8 milions, o és que ho han de fer els ajuntaments sols? I ja ho saben, aquests ajuntaments? Quan es trigarà?, encara més?, per un tema que, hi insisteixo, és urgent perquè cal fer front a situacions de violència, i aquestes afecten greument moltes dones. Quant més cal esperar?

Per tant, no veiem, i aquest és el comentari de fons, que aquest Pressupost abordi aquestes qüestions amb seriositat.

La promoció i l'associacionisme de les dones tampoc sembla una prioritat de l'Institut. Es consigna un total de 44.500.000 pessetes, que es reparteixen entre ajuts directes a les dones i ajuts a entitats. I tampoc, significativament, s'ha incrementat aquesta quantitat respecte a l'any passat. I d'altra banda el Consell Nacional de les Dones a Catalunya continua sent un marc de participació poc operatiu i d'escassa vitalitat.

Tampoc veiem com es tradueixen les polítiques de promoció de les dones en l'àmbit públic, i de compromís dels homes en l'àmbit privat. Entre els objectius que figuren en el pressupost figura, per exemple: crear una xarxa de centres de recursos per a dones per a la creació d'empreses; informar les dones d'aspectes relacionats amb el mercat de treball; establir una xarxa territorialitzada de punts d'informació; campanyes diverses de sensibilització; subvencions a entitats sense ànim de lucre que tinguin programes per promoure la igualtat d'homes i dones; creació de recursos formatius i informatius –llegeixo, eh?–, per tant, etcètera, etcètera. La llista és llarga, però resulta que tot el que he citat, tot, requereix la col·laboració amb els locals, tot el que citat requereix la col·laboració amb els ajuntaments. Continuo sense veure que això pugui encabir-se en aquells 8 milions o en els destinats a altres entitats.

D'altra banda, no caldria treballar més a fons en els escoles, en els centres assistencials, en els centres sanitaris, allà on hi ha dones de tota classe i condició, més que dedicar-se a editar fulletons publicitaris, que no arriben a la població en general sinó a cercles molt reduïts de dones ja associades o amb recursos culturals i socials suficients? Què fa l'Institut Català de la Dona per estendre mesures de conciliació de la vida familiar i la laboral? Què fa per promoure, si més no, un debat sobre els horaris laborals i els horaris d'atenció a les persones? No hauria de promoure una llei del temps per afrontar tots aquests aspectes tan fonamentals per a la vida quotidiana? Ha proposat mai una llei, l'Institut, des de la seva existència? Si aquesta no és la seva missió, no ho és en canvi promoure aquesta classe de legislació? Ningú prohibeix, de fet, tenir iniciatives d'aquesta mena.

En definitiva, he de repetir una vegada més en aquest hemicicle que lamentablement l'Institut Català de la Dona no aconsegueix ser una bona eina en l'avenç cap a la igualtat d'oportunitats. Ni tan sols plantejo que avanci cap a altres propostes més agosarades que supo-

sin introduir valors considerats femenins en la lògica de la vida social; no continuo en aquesta via perquè això em portaria cap a altres dimensions que ens allunyen dels actuals objectius de l'Institut Català de la Dona i a més a més he de guardar part del temps per comentar altres aspectes com és ara una cosa tan diferent com la Corporació, que hi entro immediatament.

Raons per a l'esmena a la totalitat en relació amb la Corporació Catalana de Ràdio Televisió. N'hi ha diverses; ho resumiré en quatre. Primer, perquè no hi ha contracte programa. No s'ha tingut capacitat de perfil·lar l'encàrrec de servei públic de les nostres televisió i ràdio públiques. És una antiga promesa incomplerta. Ja ho vaig dir això l'any passat... No, l'any passat no, perquè el pressupost de l'any 2000 no el vam discutir l'any passat, el vam discutir al mes d'abril o al mes de maig. Va ser aleshores una cosa que ja vaig assenyalar; llavors es deia: «hi ha un nou director». Ja vaig dir llavors: «això és una excusa; la Corporació mai ha deixat de tenir direcció». I l'actual director? De fet, és injustificable, perquè hi havia compromís per part de l'actual director de la Corporació, un compromís incomplert, però és que a més a més hi ha un compromís derivat de l'acord que va prendre aquest Parlament com a resultat del debat sobre mitjans de comunicació que vam tenir al mes de desembre del 99. Per tant, no hi ha contracte programa, i això vol dir que no es defineixen uns objectius que han de complir aquestes televisió i ràdio públiques, i per tant uns compromisos a partir dels quals gastar els diners que atorga aquest Parlament.

En segon lloc, una part de l'aportació que es dona a la Corporació es fa en forma d'ingressos extraordinaris: 6.966 milions de pessetes com a subvenció i 7.712 com a ingressos extraordinaris. La veritat, no és lògic –no és lògic– que el compromís del Govern respecte a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no es tradueixi en una partida consolidable. Els ingressos extraordinaris es poden posar i treure; ens donen compte d'una mena de precarietat en què es mouen la televisió i la ràdio públiques. I a què responen, aquests ingressos extraordinaris? Fa pocs dies el senyor Puig, a la Comissió de Control, deia que a la plusvàlua generada per la venda de les participacions en Via Digital. Realment és això? Perquè si és això, aquests ingressos com a resultat de la venda d'unes participacions no haurien d'anar destinats a eixugar el deute, que és considerable, que té la Corporació en comptes de fer front al pressupost d'exploració? Per tant, aquesta és una altra raó.

Tercera, també considerem que hi ha un mal finançament en origen, perquè aquelles partides que he esmentat abans, els 6.922 milions de pessetes i els 7.712, resulta que són la mateixa aportació, idèntica, que la de l'any 2000, ni un pesseta més. El producte interior brut puja, el producte interior brut nominal puja, però en canvi el que s'aporta a la Corporació es manté en idèntica quantitat. Per tant, el fet que la diferència del pressupost de la Corporació previst per al 2001 respecte al del 2000 s'incrementi 1.200 milions de pessetes, 1.283 en concret, un increment del 2,7%, que és un increment moderat, entenem que quedarà absorbit per la possible desviació que hi pugui haver respecte al tancament del pressupost de l'any 2000, i que l'altre dia el director de la Corporació avaluava en uns 1.000 milions de pesse-

tes, sense donar xifres exactes, perquè eren aproximades. Però, clar, no tenim la previsió de tancament, i quan pensem o quan podem comprovar que l'any 99 resulta que la liquidació va ser d'una despesa total de 53.000 milions de pessetes, molt per sobre del que s'ha pressupostat enguany, aleshores la veritat és que les xifres ballen, i no veiem com es poden cobrir realment les despeses d'exploració.

Tampoc es preveu una inversió suficient per actualitzar equips i abordar la necessària renovació tecnològica de la Corporació. Es preveuen 804 milions de pessetes; entenem que caldria haver previst com a mínim entre 1.500 i 2.000 milions de pessetes per poder continuar sent competitiu i poder oferir qualitat.

I continuem també en aquest capítol de finançament basant una part important dels ingressos en publicitat: 22.410 milions de pessetes, un 45% del pressupost. I en fer aquest comentari, vull assenyalar que evidentment entenem que ha d'haver-hi una doble via de finançament: la de l'aportació de diners públics i la derivada de publicitat, venda de productes, etcètera; però al mateix temps hem de tenir precaució respecte de com poden influir els acords de la Unió Europea que van adreçats a anar eliminant aquest element, la publicitat, en el finançament de les televisions públiques.

I finalment, una quarta raó és l'endeutament. Un tema que no s'aborda, un tema que sembla inexistent, i en canvi tenim un endeutament de la Corporació que supera els 105.000 milions de pessetes. I que, clar, no és un tema de la Corporació, és un tema del Govern, és un tema d'aquest Parlament, o no és un tema només de la Corporació, és un tema que afecta com a Govern, que afecta com a Parlament, que no s'aborda, és com si fos invisible, i com a mínim caldria preveure si en algun moment es farà o no un pla de sanejament de cara a eixugar aquest endeutament.

Per tant, són quatre raons fonamentades a partir de les quals hem presentat aquesta esmena a la totalitat al pressupost concret de la Corporació, i ja m'he referit abans als que es referien al conjunt del Departament de Presidència, malgrat que ara la diputada Bet Font farà el plantejament en relació amb els temes de joventut.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, abans d'entrar a exposar directament les esmenes a la totalitat a la Secretaria General de Joventut i a la empresa pública Turisme Juvenil de Catalunya, voldria fer una mica de reflexió en el mateix sentit que ja ha intervingut el diputat senyor Ernest Benach, perquè, d'una banda, hem viscut tot un procés que ha estat el de l'elaboració del Pla nacional de joventut, però, d'altra banda, també hem viscut tota una colla de reflexions que ja van començar i que ja vàrem comentar també en els anteriors pressupostos, en el sentit que ara la Secretaria General de Joventut està dins del Departament de Presidència i no dins de Cultura, com havia

estat fins aquest moment, cosa de la qual nosaltres ens alegrem, perquè pot significar una aposta per aquesta concepció més transversal de les polítiques adreçades als joves que es fan en aquest país.

Nosaltres ja ho havíem demanat molt, perquè creiem que és important que tots els departaments de la Generalitat –Política Territorial, Benestar Social, Salut, Educació, Agricultura, Ramaderia i Pesca– es vagin plantejant polítiques pensades de cara a la gent jove. La tasca de la Secretaria General de la Joventut consisteix a promoure, coordinar i fer el seguiment d'aquestes polítiques que es fan en aquests departaments. Per tant, reconeixem que bona part dels diners adreçats a facilitar la vida als joves, facilitar la seva emancipació i el seu desenvolupament perquè puguin tenir un projecte de vida propi no s'han de trobar dins la Secretaria General de Joventut –malament aniríem perquè el pressupost seria limitadíssim; si ara ja ho és, en aquests moments, llavors encara ho seria més–, sinó que s'han de trobar en els diversos departaments de la Generalitat de Catalunya.

Des de principis d'aquest estiu, quan a la Secretaria General de Joventut es va començar a treballar el Consell Nacional de Joventut, i es va fer, per sort, coordinada... –perdó–, es va començar a treballar el Pla nacional de joventut, i es va fer amb el Consell Nacional de la Joventut, es van començar a analitzar quines polítiques s'havien de portar a terme, no només des de la Generalitat, sinó també des de les altres administracions. Justament, aquest dilluns la secretària general, Rosa Maria Pujol, va presentar-nos a la Comissió d'Estudi sobre la Joventut d'aquí, del Parlament, aquest Pla, i vam tenir oportunitat de valorar-lo –cosa que sortosament hi ha un elevat grau de consens– i també vàrem poder parlar de pressupostos, que és el que avui ens interessa més aquí.

La secretària general ens deia que per a l'impuls del Pla hi ha previstos 490 milions de pessetes, però resulta que aquesta partida, quan la busques, no surt en els pressupostos. Això ens fa una mica..., ens dona una mica la sensació de mal senyal, perquè ens sembla que, si realment es valora moltíssim aquest Pla, com ho fem nosaltres, hauria de sortir en els pressupostos amb nom i cognoms, i no és el que passa en aquests moments.

La secretària general també ens deia que el que és realment important són les partides en els diversos departaments. A nosaltres ens hauria agradat de saber ja en aquests moments què s'hi destina, a les diverses polítiques de joventut, però ha estat impossible de tenir-ho. Diuen que potser pel gener, però quan a nosaltres ens interessaria, que és ara, doncs no ho tenim. Tot i així, agafant les paraules que ja deia el senyor Ernest Benach, «tenim un bri d'esperança, fem un vot de confiança», però no ens estem d'aportar una reflexió en aquests moments, que és que nosaltres ara tenim molta esperança a conèixer quines són aquestes xifres, a què es destinen als diversos departaments, però ens fa una mica de por que quan les tinguem veiem que aquestes xifres són més grosses que realment toca, és a dir, no ens servirà, no serà vàlid si se'ns diu que són polítiques adreçades als joves unes inversions que s'hagin fet en un museu; el que sí que seria vàlid seria que,

per exemple, els joves tinguessin determinades facilitats per accedir-hi, però no el fet de construir un museu.

Bé, sigui com sigui, entrant de ple en el pressupost de la Secretaria General, volem fer els següents comentaris relacionats amb l'esmena a la totalitat. El pressupost s'ha vist reduït en un 3,5%; a destacar: la reducció en inversions, que baixa un 25%, i les transferències de capital, que disminueixen més d'un 21%. Les transferències a corporacions locals, tot i haver incrementat, continuen sent insuficients, i el mateix podem dir en un cas que per nosaltres és molt emblemàtic, que són les transferències de capital i les transferències corrents a entitats juvenils, que pateixen, aquestes entitats, mancances importants, que no es corresponen amb el seu important paper que juguen pel que fa a la implicació en la participació en la societat i moltes vegades en la tasca educativa que desenvolupen. Les mancances en aquestes partides d'ajuts a entitats juvenils per a inversions vol dir que no s'assumeix una demanda expressada des de fa molt temps pel món associatiu juvenil i que nosaltres compartim. Si aquests pressupostos no recullen aquesta demanda, vol dir que la participació dels joves i les joves en el Pla quedarà, com a mínim, tocada.

I anant, ja per acabar, a l'empresa pública Turisme Juvenil de Catalunya, que és l'encarregada de promoure i facilitar intercanvis de joves i de serveis de turisme juvenil, en aquest cas, nosaltres, el comentari que tenim per fer és que s'han incrementat molt fortament les inversions però això s'ha fet a costa d'un endeutament, en concret, un endeutament de 1.000 milions de pessetes. En canvi, les transferències corrents de la Secretaria General a Turisme Juvenil desapareixen i les transferències de capital disminueixen un 41%. Turisme Juvenil de Catalunya està fent un increment de deute, un increment de deute pur i dur que nosaltres denunciem i que per això presentem aquesta esmena de retorn.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, prenc la paraula per exposar les raons que han portat el nostre Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi a presentar una esmena a la totalitat de la secció corresponent al Departament de Presidència. No m'ocuparé del que fa referència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que serà defensat pel senyor Joan Ferran, ni del que fa referència a l'Institut Català de la Dona, que serà defensar per la senyora Carme Valls.

En termes generals, quines són les raons d'aquesta esmena? La raó principal és que no trobem, no trobem en aquest pressupost una resposta convincent a una sèrie de preguntes que ens hem plantejat des de fa temps i que també podem dir que es planteja l'opinió catalana. I el primer interrogant, com ja s'ha dit abans en altres intervencions, el susciten les mateixes funcions i pro-

grames que el Govern actual adjudica a aquest Departament. Deixant de banda la seva connexió amb la Corporació Catalana i la política transversal encarregada a la Secretaria de la Joventut i a l'Institut Català de la Dona, la resta d'unitats i d'activitats són serveis de suport a la Presidència, a la seva Secretaria General, a la Secretaria del Govern, i pensem que donar el rang de Departament a aquesta agregació encareix molt probablement els seus costos de manteniment i, en canvi, no té una contrapartida suficient pel que fa al seu rendiment.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta situació es reflecteix si analitzem l'evolució del pressupost del Departament sense tenir en compte la segregació del que és ara Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Si fem aquesta anàlisi comparada –i no entraré en detalls– notem oscil·lacions poc explicables en el capítol primer, en el capítol segon dels darrers exercicis; també trobem poca coherència entre l'evolució que ha seguit el capítol primer i el que està seguint, l'evolució que està seguint el capítol segon. Ens interroguem igualment, tractant-se d'un Departament com aquest, de l'increment previst en les inversions en edificis, o ens podem també preguntar quin és el sentir de partides com la promoció cultural i econòmica, que s'eleva a 600 milions de pessetes, que és l'equivalent d'un milió i mig diari, diguem-ne, cada any. I podem preguntar-nos, per exemple, també, per l'increment en matèria d'exposicions. I com és de rigor, crida l'atenció els gairebé 300 milions de pessetes dedicats a atencions protocol·làries i atencions de la Presidència, equivalen a gairebé 800.000 pessetes diàries d'atencions, com si la cortesia i l'hospitalitat hagués de convertir-se forçosament en una despesa molt elevada. Això contrasta amb la congelació o, fins i tot, la desaparició de les transferències a algunes entitats cíviques i socials, que han vist com la inflació erosionava l'aportació del Govern i reduïa en termes reals el finançament de la seva tasca. Ja que parlem d'atencions, i d'atencions presidencials, no seria més just i socialment més útil que la Presidència prestés atenció a la tasca que fan aquests agents de la tan lloada societat civil?

Juntament amb aquestes activitats de suport, el caràcter de les quals, doncs, probablement no justifica la seva inclusió en un departament singular, actualment el Departament acull organismes encarregats de polítiques dites transversals: joventut i dona. La ubicació de la Secretaria General de la Joventut en el Departament de Presidència semblava anunciar una atenció preferent del Govern a la política juvenil en totes les seves expressions, i d'això ens en vam felicitar en el seu moment. Ara bé, aquesta expectativa es frustra en comprovar les dotacions previstes en el pressupost que discutim. En termes absoluts i generals i globals, hi ha disminució, hi ha disminució incrementada o agreujada per l'impacte de l'IPC. No sembla, doncs, que la joventut catalana i els moviments i organitzacions juvenils puguin esperar gran cosa d'aquest pressupost i d'aquest Govern.

Més sorprenent encara és la constatació que després, com ja s'ha dit abans, després de l'aprovació amb un procés impulsat per moltes entitats del Pla nacional de la joventut, i presentat fa pocs dies aquí al propi Parlament, després d'aquesta aprovació, que ha sigut resultat d'esforç, d'esforç de moltes entitats i de moltes persones, no hi hagi, no es pugui identificar en aquest projectes de pressupost ni tan sols la partida d'impuls, 490 milions de pessetes, a la qual feia referència la mateixa Secretaria General de la Joventut en la seva recent compareixença aquí al Parlament. A la documentació que es distribuïa en aquella ocasió quedava molt clara aquesta partida d'impuls de 490 milions, que no hem sabut trobar en aquest pressupost. Per aquestes raons, presentarem esmenes en alguns punts concrets d'aquest pressupost referit a Joventut.

Ara bé, si les expectatives sobre polítiques de joventut no són satisfactòries, hi ha un altre terreny important d'actuació pública que no té una referència identificable en el pressupost i, per dir-ho amb termes seus, diríem que és una absència clamorosa: hi ha una absència d'identificació d'una consignació per a la Secretaria General de la Immigració. Una secretaria general que es va anunciar amb força..., en fi, amb força soroll com a responsable d'una prioritat estratègica del Govern de Convergència i Unió. Sorprenentment, aquesta Secretaria no apareix esmentada a la secció pressupostària corresponent al Departament que estem analitzant. No s'acaba d'entendre com podrà exercir les seves funcions una secretaria que no és reconeguda en el pressupost, i quan tots sabem que el pressupost és una mena de registre civil de les institucions públiques: qui no apareix en el pressupost, no té existència i no compta en el moment d'operar amb eficiència en l'elaboració i aplicació de polítiques públiques.

La situació encara ens deixa més sumits en perplexitat perquè amb data 17 de novembre el *Butlletí Oficial del Parlament* publicava la resposta del Departament de Presidència a una pregunta que es feia, justament, sobre la Secretaria General per a la Immigració, on es deia, després de fer diverses consideracions respecte a la seva organització interna, es deia literalment: «Els objectius són els que vénen recollits en el mateix Decret de creació i el pressupost serà determinat per la Llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2001.» Bé, no és identificable en el pressupost que estem examinant on és aquesta dotació que el mateix Departament de Presidència anunciava a la resposta que va donar a una pregunta.

En la presentació –i acabo– del projecte de pressupost el senyor conseller d'Economia i Finances ens deia que el Govern de Convergència i Unió manifestava amb aquest pressupost la prioritat social de la seva acció de govern. Però ara es comprova novament, amb la manca d'atenció pressupostària suficient a assumptes de tanta transcendència, ara es torna a comprovar que hi ha una certa incoherència, per dir-ho també en termes seus, hi ha una certa incoherència entre les necessitats que té el país, necessitats de major repercussió social, i el plantejament que fa aquest pressupost. Fins i tot podríem dir que hi ha incongruència entre les manifestacions del mateix Govern de Convergència i Unió i la

seva actuació efectiva quan es tracta de traslladar-les al document pressupostari.

És per tant, per aquest conjunt de presències poc explicables i d'absències força criticables, que nosaltres hem presentat, el nostre Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha presentat aquesta esmena a la totalitat de la secció, una esmena que convidem a votar favorablement els altres Grups de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vallès. També en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna per defensar l'esmena a la totalitat dels pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió d'enguany des de la ferma convicció que una ràdio i una televisió públiques necessiten, a més a més d'una vocació de servei públic i d'uns continguts plurals i democràtics, sustentats en uns bons professionals, necessiten una dotació i un finançament estable, sense el qual no tindria viabilitat com a servei públic. Els pressupostos que avui estem discutint al respecte estan molt lluny, a la nostra manera d'entendre, de garantir avui aquesta solidesa i aquesta viabilitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Són uns pressupostos fets amb desgana, burocràtics; són uns pressupostos que són un calc de l'exercici anterior, perquè simplement un cop d'ull, un repàs a aquests ens indica tot un seguit de qüestions que els passaré a detallar ràpidament.

En el terreny dels ingressos, l'aportació del Govern de la Generalitat és idèntica a la de l'any anterior, tant pel que fa a la subvenció com als ingressos extraordinaris. Ens estem movent al voltant d'una xifra d'uns 14.679 milions de pessetes. Pel que fa referència a la procedència dels ingressos extraordinaris, ningú ens diu certament d'on surten. Hi ha un cert misteri: trobem 1.500 milions de pessetes, per exemple, aplicats a Televisió de Catalunya Multimèdia, que potser surtin de venda d'actius però que no ho sabem exactament; d'actius propis de Media Park, que tampoc ho sabem exactament. En aquest mateix capítol d'ingressos, la resta se'ns diu que ve de la venda d'actius del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat, i això, senyores i senyors diputats, és el que ens sembla també greu: pensem que el Govern es descapitalitza per pagar despeses de funcionament; per quart any consecutiu s'usen fons derivats de la venda de la participació d'algunes empreses del sector de les comunicacions per finançar els costos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I aquest aspecte, senyores i senyors diputats, ens sembla greu.

També en el capítol d'ingressos –i ho ha dit la senyora Comas– hi ha un càlcul a l'alça de la publicitat. Un càlcul que tampoc està justificat, és un càlcul a l'alça d'un 5% sobre la base de les previsions inicials que s'havien fet per a l'any 2000. Vol dir que 22.410 milions

de pessetes s'ingressen a la televisió pública catalana en concepte de publicitat. I això vol dir més volum de publicitat, més volum de publicitat, que ha passat en tres i quatre anys d'estar emetent 300 hores de publicitat..., en aquests moments estem al voltant de les 1.000. Al voltant de les 1.000 amb una petita trampa, la trampa que és allargar el que és la programació i concentrar en els horaris de *prime time* el que és la publicitat, amb els consegüents, diguem-ne, deteriorament i agressió al que podria ser l'espectador. Aquest augment de la publicitat en el terreny dels ingressos..., vostès saben que no ens hem oposat mai a un finançament mixt d'aquest tipus, però en aquests moments pensem que està sent absolutament abusiu.

Els ingressos per vendes de serveis, que ascendeixen a 9.504 milions de pessetes, es mantenen constants, amb sols un 2,5% d'increment respecte al pressupost inicial del 2000. Això vol dir que no es preveu per part de la Corporació Catalana un esforç suplementari de comercialització dels productes propis, i això també pensem que, des del punt de vista que nosaltres plantejgem, no és bo.

Pel que fa a les despeses, hi ha un increment general del 2% per compres i serveis, i, pel que fa al pressupost de capital, la dotació via aportació de capital de la Generalitat és exactament –exactament– la mateixa que l'any anterior, és a dir, uns 11.862 milions de pessetes. La despesa prevista més notable que vostès constaten en el pressupost és la que es centra en la digitalització de la TVC i en la dotació dels fons per a la Televisió Catalana Interactiva, SA. Com podem comprovar, senyores i senyors diputats, estem davant d'un calc de l'anterior pressupost i, evidentment, això, tot plegat, ens fa tenir aquesta lectura negativa, que pensem que no és gens bo per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i que ens portarà a votar-hi en contra.

Nosaltres volem recordar que el compromís programàtic del director, del senyor Miquel Puig, no s'ha complert. No hi ha contracte programa, no hi ha contracte programa que defineixi en aquests moments el finançament de les empreses de la Corporació des de l'any 2001 fins a l'any 2003, com va plantejar el director general en el seu pla estratègic. Nosaltres pensem, estem veient que la Generalitat finançarà la televisió pública l'any vinent amb els mateixos diners que aquest any, la major part dels quals provenen –ja s'ha dit a bastament aquí– de privatitzacions d'empreses públiques. I, evidentment, amb aquesta disjuntiva, la pregunta que ens ve al cap és exactament la següent: i que passarà l'any següent, i què passarà l'altre, i què passarà l'altre? I aquí no hi ha qüestions de models alemanys de pagament ni, per descomptat, res semblant. Res a dir; simplement, s'acabarà la possibilitat de privatitzar, s'acabarà la possibilitat d'introduir diners d'aquesta manera, i els governs que vinguin, successius, es trobaran amb un seriós problema de finançament de la televisió i de la ràdio públiques.

El nostre Grup creu que, des d'un punt de vista conceptual, confiar en les dotacions extraordinàries per finançar la televisió pública no és en absolut acceptable. Nosaltres pensem que el contracte programa ha de significar un horitzó de finançament de la Corporació a

curt i mitjà termini, i que ha d'incloure tant els compromisos per part del Govern com també per part de la Corporació. Nosaltres plantejem un contracte programa que doni estabilitat financera a les empreses públiques a canvi de compromisos per objectius. I ens hem d'espavilar, perquè tots vostès saben, senyores i senyors diputats, que hi han moltes pressions d'altres televisions, de televisions privades, per reduir la subvenció a la televisió pública a només activitats que siguin de servei públic. I vostès saben també que molts programes d'entreteniment, d'oci, de futbol, etcètera, si no tenen també una visió des del punt de vista públic, es perd el que en podríem dir qualitat, es perd servei en obert a molts ciutadans.

Per avançar en un acord de futur per a la Corporació, nosaltres pensem que s'han de rebutjar majors quotes d'endeutament i noves privatitzacions. I per tot això exposat diem que el pressupost del 2001 es un calc de l'anterior, és continuista. L'anterior podia ser acceptable, es podia comprendre des de l'òptica i des del punt de vista que l'anterior director general prenia possessió i que això es feia a corre-cuita, però en la situació actual aquesta excusa no ens val. Nosaltres pensem que els objectius empresarials i organitzatius que el director general va presentar al Consell d'Administració no tenen reflex en aquest pressupost: no hi ha pressupost per a centres de producció, no es pot saber quina traducció pressupostària tenen les diferents línies de treball i no es pot saber, realment, què és el que es pensa fer. No sabem, per exemple, si hi haurà més programació infantil i juvenil; no sabem, per exemple, si hi haurà un major esforç en producció informativa; no sabem, per exemple, si millorarà la programació de Catalunya Cultura –per dir alguna cosa–; no sabem, per exemple, si es desenvoluparà una política de suport a la indústria cinematogràfica catalana, etcètera. No podem saber res de tot això.

El no-endeutament de l'ens s'assoleix en base a traspassar-lo a la Generalitat, que ho assumeix traslladant 9.000 milions de pessetes a actius financers. Pensem que aquest no és el mètode, pensem que aquestes no són les formes de fer un pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i, per tant, ja els avanço que hi votarem en contra.

Hi votarem en contra per dues raons fonamentals: perquè no hi ha estratègia financera, perquè ningú ens diu com s'eixugarà el deute, perquè ningú ens diu què es farà a la ràdio i televisió públiques i perquè pensem encara que el senyor director general, Miquel Puig, té encara dues grans assignatures pendents, l'assignatura de recuperar la credibilitat dels informatius i l'assignatura de complir el seu pla estratègic, en el qual el contracte programa i el finançament de la ràdio i televisió públiques són essencials.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. També, i per completar la intervenció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, te la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi presenta una esmena també a la totalitat del pressupost de l'Institut Català de la Dona. Per què? Perquè aquest pressupost en aquest moment suposa una continuïtat, però una continuïtat, podríem dir, de la misèria o una continuïtat de la submissió d'algunes dones a Catalunya, que hem de lluitar per augmentar el pressupost destinat a totes les activitats referents a lluitar contra la discriminació de la dona a la nostra societat, i que ha quedat encallat en xifres que, si les comparem amb les que s'estan utilitzant en les altres autonomies de l'Estat espanyol, podem veure que són miserables. La Junta d'Andalusia, com ja ha citat la il·lustre diputada Carme Porta, 3.200 milions de pessetes; l'autonomia de Madrid, 1.500 milions; al País Basc, 1.000, i aquí nosaltres ens hem quedat amb aquesta xifra de 500 milions de pessetes.

I aquesta xifra també repartida d'una manera molt extraordinària, perquè un pressupost que només augmenta una partida, que és la partida d'estudis, ens fa replantejar si l'Institut Català de la Dona té una crisi d'identitat. Podríem dir que què ha de fer un institut en un Govern? Ha d'estudiar?, ha de fer recerca?, ha de fer plans d'accions?, ha de fer publicitat?, ha de fer campanyes? Aquí ens hauríem de decidir. Quan no hi han diners, quan n'hi ha pocs, un ha de fer prioritats. I, per altra banda, en aquests moments, sabem que en un pressupost amb pocs diners... per què ens dediquem a fer estudis, quan hi han molts estudis que romanen fets a dintre dels calaixos de l'Institut Català de la Dona i que encara no han sigut publicats? Per què no ajudar i promoure recerca que ja s'està fent a la universitat i a associacions de dones expertes?

Les subvencions a les associacions, aquest és un altre problema. Perquè, si en algun camp hauria d'actuar l'Institut Català de la Dona, hauria de ser precisament en el camp dels plans d'acció, de potenciació de l'associacionisme i de potenciació a les polítiques de gènere a les mateixes conselleries, i també a les polítiques de gènere que han de fer els ajuntaments. I als ajuntaments no solament se'ls ajuda amb la misèria dels 5 milions de pessetes per a tot un any a tots els ajuntaments de Catalunya, sinó que a sobre se'ls hi disminueixen aquest any, perquè no augmenta cap partida ni de les associacions ni del que es reparteix als ens locals.

Per tant, en aquests plans d'acció, dels quals no en tenim cap, i, en canvi, la programació i les paraules que rodegen tot el que és el pressupost estan plens de bones intencions..., si aquestes bones intencions no les col·loquem en recursos concrets, aquests pressupostos maquillen una situació d'irrealitat. Hem de fer inversions per a lluita transversal contra la violència de gènere, per a la prevenció, per a l'assistència, per a la formació mèdica de jutges i de policies. I el famós telèfon que ens havia promès, el telèfon únic que ens havia promès la presidenta de l'Institut Català de la Dona per al juliol? Estem al novembre i encara no el tenim; som de les úniques autonomies que no tenim aquest telèfon. I això no era ni car; és simplement un problema de gestió. I el transversal de gènere que hem de fer a Ensenyament, a

Cultura, a Medi Ambient, a transport, a Benestar i a Sanitat? I la potenciació de la lluita contra l'atur femení? Perquè no ens en descuidem, eh? Encara que hàgim disminuït en alguna xifra la xifra d'atur, era l'atur més alt de la comunitat europea, el femení. I tenim un atur que triplica el masculí, el femení. I, quan es diu que ha disminuït l'atur, quants d'aquests contractes són d'ETT?, quants d'aquests contractes són d'una tarda o d'una setmana?, quantes d'aquestes persones que es diu que han deixat l'atur se'ls ha obligat a donar-se d'alta com a autònoms? Per tant, la potenciació d'uns canvis en la discriminació és molt important.

I, per últim, el cas d'una altra despesa que no consta clarament en el desglossament del pressupost serien les despeses per campanyes. Es fan campanyes..., de fet, aquest any passat no se n'havia fet cap, i ara en tenim una en marxa. Una en marxa perquè els homes no estiguin sols, en contra de totes les directives europees, que assenyalen que el que s'ha de fer és reforçar les polítiques per fer visibles els drets de les dones com a persones. Creu realment el conseller que les dones no se'ns ha de matar perquè vostès no es quedin sols? Vostès han de promoure l'egoisme masculí o el respecte als drets de les dones com a persones? La lluita contra la violència ha de buscar la complicitat masculina, hi estem d'acord, però no per evitar que els homes estiguin sols, sinó que segurament serà bo per al seu creixement personal i mental viure sols i iniciar un procés de recerca de la pròpia identitat sense els estereotips de gènere que els han marcat des del naixement, com ja estem fent moltes dones.

Les dones, se'ls ha de donar suport pel seu dret com a persones, perquè tenen el mateix dret que els homes a la vida, al treball, al salari igual pel mateix treball, a la maternitat i a prendre decisions sobre el propi cos. I ens agradaria molt que l'Institut Català de la Dona fos representatiu de les associacions que s'estan movent en aquest moment en el territori i de les necessitats i problemes de les dones de Catalunya; no que es dediqui a fer algunes determinades polítiques, moltes vegades sense consensuar-les amb totes les persones que s'estan movent en aquest moment a Catalunya.

Per aquesta raó creiem que aquest pressupost no correspon a la lluita i al respecte que mereixen les dones de Catalunya.

Rés més; moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Valls. En nom del Grup de Convergència i Unió, per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, en representació..., i per posicionar-nos en defensa dels pressupostos de les esmenes a la totalitat presentades al Departament de Presidència. Intentaré fer-ho per les raons que, una vegada estudiades, no hem vist arguments objectius que facin pensar el nostre vot en contra d'aquestes esmenes i que

ens facin pensar d'una altra manera. Jo els parlaré de les direccions generals, i intervindran els meus companys diputats Lluís Recoder, en el tema de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i Rosa Bruguera, la il·lustre diputada, per l'Institut Català de la Dona i la Secretaria General de Joventut.

El pressupost del Departament de Presidència és de 30.348 milions de pessetes, la qual cosa suposa un increment del 2,6%. Jo els voldria dir, abans d'entrar en detall de cadascuna de les direccions generals, que aquest és un departament important, aquest és un departament necessari i un departament transversal, com moltes vegades ha dit l'honorable conseller, i també en va fer esment a la compareixença en comissió.

Aquest és un departament que té unes tasques encomanades específiques: joventut –com deia abans–, tema de dona, l'equiparació home-dona, les relacions amb la Unió Europea i d'altres força interessants, però també en té una de genèrica important, que és la de donar suport –una de molt necessària– a l'acció del Govern, l'acció de la representació institucional del Govern i, en definitiva, també fer accions de suport al que són els ciutadans per tal de cercar un millor benestar.

Pel que fa referència a la Secretaria General de Presidència, miri, al pressupost de l'any passat hi figurava una partida, és cert, per això hi ha aquella diferència de 955 milions de pessetes que es va traspasar, com dèiem abans, al Departament de Governació, la qual cosa ha produït aquesta minoració, aquesta substancial minoració d'un pressupost a l'altre, però dir que és un pressupost, aquest del capítol 1, que aquesta Secretaria General aguanta, té tot el que són les partides que fan referència als crèdits corresponents a les despeses de personal de tot el Departament. Per tant, amb això respondria –amb aquest traspàs i amb aquesta acció del Departament– a una reducció del capítol 1 del 20,9% respecte al pressupost de l'any passat; en canvi, ens trobem en el capítol 2 amb un increment produït per una cosa important i necessària, que és la inversió en temes, com a vegades s'ha anomenat, del tercer sector, és a dir, aquelles entitats civils i entitats associatives que requereixen i que necessiten un suport del Govern per poder avançar, per poder fer front a aquestes necessitats i als problemes que puguin tenir; em refereixo, en concret, a la Secretaria de la Immigració, per a la Immigració, que sí que té pressupost en aquest pressupost del 2001.

En aquest augment també, val a dir, aquest augment de les partides, hi ha una partida important que és la campanya de promoció cultural *Cataluña Hoy*. O qui no està d'acord que hem de promocionar el nostre país, que hem d'invertir, també, el nostre país arreu de l'Estat? També cal fer esment de l'ampliació de crèdits absolutament necessaris per a l'ampliació del Palau de la Generalitat, que ha suposat una aportació a GISA, en aquest cas, de 500 milions de pessetes, per tant, són despeses evidentment raonades i importants. Això representaria –i a més a més– un increment percentual del 0,1% en aquesta Secretaria General.

Referent a la Direcció General d'Atenció Ciutadana, es produeix un canvi de partides, és cert: s'ha creat aquesta nova Direcció General i, per tant, hi ha un canvi de denominació de la partida 02.03 amb un import de 250

milions de pessetes que en el pressupost 2000 figurava com del Consell Audiovisual de Catalunya, és a dir, que figurava dins la Direcció General de Difusió i, per tant, això també representarà la reducció pressupostària en la Direcció General de Difusió d'aquest 39,6% que rebaixa el seu pressupost; però, és clar, el senyor Joan Ridaó deia que no és necessària, aquesta Direcció General: escolti'm: és necessària, és necessari donar suport i donar servei als ciutadans i per això s'ha creat aquesta Direcció General i em sembla que és prou important, com per exemple aspectes com poden ser el 012.

Referent a la Direcció General de Difusió –i per continuar en aquesta línia que deia abans–, dir que hi ha un compromís, hi ha un projecte de llei, que s'està treballant ja, amb el Projecte de llei de la regulació de la publicitat institucional; per tant, aquest és un tema que el conseller, a la compareixença, també va fer esment, i continuar subratllant, malgrat tot, que la voluntat del Govern és aquesta, és la de vetllar per la imatge corporativa i per donar a conèixer les accions de la Generalitat. No obstant, jo voldria fer també aquí esment d'un important..., és a dir, que una cosa és la publicitat i la propaganda i una altra cosa és –i molt diferent– les campanyes institucionals i informatives que són per als ciutadans, que és del que es tracta.

Sobre la Direcció General d'Avaluació i Estudis, dir que manté pràcticament les seves partides pressupostàries, destacant un decrement, en el seu capítol 2, del 17%, i que l'increment en el capítol 4, del 29,7%, amb un global d'uns 40 milions de pessetes, correspon a subvencions a institucions sense ànim de lucre per a la promoció i, evidentment, promoció en el que és la nostra identitat catalana en tot el que és l'àmbit dels Països Catalans, això em sembla, evidentment, molt important.

Referent a la Secretaria General de Govern i Relacions amb el Parlament, aquesta incorpora als seus crèdits partides corresponents a les delegacions territorials, que s'incrementen perquè eren insuficients, i referent, també, al Patronat de la Muntanya de Montserrat, l'organisme autònom, dir que hi ha un increment de 60 milions de pessetes que fa referència als aiguats i que és una ajuda per pal·liar aquest desgraciat cas que va tenir i que va fer mal, tant de mal al que és la muntanya de Montserrat; això representa un 67,7% en el capítol 4.

Remarcar, en definitiva, que el Govern ha de continuar en aquesta mateixa línia, la línia d'assessorament, la línia de suport a la Presidència de la Generalitat, donant cobertura, donant-li, també, la cobertura informativa a la política del Govern i realitzant programes de promoció de la dona, la joventut i, evidentment, de tot el tema dels serveis públics de televisió i radiodifusió, però també especialment –i n'he fet esment abans– de foment, com a tema important, de la identitat catalana prenent com a eixos i fent bandera de la nostra llengua, de la nostra història i de la nostra cultura.

Per això voldria, també, en aquest cas dir que alguns dels que m'han precedit en la paraula en el sentit que aquest Departament no és necessari, escolti'm: aquest Departament és necessari per tot el que els he explicat, perquè hem de donar aquest suport i aquesta acció de

Govern i als ciutadans, en definitiva, i que, evidentment, vostès ho podrien fer diferent però nosaltres ho fem d'aquesta manera. Jo crec que aquest és el posicionament i per això no hem trobat raonaments que expliquin, que especifiquin el nostre vot, evidentment, que serà en contra d'aquestes esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el pressupost d'aquest anys quant a la Secretaria Nacional de Joventut és excepcional, tal com s'ha dit ja anteriorment; és excepcional perquè ja tenim el Pla nacional de joventut, ja tenim un document de referència, un document que es va presentar dilluns passat a la Comissió de Joventut, ho va fer la secretària nacional de Joventut. En aquesta Comissió es va comprovar, com avui també s'ha comprovat en cert sentit, que es tornava a reflectir l'ampli consens que havia estat en aquest Pla des del seu inici i que va quedar..., però també va quedar reflectida una altra qüestió i és la preocupació, com s'ha dit avui, que la seva traducció pressupostària no fos l'adequada. En aquest sentit, jo vull ratificar el que va dir la secretària general de Joventut en el sentit que el Pla nacional de joventut comptarà amb un pressupost, només de la Secretaria General, de 490 milions de pessetes i que serà recollit en diverses partides, i també ratificar el compromís formalment adquirit que aquestes partides, encara que aquest any no es vegin, vull dir, vostès les poden demanar, i estan totes formalment constituïdes.

En la mateixa compareixença ja va avançar que les inversions del Pla nacional de joventut per al conjunt de les accions del Govern pujarien, més o menys, uns 12.000 milions de pessetes i que no serien en partides concretes, vostès això ja ho entenen perquè, tal i com aquí també s'ha valorat, forma part de les polítiques transversals que fan a través de tots els Departament de la Generalitat. L'objectiu per al 2002 és que el pressupost de la Generalitat de Catalunya pugui fer-se de manera que ja no tinguin vostès..., es pugui esvair la frustració que ens deia el senyor Benach, i que, per tant, aquest pressupost reculli ja una referència molt més explícita a tots els punts del Pla, del pressupost.

Quines són les línies bàsiques del pressupost? En primer lloc, es manté el pressupost de la Secretaria General de Joventut després de l'important increment de l'any anterior; recordem que l'any 1999 hi havien consignats 1.143 milions de pessetes, que el 2000 el pressupost era de 1.429; podem dir, doncs, clarament que avui dia tenim per a la Secretaria General de Joventut un pressupost consolidat.

Segon punt: els eixos prioritaris, jo els basaré únicament en dos punts. L'ajut a les entitats juvenils. Nosaltres, com és lògic, sempre hem cregut que el món asso-

ciatiu és important dins del nostre teixit social, i que si és important en tot el que fa referència a tots els àmbits del país, ho és molt més quan parlem de joventut. Per això ara podem dir que, igual com a l'any 99 hi havien 373 milions, que l'any 2000 eren 489, és a dir un important increment, aquest any no solament no s'ha retrocedit sinó que s'ha avançat, perquè tenim consignats 508 milions. Un altre punt prioritari, un altre eix prioritari, és els ajuts als ens locals: aquesta una política fonamental per al reequilibri territorial del nostre país. Dins del Pla nacional de joventut, en el darrer exercici hi havien consignats 173 milions, doncs, bé, hem pujat 100 milions més, aquest any 2000-2001, hi ha 271 milions, però això és molt més..., vull dir, sabem realment el que vol dir si veiem que l'any 98 hi havien consignats només 25 milions, per tant, l'increment que s'ha fet –crec que val la pena remarcar-ho– és importantíssim.

D'altra banda, vostès han parlat de Tujuca. Vostès, ja he vist i repassant –diguem-ne– el que van dir els anys anteriors que realment és una de les obsessions que tenen, perquè any rere any ho estant plantejant aquí, i aquest any jo crec que no hi ha massa motiu per fer-ho. Per això, jo no els vull demanar que retirin les esmenes a la totalitat de Tujuca, però sí que els suggeriria que realment les retiessin. Per què? Perquè l'any 99 vostès saben que de les despeses d'explotació hi havia un esforç extraordinari, és a dir, i es consignava, l'any 99, 140 milions; l'any 2000 es contemplava, també, una partida de 50 milions en despeses d'explotació; estem a l'any 2001 i es veu que hi ha un dèficit zero. Per tant, escolti, si no hi ha dèficit, el fet de mantenir una esmena a la totalitat jo entenc que és una pura rutina i que a vostès els ha passat per alt tot això i per això ho han continuat mantenint.

Un altre apartat és les transferències de capital. És veritat que aquesta vegada hi ha, quant a transferències de capital, una partida de 258 milions més un crèdit de 1.000 milions. Miri, una empresa que l'any 99 va necessitar una ajuda extraordinària de 140 milions, que avui, al cap de dos anys, té un dèficit zero, és una empresa solvent, és una empresa, realment, que tira endavant, és una empresa amb capacitat de fer front a aquest endeutament, i és per això que té l'aval de la Generalitat de Catalunya. Per tant, vull dir, val la pena tenir-ho en compte, perquè aleshores, vull dir, em torno a reafirmar en la idea que no sé per què vostès mantenen aquesta esmena de totalitat. De totes maneres, cal dir: per a què van els 250 milions que tenim aquí pressupostats? Doncs, miri, van per a la millora i per a l'adequació de les instal·lacions. Tenim uns albergs, bàsicament, amb barreres arquitectòniques, amb algunes, hi han noves exigències per part del personal, és a dir, per part de les persones que utilitzen aquestes instal·lacions i cal posar-les al dia perquè puguem seguir sent i puguem seguir dient que tenim una de les millors xarxes d'albergs públics d'arreu d'Europa.

Miri, aquí, jo només llegiré el que els deia l'any passat, també defensant aquest pressupost, l'Il·lustre diputat Josep Rull, el nostre company, i deia: «És reconegut a nivell nacional de Catalunya, a nivell estatal espanyol i a nivell europeu que la xarxa d'albergs de la Generalitat de Catalunya és puntera, és important i marca re-

ferència, i això em sembla que ho hem de reivindicar amb orgull, i hem de reivindicar també amb orgull, doncs, la transparència que s'hi contempla en el pressupost d'enguany, justament per millorar encara molt més la xarxa d'albergs de la Generalitat». Com vostès han dit, tenim unes eines importants quant a joventut, podem veure el futur amb esperança i podem veure'l..., per part meua els he de dir que el podem veure amb orgull i amb satisfacció de la tasca que es porta a terme des de la Secretaria Nacional de Joventut, i que els confirmo, per tant, el vot en contra de totes aquestes esmenes de totalitat.

Passaré ara a l'Institut Català de la Dona. Miri, en principi podríem coincidir que realment tots voldríem uns pressupostos que superessin de molt el sostre a què ens obliga l'actual sistema de finançament, però les coses són com són, almenys ara per ara.

Un segon punt de coincidència és que l'eliminació de la violència contra les dones és el tema que ha de merèixer l'atenció prioritària tant del Govern com de totes les administracions. La senyora Comas d'Argemir ens deia que s'estudiarà molt i s'actuarà poc; doncs, miri, aquí, a part de fer una primera constatació, que és que l'Institut Català de la Dona té un increment global d'un 11% del seu pressupost, també els haig de dir que aquesta partida de 50 milions de pessetes que ve consignada en la partida d'estudis i treballs tècnics va destinada a la realització d'actuacions en l'àmbit de la violència de gènere, és a dir, s'actuarà molt; potser no s'estudiarà tant però s'actuarà molt. Per què va aquí? Doncs, perquè, miri, caldrà convocar, caldrà fer una convocatòria de concurs públic i per això, doncs, l'hem consignat en aquesta partida.

Majoritàriament, doncs, es destinarà a dues actuacions. Primer, a la posada en funcionament del servei gratuït d'atenció telefònica, dia i nit, és a dir, les vint-i-quatre hores del dia, per atendre les consultes i les urgències derivades de situacions de violència de gènere. Segona actuació: l'elaboració del Pla integral per a l'atenció, prevenció i eradicació de la violència de gènere; el seu abast va des de l'estudi sobre les causes de la violència fins a mesures preventives i possibles modificacions legislatives.

Aquí ens havien dit si realment l'Institut Català de la Dona no havia presentat mai –em sembla que era la senyora Comas– una llei. Miri, l'Institut Català de la Dona ara diu que presentarà modificacions legislatives, però això ho ha fet sempre. No ha presentat mai lleis perquè ja ho han fet els departaments respectius. Ara: ha treballat perquè es presentin lleis i ha treballat perquè es modifiquin les lleis; per això tenim una legislació que podem dir que ja no contempla cap cas de desigualtat.

Bé, jo voldria fer esment d'una nova campanya de sensibilització que jo crec que és molt important i és molt bona. La senyora Valls..., permeti'm que li digui amb tot el respecte que no està al dia. (*Remor de veus.*) Miri, l'any 97 ja tenim una recomanació del Parlament Europeu –de l'any 97– en què deia que en campanyes contra la violència no s'ha de victimitzar les dones, cal posar l'accent en el problema real. Doncs, miri, nosaltres hem posat l'accent en el problema real. És bo que

els homes s'impliquin en aquests problemes, és bo que els homes s'adrecin als altres homes, eh?, i crec..., Vostè ho ha pogut llegir no solament als mitjans de comunicació; avui mateix surt, diu..., en definitiva què els diuen, diuen: «T'equivoques: és motiu de rebuig. Et quedaràs sol.» Escolti, nosaltres volem aquesta implicació i creiem que, justament per no victimitzar les dones, és una de les campanyes que està en línia del que demana el Parlament Europeu i del que són els principis més innovadors en aquesta línia.

A veure, en algun moment s'ha dit que valdria la pena fer, crear una partida pressupostària específica per a actuacions contra la violència. Bé, això desvirtuaria el caràcter interdepartamental que necessàriament han de tenir aquestes polítiques. Ens referim, per tant..., i aquí s'inclou l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra per a atenció i protecció a les víctimes, la formació dels cossos policials, la dels professionals –com vostè demanava– del dret i la judicatura, la d'assistència primària i, tan important com tot el que he dit, el manteniment de centres d'emergència social, manteniment de cases d'acollida, pisos pont i, en especial, l'atenció sanitària.

Senyora Valls, vostè ha parlat de continuïtat de submissió i de més recursos. Jo li voldria dir per què; perquè, és clar, a mi m'estranya que, en el Congrés dels Diputats, vostès el 14 de setembre, el seu Grup, van presentar una proposició no de llei en què demanava que es creés la delegació del Govern contra la violència de gènere amb rang de secretaria d'estat i que, entre els punts que havia de fer, havia de coordinar les polítiques i actuacions desenvolupades per les comunitats autònomes i havia, també, d'impulsar la posada en marxa de protocols de coordinació de les intervencions preventives, educatives, policials, judicials, sanitàries, socials, associatives i de reinserció en comunitats autònomes i ajuntaments. És a dir, hem entès que aquí volien prendre'ns gairebé totes les competències, o almenys, vull dir supeditar-les, que les supeditessin al que fessin a nivell central. Per això, no cal dir..., no cal massa gran part de pressupost, ja en tenim prou amb el que fem.

Però, miri, a part d'això, al pressupost de la Generalitat de Catalunya, a diferència d'algunes comunitats autònomes, hem optat per fer que l'Institut tingui uns pressupostos ajustats d'acord amb la seva organització, és a dir, una organització que des dels seus inicis –i tal com darrerament recomanen els organismes internacionals– s'ha planificat i executat de manera interdepartamental. L'Institut Català de la Dona és un organisme d'impuls i de coordinació de totes les polítiques interdepartamentals a favor de la igualtat i el seu pressupost és la suma de totes les actuacions en aquest camp. Com ja s'ha dit, s'està finalitzant el període de vigència del tercer pla d'actuació; s'està també ja treballant en el quart pla, que serà del 2001 al 2003, i s'estan també iniciant els treballs d'avaluació del tercer; per tant, en poc temps tindrem coneixement d'un altre.

A títol aproximatiu els puc dir que el pressupost superarà els 6.000 milions anuals, 4.000 dels quals ja estan dedicats al programa sanitari d'atenció a la dona i més de 1.000 a la formació ocupacional. A més, també cal tenir en compte que aquest any més de 5.000 dones han

estat beneficiàries de la renda mínima d'inserció i 2.400 han participat en el programa Aprendre a aprendre.

Quant a programes europeus també hi ha, com és lògic, participació. L'Institut Català de la Dona, junt amb França i Itàlia, col·labora en el programa Dona euromediterrània, que té per objectiu crear i desenvolupar un fòrum virtual de coneixements per visualitzar i difondre experiències significatives sobre bones pràctiques en la igualtat d'oportunitats.

En aquella mateixa línia que els deia de compromís d'homes i dones, cal fer referència a l'Àgora 2000, una jornada per a la igualtat d'oportunitats i responsabilitats en la vida familiar i professional. El seu lema va ser «Compartir és sumar»; compartim, doncs, homes i dones una mateixa voluntat: la d'avançar plegats vers la igualtat d'oportunitats i de tracte dins la nostra societat, i això només perquè és de justícia.

Molts cops s'ha dit que són necessàries campanyes informatives i sobretot són necessàries, i potser més eficaces, les adreçades a l'escola, a la universitat i, en general, als centres formatius. Són moltes les actuacions dutes a terme en el camp de la coeducació; la majoria d'elles són fruit d'anys anteriors: cursos de formació del professorat, amb revisió, com és lògic, i modificació dels textos...; a més a més, per exemple, de polítiques d'incentius com els premis a l'escola coeducadora, o bé, en un altre sentit –i així ho voldria destacar–, la posada en pràctica d'un programa a la universitat que pretén fer créixer la proporció de noies estudiants a ensenyaments tècnics.

També els podria parlar de la voluntat de potenciació del Centre de Documentació, que ha incrementat la seva partida en un 14%, o bé aquesta mateixa voluntat d'edició de publicacions, i en aquest sentit destacar l'estudi Les dones a Catalunya: un recull estadístic, fet conjuntament amb l'Institut d'Estadística de Catalunya, així com també d'altres com ara la Carpeta coeducadora, o bé el referit a les dones amb càrrecs de responsabilitat, des del comandament intermediari a l'alta direcció.

Jo crec que hi ha a vegades temes que se'ns passen per alt, perquè són temes que es van portant sense fer massa soroll, però que són molt importants. I en aquest cas li vull remarcar la tasca que fa l'Institut en contra de la publicitat sexista o vexatòria per a les dones. El seu treball ha fet modificar o retirar més del 50% dels anuncis denunciats, i cal dir que només un 5% de les empreses no han reconegut que realment aquell anunci era sexista. Tota aquesta tasca, que sovint passa desapercibuda, jo l'he volgut destacar perquè crec que val la pena fer-ho i és important.

No els vull dir..., en aquest sentit..., sembla que no val la pena parlar de res més, perquè hem parlat, hem fet una repassada gairebé total del Departament. Lògicament des de l'oposició s'ha fet el que els corresponia, que és fer oposició, per això no m'estranya la permanent i reiterada..., la reiteració dels seus arguments, però la realitat és molt tossuda i aquesta ens mostra l'avanç imparabile en les polítiques d'igualtat i els canvis que es produeixen en la societat.

Tot i això, crec que val més pecar de modèstia i reconèixer que hi ha molt camí a fer i estem en aquesta línia. Estic convençuda que el treball de l'Institut Català de la Dona ajuda a fer la nostra societat, dia a dia, més justa i més igualitària. És per això que votarem en contra de les esmenes presentades.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre diputat senyor Lluís Recoder, per tres minuts.

El Sr. Recoder i Miralles

Gràcies, senyor president. Doncs, amb la brevetat que em requereix el poc temps que em resta, només manifestar òbviament la posició del nostre Grup Parlamentari contrària a les esmenes de totalitat, unes esmenes que em sembla que tenen un caràcter si més no rutinari; percepció que ja tenia abans d'encetar aquest debat, però que les intervencions tant de la senyora Comas com del senyor Ferran, doncs, no han fet més que corroborar. I en aquest sentit, també valorar que un grup parlamentari com és el d'Esquerra Republicana, que manté un desacord global amb el projecte de pressupost, doncs, no hagi presentat esmena de totalitat en aquest apartat del pressupost de la Generalitat per a l'any 2001.

El senyor Ferran argumentava la seva esmena de totalitat en el sentit de... ell ens deia que no sap què es vol fer amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Bé, el senyor Ferran és membre com jo de la Comissió de Control Parlamentari i, per tant, ha pogut seguir amb tot el detall les reunions, les convocatòries mensuals d'aquesta Comissió, on no només es parla sinó que es debat en funció de les preguntes o a vegades de la mateixa compareixença dels màxims responsables de la Corporació; és membre d'aquesta cambra com jo i, per tant, ha pogut, doncs, seguir la compareixença del conseller Triadú, en el seu moment, per explicar la política de tots els organismes que depenen d'ell, entre ells la pròpia Corporació; ha pogut participar dels debats de la renovació de tota la legislació audiovisual que va encetar aquest Parlament amb la nova Llei del CAC, però també ara, en aquest moment, doncs, amb la complementació de les lleis que, a conseqüència del debat audiovisual del mes de desembre, doncs, es va acordar que s'encetaria, o, si més no, jo li recomano, també, la lectura d'aquest document, on d'una forma molt entenedora i clara s'explica el que es vol fer de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió durant aquest proper any.

No hi ha contracte programa. Se'ns deia: «És cert que no hi ha contracte programa i que hi ha un acord del Parlament de presentar-lo.» El nostre Grup Parlamentari entén que aquest és un objectiu necessari, perquè ens ha de clarificar el cost del servei públic que presta la Corporació i, també, ens ha de poder permetre planificar a mig termini. Saben vostès, per això, que el calendari d'elaboració dels pressupostos per al 2001 ha impedit la negociació amb prou temps com perquè s'arribés a concretar en aquests pressupostos i, després, que ens falta un element clau com és conèixer quina és la

intenció, quin és el capteniment de la Unió Europea sobre el finançament de les televisions públiques. Em sembla que això és quelcom que vostès coneixen i, per tant, entendran perquè no existeix aquest contracte programa que existirà de cara a l'any que ve.

Algú ens deia –concretament, la senyora Dolors Comas– que una part dels ingressos són extraordinaris. Bé, això, entenc que no té cap mena de problema en disciplina pressupostària. Què farem l'any que ve? La resposta és: contracte programa; que existeix un finançament, un mal finançament en origen perquè l'aportació del Govern, del pressupost és el mateix que l'any 2000. I, també, ens ho deia la senyora Dolors Comas, això que per a ella és quelcom negatiu, per al nostre Grup Parlamentari és quelcom positiu, és a dir, és un fet bo. Hi ha un increment del pressupost de la Corporació, però no amb aportació pública, sinó quant a publicitat, i em sembla que tot el que són aplicar polítiques d'estalvi, doncs, té una importància que el nostre Grup valora molt.

També ens deien que no es preveu inversió suficient en equips. Bé, saben vostès –i ho poden deduir d'aquest document, de la lectura d'aquest document– que un dels objectius és l'inici de la digitalització dels serveis informatius, que es contempla una partida que, des de la perspectiva també del nostre Grup, doncs, és suficient per donar les passes necessàries durant aquest any.

I el tema de l'endeutament ha estat una altra qüestió reiterada. Mirin, em sembla que, també, hem de considerar com un valor positiu que no s'incrementi l'endeutament de la Corporació malgrat l'increment dels tipus d'interès –fet que saben vostès que, també, té un impacte negatiu sobre les despeses financeres.

Per tant –ho repeteixo–, el nostre Grup Parlamentari, doncs, no se sent motivat per les seves argumentacions a canviar el sentit del seu vot, i votarem en contra de les esmenes de totalitat.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva tolerància.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Passem ara a les esmenes del Departament de Governació i Relacions Institucionals. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja anuncio des d'ara que l'esmena a la totalitat d'aquest Departament serà defensada per aquest diputat quant a l'àmbit de la funció pública de les relacions externs i de l'Institut Català de la Mediterrània, i la resta, pel que fa a Administració local, serà defensada pel diputat senyor Jaume Oliveras.

Voldria començar recordant alguns arguments que fa pocs mesos, amb motiu de la discussió del pressupost de l'any 2000, ja vam oportunament defensar des d'aquesta tribuna, i que, de fet, serviren, exactament, fil per randa per defensar aquesta esmena a la totalitat per al pressupost de l'any 2001. Estem davant d'un Departament de Governació, des del punt de vista pres-

supostari, que es compon fonamentalment per dir-ho de forma clarificadora d'un únic servei, en la pràctica, que és la Direcció General d'Administració Local, que agrupa el 75%, pràcticament, dels recursos assignats al Departament a través de la gestió de dos programes, com són el Fons de cooperació local i el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

Si m'ho permeten, per tant, a diferència d'altres anys no insistirem en cadascuna de les esmenes dels capítols o les seccions d'aquest pressupost, sinó en els grans eixos, en el que poden ser els grans eixos de desacord, tenint en compte que aquest Departament, creat ara fa pràcticament un any –o fa un any, de fet, en la seva actual configuració, vull dir–, ha experimentat una importantíssima reestructuració interna que, de fet, ens impossibilita, encara –amb un any escàs de bagatge, de trajectòria–, de comparar la despesa agregada amb relació als altres exercicis pressupostaris, com no sigui, en aquest cas, el pressupost en curs, del qual encara, per descomptat, no tenim les dades de la seva liquidació.

Entrant en alguns apartats, en concret, que em pertocquen, hi ha l'apartat de relacions externes. El pressupost preveu dues partides significatives: la primera és l'ajut als casals catalans, que es manté invariable –90 milions de pessetes–, que és la mateixa xifra idèntica que l'any 99 i el 2000, i ja avancem i esperem que en el tràmit de la discussió de les esmenes a l'articulat sigui possible d'augmentar, sinó significativament, de forma important aquesta partida. I, en segon lloc, hi ha la partida de l'ajut al Tercer Món, que passa de 805 milions a 910 i que creix, això sí, respecte de l'any 99, un any en què es van pressupostar escassament 500 milions, és a dir, que experimenta un creixement percentual, en termes relatius, del 13%, això sí, lluny de l'increment del 61% de l'any 2000 i lluny, sobretot –és el que més interessa en aquest cas–, lluny i molt lluny, dels més de 1.500 milions de pessetes que, segons els nostres càlculs, suposarien d'aplicar el 0,7% del capítol 1 i del capítol 2 d'ingressos, com, per cert, en aquests moments ja fan la majoria, la pràctica totalitat d'ajuntaments catalans; de fet, una contribució solidària que discorre paral·lela a la cada dia major sensibilitat de la població a Catalunya i que, per cert, el nostre mateix Govern, a través d'un compromís adoptat en aquesta cambra, amb una moció important de l'any 98 –de l'abril del 98–, preveia, fins i tot, d'anar traslladant, el 0,7% del pressupost, als exercicis de l'any 99 i següents i, de fet, això és un compromís, doncs, adquirit, però que en aquests moments s'ha incomplert sistemàticament, i el més calent està a l'aigüera.

Potser una bona solució, ens atrevim a suggerir –i ara que hi ha el conseller de Governació, segurament, m'agrairà, modestament, aquest suggeriment que li vaig a fer– que seria agrupar a l'entorn d'aquest Departament de Governació tots els recursos que la Generalitat destina a aquest concepte a través d'altres Departaments del Govern i, fins i tot, d'algun organisme autònom. Tenim un llarguíssim llistat de recursos que la Generalitat, a través de tots els Departaments..., hi ha Departaments de tota mena, des del de Presidència fins al de Benestar Social, Sanitat, DPTOP, fins a la mateixa Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que hi destinen, doncs –en alguns casos molts, en d'altres

menys–, recursos a la cooperació i a la solidaritat, i això permetria engreixar aquest pressupost.

De fet, no tenim encara dades de l'any 2000 –m'estic referint a les dades de l'any 1999, facilitades pel mateix Govern a través d'alguna pregunta parlamentària–, però, de fet, l'any 99, el detall en aquest cas dels recursos que hi destinen els diferents departaments del Govern serveix per il·lustrar, doncs, perfectament el que estic dient, és a dir, el Govern hi destina, en el seu conjunt –no Governació, sinó tot el Govern– 2.500 milions de pessetes a aquest concepte, fins i tot, d'aquests 2.500 podria ser comprensible i lògic no descomptar alguns apartats, com, per exemple, les despeses que per aquest concepte hi destina, per exemple, el Departament d'Universitat amb el tema de la matriculació d'alumnes del Tercer Món; fins i tot, seria comprensible que el conseller Rius continués pagant la despesa de cobertura sanitària d'alguns desplaçats estrangers, o, fins i tot, els recursos que a aquest efecte hi destina algun organisme de caràcter internacional com l'Icaen o el mateix Copca. Però el que ja no entenem que sigui comprensible, i el que afavoreix una dispersió que perjudica, en aquest cas, els programes que té el mateix Departament de Governació, és que hi hagi Departaments, com el de Política Territorial i Obres Públiques o el de Medi Ambient o el de Cultura o el d'Indústria o el de Treball, que, doncs, tenen una mena d'estesa de rafals –o de «xiringuitos», com li agrada dir, en aquest cas, a un altre company del meu Grup Parlamentari–, i bé, fins i tot, hi ha algun Departament encara especialista, com el Departament de Presidència, que abans tenia aquesta atribució, però ara la té, concretament, el senyor Duran i Lleida i el Departament de Governació, per tant, ni que sigui un suggeriment i un avis per anar elegants, no?, no només perquè la majoria de les Administracions locals catalanes agrupades a l'entorn del Fons Català de Desenvolupament o moltes ONG han incrementat el seu suport econòmic o els instruments d'ajut tècnic de les actuacions solidàries de cooperació i desenvolupament, sinó perquè existeix aquesta major sensibilitat, de què abans parlava, que ens agradaria que en el pressupost de l'any 2001, i esperem que encara, no només amb aquesta esmena a la totalitat sinó en la discussió i el debat de l'articulat, es pogués incrementar substancialment aquesta partida.

Funció pública. Reiterem alguns dels aspectes que de forma recurrent, si vostès volen, hem anat dient en els darrers anys, fins i tot, no?, i no hi ha motius en aquest cas per canviar l'orientació al nostre discurs. De fet, la nostra és una Administració pendent de reforma i modernització –ho he dit abans en relació al Departament de Presidència quan parlava de l'organització i, en aquest cas, del discurs o el debat de la modernització arran del programa del CAT 21–, és una Administració gestionada, encara ara, sense objectius clars, sense cap mena de sistema comparable d'avaluació i control, amb estructures, evidentment, descompensades, centralitzades i amb evidents deficiències en l'exercici de les funcions directes i una més que insuficient coordinació interdepartamental. Tot això ho esgrimia aquest de matí molt bé el meu company Josep Huguet en defensa de l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I estem parlant de 130.000, en números

rodons, empleats públics amb un cost anual de prop de 400.000 milions de pessetes, que estan realitzant més de 2 milions d'hores extres, amb una ràtio de només, per exemple, l'1,2% de places ocupades per discapacitats i, encara, podríem seguir relatant algunes deficiències importants que té la funció pública a Catalunya. Si de cas, l'avantatge que hi veiem, respecte d'altres anys, jo diria que és l'efecte balsàmic –que ja és molt– que ha tingut la funció pública i, concretament, el titular del Departament, és el fet que els sindicats i el Govern hagin signat, el 3 de novembre passat –si no ho recordo malament–, el cinquè Conveni col·lectiu del personal laboral, que estableix un increment global del 3,8%, que afecta, doncs, un col·lectiu important de 9.000 persones, com l'Acord, del juliol, amb els funcionaris, encara que l'honorable conseller sap perfectament que per als funcionaris hi ha encara el perill, el risc potencial, de quedar, doncs, atrapats en el 2% previst pel Govern del PP i, això, entenem que és una bomba de rellotgeria que encara està, doncs, latent.

Acabo amb l'Institut Català de la Mediterrània –molt ràpidament–, perquè fa uns mesos dèiem, arran del canvi de direcció d'aquest Institut, d'aquest organisme, i la seva nova adscripció orgànica, que fèiem confiança en aquest Institut. I, de fet, si recorden alguns de vostès i el mateix conseller que hi era present, nosaltres manteníem aquests dubtes, sobretot perquè sempre havíem mantingut i creiem –i creiem ara, també– que per estudiar la realitat social de la Mediterrània el Govern ja té altres àmbits formatius, per exemple, les universitats que, doncs, a més a més, tenen en alguns casos els seus respectius instituts, d'estudis africans, etcètera, etcètera. I no volem dir amb això que els objectius jo crec que assolits en bona mesura per l'ICM en aquests darrers mesos de contribuir a la reflexió, a la difusió, de les diferents realitats en la conca mediterrània o de ser una plataforma de cooperació, de mediació, de diàleg amb la societat civil a través de cursos, seminaris –darrerament, doncs, en vam veure un exemple molt concret–, no hagi estat interessant. El que no hem sabut copsar, i això ho entendre el conseller –i acabo, senyor president–, sobretot perquè aquest Grup Parlamentari i concretament Esquerra Republicana, doncs, ha anat rebent les invitacions i els targetons molt esplèndids de la bústia i a la nostra seu nacional, però, bé, nosaltres condicionàvem el suport –i el condicionem ara, també, i presentem, de fet, ni que sigui a títol preventiu aquesta esmena a la totalitat– de tenir una presència més activa en les funcions i en les tasques d'aquest organisme. I, de fet, no hem sabut notar, no hem sabut veure ni en els seus organismes rectors ni en la seva pràctica diària, doncs, com hi encaixa el conjunt de partits polítics i, concretament, el nostre. I és per això que aquest any, a diferència de l'anterior –i em sembla que el conseller entendre la subtilesa–, el nostre Grup Parlamentari ha presentat aquesta esmena.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras. (*Veus de fons.*) No. Tenia quinze minuts, ara en té catorze.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, primer de tot dir que enguany tornem a presentar, en aquest pressupost per a l'any 2001, un altre cop l'esmena a la totalitat, en concret a la Direcció General d'Administració Local, fonamentalment perquè nosaltres, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, defensem un altre model sobre el que hauria de ser la política del Departament de Governació i Relacions Institucionals vers el món municipal a Catalunya, i també, en termes més generals, perquè el Govern de la Generalitat, amb la seva política global, amb el que són la totalitat dels pressupostos per al 2001, continua mantenint una política d'esquenes als ajuntaments quan el municipis són un element de vertebració fonamental del nostre país.

Abans d'entrar a analitzar en concret aquest pressupost de la Direcció General d'Administració Local, voldríem fer aquesta petita anàlisi global sobre quina és la política de la Generalitat cap als ajuntaments i hem de comentar que la dotació per al 2001, pel que fa referència a les transferències de la Generalitat a les corporacions locals, és al nostre parer totalment insuficient i no arriba a cobrir aquest dèficit històric, xifrat en més de 16.000 milions, que ha fet..., en els diferents estudis, la Federació de Municipis de Catalunya.

Després d'uns anys de congelació, també hem de constatar que hi ha hagut una petita millora pel que fa, en aquest pressupost del 2001, a aquestes transferències de la Generalitat a les corporacions locals, però hem de considerar que, si aquestes transferències haguessin crescut al mateix ritme que la despesa consolidada de la Generalitat, la xifra, per al 2001, pujaria a uns 55.100 milions de pessetes, per tant, caldrien uns 1.500 milions de pessetes més respecte als 53.600 milions que preveu el pressupost del 2001. La xifra màxima que es va assolir el 1995 va ser una ràtio del 2,66%; al pressupost del 2001 va decaure fins el 2,43%; en aquest pressupost del 2001 hi ha una certa recuperació que arriba al 2,54%, però nosaltres creiem que l'objectiu mínim, per aquest any 2001, hauria d'haver estat tornar al que es va assolir l'any 95: el 2,66%.

En l'esmena a la totalitat de l'anterior pressupost, el del 2000, comentàvem les bones intencions que veïem per part del Departament de Governació i, en concret, també de la Direcció General d'Administració Local, unes majors dosis de diàleg, però aquestes voluntats continuen sense tenir concrecions pressupostàries prou contundents, prou evidents i evidentment sense concrecions tangibles. Però sí que hem de dir que hem constatat alguns canvis actuals, en concret en el cas de la Direcció General d'Administració Local, pel que fa a la passada legislatura, que consideràvem que actuava més com una simple corretja de transmissió del partit..., de la coalició que dona suport al Govern. Per tant, cal reconèixer aquesta major predisposició al diàleg, aquest cert augment pressupostari per a l'any 2001 i que hi ha hagut algunes millores també referents al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya i pel que fa a la seva distribució, fet que es va constatar en la Comissió de Cooperació Local amb els vots afirmatius que va tenir.

Però evidentment la nostra crítica va en el sentit que els problemes de fons continuen sense resoldre's i tenim molts temes encara pendents, que s'arrosseguen de tots aquests anys, de quina ha estat la política del Govern de la Generalitat cap al món local. Tenim pendent, evidentment, els treballs que està fent la comissió d'experts sobre el model territorial a Catalunya; també existeix un compromís, per part del Govern –per part del Departament–, d'elaborar un nou projecte de llei sobre el sistema de cooperació local a Catalunya –que cal recordar-ho–, amb una proposició no de llei entrada pels diferents grups que formen part d'aquesta cambra.

Sobre aquest primer compromís respecte al model territorial, creiem que hauria de comportar una reforma d'aspectes importants de les lleis d'ordenació territorial, i hauríem de veure fins a quin compromís, fins on està disposat a arribar el Departament, el Govern en general, sobre aquests canvis necessaris en el model territorial que per nosaltres haurien d'anar cap a la regionalització del país, cap al principi de la subsidiarietat, la simplificació administrativa i el paper fonamental que han de tenir els ajuntaments en l'estructuració territorial i en l'estructuració administrativa del nostre país.

Entrant a l'anàlisi pressupostària del que serien les transferències corrents i les transferències de capital, com he dit abans és cert que hi han hagut alguns augmentos, malgrat que considerem que són insuficients. Pel que fa al Fons de cooperació local per als consells comarcals hi ha hagut un augment del 2%, uns 80 milions de pessetes; al Fons de cooperació local per als ajuntaments, un augment de 85 milions, que és només un 2%, i també cal esmentar, evidentment, una aportació al Pla únic d'obres i serveis amb 590 milions de pessetes. Cal comentar, també, aquesta nova partida que tenim de 500 milions de pessetes per projectes per als consells comarcals i una aportació que considerem absolutament insuficient cap al Segon Congrés de Municipis, amb 15 milions de pessetes.

Malgrat aquests petits avenços, com he dit abans, no notem un canvi substancial en el que ha estat la política del Departament, i en general del Govern de la Generalitat, en aquests darrers anys pel que fa a la seva dedicació als ajuntaments, i el que no es pot continuar fent és anar tapant determinats forats, sinó que el que hem de fer és abordar d'una vegada per totes el replantejament del sistema de cooperació local a Catalunya; i cal recordar que el mateix Pla únic d'obres i serveis considerem, des del nostre punt de vista, que és un sistema totalment obsolet.

Per tant, cal una inversió molt més decidida en el món local, que s'abordi les diferents problemàtiques dels ajuntaments i les seves diferents característiques, i es repari aquesta manca d'inversió històrica que ha tingut la Generalitat vers el món local, tenint en compte, evidentment, que moltes vegades els ajuntaments han d'exercir aquelles competències que molt sovint no els són pròpies per manca d'actuació..., determinades actuacions en aquells àmbits competencials.

Pel que fa als consells comarcals, ja hem dit que trobem un petit avanç, aquesta nova partida de 500 milions de

pessetes, però que malgrat tot la considerem insuficient perquè des de la creació d'aquests consells comarcals, a partir de l'aprovació de les lleis d'ordenació territorial, no s'ha fet cap esforç suficient per dotar-los de finançament. És necessari, és urgent la redefinició de les seves funcions, aclarir el seu marc competencial d'una vegada, la seva naturalesa i les seves funcions; per tant, des del nostre punt de vista, el balanç que hem de fer fins ara de l'existència dels consells comarcals és un balanç gens positiu.

Pel que fa al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, un dels aspectes positius que voldríem remarcar és aquesta millor atenció que hi ha hagut cap als municipis amb nuclis agregats; una dotació econòmica que creiem que hauria d'anar millorant-se per intentar que aquests municipis que tenen aquesta problemàtica tan complexa, amb l'existència de diferents nuclis agregats, poguessin gaudir d'aquells serveis que caldria que tinguessin, i per tant, seria interessant, seria molt important que el Govern fes un esforç inversor molt més important cap a aquests municipis.

Però un dels aspectes negatius que hem considerat d'aquest Pla únic d'obres i serveis –i vista l'experiència que hem tingut fins ara– és l'aplicació del Programa d'acció territorial, un programa que encara no entenem a hores d'ara quina ha estat la seva funció, que ha actuat més com un calaix de sastre que no pas per a aquells objectius que es definien en el mateix Decret del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

Dissortadament, aquest marc de cooperació..., amb el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya continua havent-hi mecanismes..., continua sent una eina de control cap als ens locals que no garanteix suficientment l'autonomia municipal..., i que els governs municipals haurien de poder executar més al seu criteri les obres que considerin prioritàries; evidentment sense oblidar que han d'haver-hi, també, mecanismes de control, però potser amb uns criteris més amplis. I també un dels aspectes negatius, al nostre parer, és que el marge de discrecionalitat continua sent excessivament ampli i el percentatge de lliure disposició massa gran.

Un dels altres elements que vam manifestar en l'anterior esmena a la totalitat del Departament i de la Direcció General d'Administració Local era la necessitat –i així ho ha manifestat, també, la Federació de Municipis de Catalunya– d'un contracte programa per als ens locals que servís per contemplar aquest dèficit històric que s'arrossega de la Generalitat cap als ens locals, aquests 16.000 milions de pessetes.

Un altre dels aspectes que continua oblidant-se en aquest pressupost de la Direcció General d'Administració Local és que continua sense desenvolupar-se, sense fer un tractament de les diferents tipologies municipals que surten a la Llei municipal de règim local de Catalunya, i en concret voldria fer esment de la problemàtica dels municipis turístics, amb aquesta problemàtica específica que tenen d'aquests moltíssims serveis que han de donar, molt superiors a les possibilitats de les seves hisendes locals.

I evidentment, una de les altres decepcions d'aquest pressupost, per nosaltres, és l'aportació –com he dit

abans– al Segon Congrés de Municipis, amb només 15 milions de pessetes. D'aquí desprenem que el Govern no vol apostar d'una forma decidida per la celebració d'aquest congrés; un congrés que nosaltres considerem molt important per tal de definir el municipalisme català com s'ha de configurar cap al segle XXI, considerant, a més a més, que aquest congrés ha estat convocat d'una forma unitària per la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis. No voldríem, malgrat que considerem positiu el compromís que es va adquirir, que la necessària elaboració d'un nou marc de cooperació local a Catalunya quedés només en bones intencions.

Aquesta, per nosaltres, és una de les necessitats més urgents que ha de tenir aquest Govern, i que durant aquests vint anys d'ajuntaments democràtics un dels grans dèficits, una de les grans problemàtiques que ha tingut el món municipal ha sigut el problema del finançament, i començar a considerar després..., aquests més de vint anys dels ajuntaments com la seva majoria d'edat. Cal tenir en compte que bona part de la inversió local recau excessivament en les pròpies hisendes locals. L'Estat espanyol continua estant al darrere dels estats europeus pel que fa a la despesa pública cap al món local. I el grau de corresponsabilitat fiscal dels municipis, especialment a Catalunya, és molt alt, ja que el 60% dels seus ingressos tenen origen tributari.

Ens calen, per tant, aquests canvis en el sistema de cooperació local a Catalunya i evidentment també, canvis importants, una reforma a fons del que és la Llei d'hisendes locals a nivell estatal que permeti acabar amb aquesta discriminació històrica que pateixen els ajuntaments; evidentment això també ha d'anar acompanyat del necessari canvi en el sistema de finançament de Catalunya.

Aquest nou marc de cooperació local hauria de caracteritzar-se per dos principis per nosaltres fonamentals, que són dos principis que no ha tingut en compte el Govern amb tants anys d'autonomia política, com són el principi de subsidiarietat i el principi de l'autonomia local.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, nosaltres considerem important que la Generalitat ha de deixar..., ha de començar a perdre el recel històric que ha tingut cap als ajuntaments, com si fossin, aquests, institucions alienes al país. Els ajuntaments són una peça fonamental en la vertebració del país; els ajuntaments són també, evidentment, la institució que millor coneix els problemes de la ciutadania i qui pot servir millor el conjunt de la societat. Per tant, creiem que aquests pressupostos mantenen..., malgrat les millores, algunes millores que hem esmentat i aquesta major predisposició que hem constatat per part de la Direcció General d'Administració Local, malgrat tot això, el Govern continua mantenint una política d'esquenes a aquesta realitat municipal de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, per presentar la seva esmena a la totalitat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Ja li anuncio que una part de la nostra intervenció la farà el diputat senyor Boada, pel que fa a les qüestions de cooperació i desenvolupament.

Senyors diputats, el senyor Duran i Lleida ha gaudit d'una lluna de mel d'ençà de la creació de la conselleria, que l'any passat, millor dit no l'any passat,enguany, amb el pressupost d'enguany, que el discutíem a l'abril, era difícil entrar-hi a fons, perquè en definitiva era una reorganització de departaments del Govern. Sense cap afany de crítica, sí que podem dir que ara ja estem en una altra etapa i, per tant, aquella situació s'ha acabat –ho torno a dir–, perquè les condicions són diferents, no pas perquè hi hagi tal o tal motiu.

Al contrari del que pugui semblar amb el que estic dient, ja li anuncio, senyor president, que retirem l'esmena a la totalitat a l'Institut Català de la Mediterrània, però sí que voldríem fer algunes consideracions sobre per què mantenim les altres de totalitat. Aquesta és una conselleria que jo la resumiria amb dues paraules: diàleg i gasiveria; o, si vol, manca de recursos, i m'agradaria poder dir «diàleg i generositat», o sigui, és condició necessària que hi hagi diàleg i, a més, no solament ho vam reconèixer, sinó que, a més, com dèiem bé l'any passat, és un fer insòlit i nou en el Govern, però ara ja comencem a demanar que el diàleg vagi acompanyat de recursos.

En el primer lloc que correspon a aquesta Conselleria, encara que és de tot el Govern, on va falta aquest binomi és en el tema del sou de tota la funció pública; ningú es pot creure –aquest matí ho deia el senyor Mas– que la inflació d'enguany sigui la que vostès preveuen i, per tant, l'increment salarial s'hagi de limitar a la xifra que vostès donen al pressupost, al 2%. Nosaltres, en el moment concret de les esmenes a l'articulat, ja xifrarem segurament a l'entorn del 4 i escaig per cent aquest increment, no és res més quasi que l'aplicació del manteniment del poder adquisitiu, però sí que voldríem que des d'aquesta Conselleria i tots els seus equips hi hagués una actitud més punyent a l'hora d'exigir, com a membres del Govern, una disponibilitat bastant més oberta a augmentar aquesta quantitat. Senyor Duran, vostè ho tindrà més difícil aquest any per dialogar amb els representants de la funció pública, perquè aquest any tornen a incrementar-se els sous dels alts càrrecs d'una forma desmesurada. I com els dirà a la gent que treballa a la Generalitat que es conformin amb el 2% quan als alts càrrecs se'ls augmenta un 12,26%? I si sumen els augments dels alts càrrecs de l'any 2000 amb els del 2001 és un 30%. Els alts càrrecs, el nombre d'alts càrrecs que diuen que afegiran, incrementen només un 6%, però, en canvi, l'increment de sous per als alts càrrecs és un 12%, per tant, encara és més desmesurat.

No és que es tracti de fer polítiques absurdament uniformitzadores –i ja m'avenço que em tornin a posar en un parany conceptual sobre alguna paraula–, sí que crec que hi ha un ventall massa allunyat en aquests increments, per això jo crec que no serà fàcil poder arribar a acords al respecte, i més quan des d'aquesta Conselleria sembla que no es disposa d'un altre instrument de què disposàvem l'any passat, que era una partida de 5.000 milions que es deia «Fons per a la millora dels serveis públics», que va ser pactada, precisament, per al pressupost d'enguany, un fons que obria perspectives, un fons que posava els sous menys a la mercè de quedar-se molt per sota la inflació. En definitiva, aquest és un tema que per ell sol ja seria suficient en l'argumentació d'una esmena a la totalitat. Hi ha una pèrdua de poder adquisitiu i, per tant, segur que hi haurà un desincentiu de cara a aquestes dones i homes que treballen a la Generalitat per donar la millor resposta que ha de donar la funció pública, que és la de servei a la ciutadania. I més tenint en compte que enguany és pràcticament nul el creixement de personal, la seva oferta de funció pública és escassíssima, per tant, no es tracta de pensar que es desapareixen els paràmetres per un increment en el nombre de treballadors o treballadores.

En aquest apartat, encara estan pendents qüestions com és la mediació a la funció pública, com és algun òrgan impulsor de la igualtat genèrica en la mateixa funció pública, com és el tractament del personal laboral, i ja s'ha dit aquest matí, però jo ho vull recordar com a persona veterana en aquesta cambra, quelcom que apunti al que vostès van dir, anomenar un dia, la desburocratització. Per als qui no se'n recordin o no hi eren, el portaveu de la Unió del Centre Democràtic, després, quan ja havia deixat aquest Parlament, Vicenç Capdevila, exdirector general d'Administració Local a nivell del Govern de l'Estat, va rebre el solemne encàrrec de desburocratitzar la Generalitat, i les conclusions no sé on deuen ser, però a la pràctica es desconeixen. Per tant, seria bo, si més no, que els traguessin la pols i a la millor serviria per posar-les al dia i emprendre seriosament la reforma d'una administració que tants anys havíem dit que seria exemplar i pel que fa al punt tècnic, fins i tot, a la visió tècnica d'aquesta, dóna molt que desitjar. Aquí també, de nou, ens planyem que l'Escola de la Funció Pública no sigui realment un instrument per activar-ho. Sabem que tenim una discordança conceptual amb vostès sobre quina missió donar a aquesta escola. Va haver-hi una etapa que semblava que se la volia realment potenciar, i després torna a ser quelcom que va a mig gas.

Jo, a diferència del senyor Oliveras, faria unes matisacions sobre el que és la Direcció General d'Administració Local. Primer, no li presentaria una esmena, perquè no puc, perquè a més no és el moment procedimental, però fins i tot per argumentar-ho de cara a l'esmena a la totalitat, continuaria amb el binomi diàleg - manca de generositat. Enguany, les transferències als ens locals pugen, i només per això, ja, alcaldes d'arreu de Catalunya, a alegrar-se tots, perquè l'any passat era una autèntica misèria i congelada, però no pugen aquell 6,8 que concordàvem amb el conseller d'Economia, el senyor Mas, que és el límit a partir del qual podem considerar que comença a haver-hi puja, si tenim en comp-

te el PIB i els defectors, estan per sota fins i tot d'aquest 6,8, però, és clar, com que pugen enormement més que l'any passat, el primer que hem de dir és que pugen, encara que es quedin per sota d'aquell 6,8. Però també ens admetran que, malgrat que pugen, són molt lluny de satisfer les necessitats que avui té el primer graó de la democràcia a Catalunya, que són els poders locals, siguin ajuntaments, siguin consells comarcals.

Dialoguin, dialoguin més; sé que han dialogat molt amb els plans d'obres i serveis, em sembla que fins i tot han estat aprovats arreu, a totes les comissions, per tant, és un símptoma que hi ha diàleg, però –torno a dir– ja estem entrant en matèria, i, en aquest sentit, enguany, hem de donar una volta més: comencem en aquest diàleg a introduir paràmetres quantificables. Som molt lluny, a nivell de l'Estat espanyol, de complir els paràmetres europeus; això no els pertany només a vostès, vostès reben les transferències que només passen automàticament als ens locals, però la seva aportació és molt, molt gasiva. Torno a dir que és una política del Govern i que connecta amb una concepció que han arrossegat tot el seu mandat, de veure els ajuntaments una mica com adversaris, fins i tot els del seu propi color; encara és hora que aquest Govern demostrï amb els números, no amb els fets, amb els diners, que de debò es creu que el poder local ha de ser el primer graó de relació amb la ciutadania. Aquella subsidiarietat que critiquem que no practica el Govern espanyol quan retrotrau competències en funció de la distribució a la Unió Europea, vostès tampoc la practiquen a nivell intern quan es tracta de descentralitzar la Generalitat o de potenciar amb recursos i també amb processos administratius i polítics, els ens locals. Per tant, diàleg sí, però més enllà d'aquest diàleg.

Aquests són els motius pels quals nosaltres mantindríem aquestes dues esmenes a la totalitat. I ara, senyor president, li tocaria el torn al senyor Boada.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. Per completar, per tant, aquesta esmena a la totalitat del Departament de Governació i Relacions Institucionals, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo arrencaria, també, com ha arrencat el senyor Ribó, amb aquesta definició, amb aquestes dues paraules que definia el Departament, en aquest cas el tema de la cooperació al desenvolupament: sobretot, gasiveria; sobretot, manca de recursos. El diàleg està per veure –el diàleg està per veure–, en el sentit que tenim un element clau importantíssim, com és la Llei de cooperació al desenvolupament, on veurem veritablement fins on pot arribar el diàleg del Govern a l'hora d'elaborar aquest projecte, aquesta Llei.

Jo crec que hi ha moltes dificultats a l'hora de saber veritablement quina és la quantitat de diners que destinarà el Govern de la Generalitat, no pas Governació, el Govern de la Generalitat a ajuts a la cooperació i al desenvolupament. L'únic que sí que sabem és l'única

partida clara que es veu, és els ajuts al Tercer Món, que han tingut un lleuger augment amb relació del 2000 al 2001, ara estem en uns 910 milions. La resta no ho sabem, la resta dels altres departaments que podran fer la inversió no està ben pressupostada i veurem al final, suposo que amb la liquidació serem capaços de poder-ho veure, cosa que mostra una certa opacitat per mostrar quina és l'aportació del Govern de la Generalitat a la cooperació i al desenvolupament.

Però sí que sabem i pensem que no variarà gaire del que va succeir el 2000, que és aproximadament uns 2.000 milions, i que aquesta xifra no compleix cap dels compromisos que el Govern de la Generalitat havia adoptat, no compleix amb un compromís universal, que és el del 0,7% del producte nacional brut, del producte interior brut; en aquest cas, l'aportació del Govern de la Generalitat amb aquests 2.000 i escaig milions representa un 0,011% del producte interior brut, com comprendran és una veritable misèria i va en contra d'aquell compromís –repeteix– universal. I, a més a més, està per sota la mitjana estatal, que no és pas que sigui cap meravella, que és del 0,020, però que Catalunya, en aquest cas –no Catalunya, el Govern de la Generalitat: és molt diferent–, ocupa el cinquè lloc per la cua en el rànquing de comunitats autònomes que han fet inversions d'aquest tipus, el cinquè per la cua amb relació a la resta de les comunitats autònomes.

Compromís universal importantíssim que no compleix el Govern de la Generalitat, però tampoc compleix els compromisos que s'aproven en aquest Parlament. Recordi, senyor conseller, que vàrem aprovar per unanimitat l'abril del 2000 una proposició no de llei per augmentar en un 25% –en aquell cas era sobre el pressupost del 99– els recursos destinats a cooperació internacional per al desenvolupament. Això volia dir que al 2000 haurien d'haver arribat a 3.125 milions de pessetes, ens vàrem quedar en 2.000 milions i escaig. A més a més, aquesta quantitat no apareix consignada en cap partida específica dels pressupostos. Nosaltres, conjuntament amb el Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, vam presentar una esmena per arribar a aquesta xifra, que l'únic que fèiem era un compromís d'aquest Parlament i que Convergència i Unió i el Partit Popular s'hi varen oposar mostrant, evidentment, quina és la prioritat del Govern, en aquest cas amb el suport del Partit Popular, amb relació a la cooperació al desenvolupament.

Aquesta és la realitat, però hi ha encara més realitat, més dura encara. A més a més, el Govern de la Generalitat aporta molt poc, o aposta molt poc amb relació a les altres comunitats autònomes, com he dit, però també a la resta d'ajuntaments. Si fem una relació de l'aportació pessetes per habitant d'inversió cap a la cooperació al desenvolupament, el Govern de la Generalitat està per sota de la mitjana del conjunt de diferents municipis, del conjunt de les comunitats autònomes; l'aportació del Govern de la Generalitat és de 342 pessetes per habitant; la mitjana de les comunitats autònomes és de 489. Una vegada més, amb una altra xifra, a la cua.

Però també d'altres municipis, hi ha municipis com Arbúcies que hi inverteixen 1.042 pessetes per habitant,

o Lleida també 982, o Santa Perpètua de Mogoda, o Sant Feliu de Llobregat, o Vilafranca, o Barcelona, totes aquestes estan pel cim de la mitjana de pessetes per habitant del Govern de la Generalitat. En canvi, i en tot cas només cal fer una reflexió també de qui governa en aquests llocs, a la Diputació de Girona és de 20 pessetes per habitant, a la Diputació de Tarragona és de 0 pessetes per habitant. Bé, en tot cas, es demostren les prioritats dels diferents governs que estan en les institucions del nostre país.

Però encara el que és més greu i que des del nostre punt de vista és més indicatiu: estem molt per sota –molt per sota– de les aportacions de la ciutadania, que en el 99 era, l'aportació dels ciutadans de Catalunya a les ONG en matèria de donacions per a la cooperació internacional, és d'uns 7.000 milions –7.000 milions– dels ciutadans i les ciutadanes d'aquest país, mentre el Govern de la Generalitat hi destina al voltant de 2.000 milions. A mi em sembla que aquesta dada seria suficient per mostrar com en aquest cas el Govern també està molt lluny dels anhels, de les necessitats, de les preocupacions dels ciutadans de Catalunya en aquest sentit, en el sentit de la cooperació internacional.

Esperem que hi puguin haver canvis en aquesta gasiveria del Govern de la Generalitat, no només de la seva Conselleria, senyor Duran Lleida, sinó del Govern en general, perquè aquestes aportacions no han de ser, pensem, únicament i exclusivament d'aquesta Conselleria; mostren, evidentment, el tarannà en aquest sentit per part del Govern.

Esperem, tenim una lleugera esperança que quan discutim la Llei de cooperació al desenvolupament, que hauríem de discutir-la ja, que s'està endarrerint molt i molt –ja ha acabat tot el període d'esmenes; falta ja que la Ponència comenci a funcionar, i en tot cas el ponent de Convergència i Unió sembla que no acaba de decidir-se perquè tirem endavant aquesta Llei–, doncs, hauria de ser l'element clau, esperem que sigui l'element clau que es creï aquí l'organisme de coordinació o regulació i impuls de totes aquestes activitats. Ho necessita el país, però també ho necessiten gran quantitat d'altres països, de molts altres països, doncs, que necessiten l'aportació d'un país ric, com és Catalunya, per tal que ells puguin avançar en aquests temes que per nosaltres, des del nostre punt de vista d'un partit d'esquerres, són vitals per a la formació i també la cultura d'un país com és Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar l'esmena a la totalitat del Departament de Governació i Relacions Institucionals, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Siurana.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller de Governació, defensar aquesta esmena a la totalitat és relativament fàcil, perquè, utilitzant els mateixos arguments que en Quim

Nadal feia fa uns mesos, el mes d'abril, quan discutíem el pressupost del 2000, ja en tindríem prou; són vàlids avui i són absolutament los que també s'han reiterat en les intervencions dels diferents ponents d'Iniciativa - Verds i d'Esquerra Republicana.

Els pressupostos de la Conselleria de Governació no ens agraden, no ens satisfan. I jo estic segur que la feina és fàcil i a vegades difícil, perquè jo tinc de convèncer-los a vostès que aquests pressupostos no són los adequats, i segurament el conseller també deu intentar convèncer els seus corresponents col·legues de Govern que no són suficients.

Però aquí és un problema de Govern, és un problema d'entendre què és aquesta Conselleria. Aquesta Conselleria té una feina essencial, bàsica, que és millorar les relacions entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments o l'Administració local. Perquè hi ha una cosa tan òbvia que a vegades se'ns escapa de la reflexió; fins i tot el president de la Generalitat diu: «També invertim als ajuntaments.» Òbviament. Los ajuntaments cobreixen tot el territori del país; per tant, si no hi ha una bona entesa, difícilment hi haurà una bona política de territori. Territori i Govern de la Generalitat s'han d'entendre, s'han de comprendre, han de col·laborar per crear sinergies. I la veritat és que el conseller i amic Duran Lleida va entrar al Govern amb una certa esperança per a nosaltres de canviar aquest aire de les coses, i no acaba d'arrencar. El pressupost, que són les xifres que fan la radiografia de lo que és la política, no respon als tons, als diàlegs i a les converses que hem mantingut.

Per tant, hem de fer un esforç perquè aquelles paraules que va dir el president de la Generalitat aquí, en aquesta mateixa tribuna, siguin corregides. El president de la Generalitat diu moltes vegades –i ho va dir aquí públicament– que un país fort té ajuntaments dèbils, és forçós que tingui ajuntaments dèbils. I això és una concepció medieval obsoleta totalment i que no respon ni a la idea d'Europa ni a la idea dels ajuntaments com a aquesta xarxa que dóna força als territoris i que, per tant, dóna consistència al país. Aquí, aquesta peça és la clau de volta de la seva Conselleria: o vostè aconsegueix fer penetrar en la filosofia del Govern que els ajuntaments són una part conjunta amb la Generalitat per fer avançar el país en l'autogovern, o no farem res.

I en això coincidirán los sobiranistes, los catalanistes i els nacionalistes: tothom té de coincidir en el mateix. Perquè, les ciutats, com se fan fortes? Les ciutats se fan fortes a base de sumar els seus ciutadans al seu voltant. La ciutat forta és aquella en què no hi ha discrepàncies entre els barris, en què hi ha un bon clima de diàleg, hi ha una complicitat, hi ha una recerca d'uns objectius comuns. I això és el que hem d'aconseguir per a la Generalitat de Catalunya amb els ajuntaments, amb els ajuntaments i l'Administració local en general. Hem de corregir algunes coses, hem de corregir que els consells comarcals siguin una eina útil i no siguin una eina equivocada i que no compleixi la Carta d'autonomia local del Consell d'Europa..., hem d'aconseguir unes altres coses.

Dit això, dita aquesta peça fonamental de lo que jo crec que passa amb la Conselleria de Governació i el Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, tinc de

repassar, per força i per disciplina de la meva intervenció, també el que passa amb alguns dels departaments de la Conselleria: amb la Secretaria General, després amb la Direcció General d'Administració Local, la Secretaria General d'Administració i Funció Pública, l'Escola d'Administració Pública..., i unes reflexions sobre la política de cooperació que realment també mereixen ser subratllades.

La Secretaria General té pressupostada una despesa de 4.700 milions de pessetes, dels quals només 170 són de capítol sisè, o sigui, d'inversions. Ara, mentrestant, en lloguers de béns mobles, 18 milions; en lloguers de béns immobles, 268 milions, i, en canvi, se preveuen només 30 milions d'inversions en edificis i 20 milions per a inversions en utilitatge i maquinària. Això és a l'inrevés d'una política encertada d'estalviar. Ho fan les famílies, totes les famílies, no el Govern de la Generalitat, que hauria de tindre més experiència en aquest tema. Les famílies procuren comprar un pis, perquè segurament que amb aquell lloguer podrien cobrir l'amortització de la hipoteca que els aconsegueix comprar aquest bé, i no és una càrrega, sinó un patrimoni.

Se continuen gastant, en aquesta Secretaria General, 71 milions en estudis i treballs tècnics, 31 milions de reunions i conferències, 14 en publicacions, 14 més en despeses diverses..., no té importància, no és aquest lo fet; però després les direccions generals tornen a tindre estudis, tornen a tindre conferències, tornen a tindre publicacions, etcètera.

Me crida l'atenció un capítol, que és el capítol 7, que diu «Transferències de capital», a l'article 77, «A empreses privades», una partida de 300 milions destinats al desenvolupament de la societat en informació i administracions públiques. Espero que sigui realment una peça fonamental en la incorporació de la nova tecnologia a l'Administració pública. L'enunciat és suggeridor, però caldrà conèixer quina és la finalitat i com és que hi ha aquesta menció específica d'empreses privades.

Analitzem els pressupostos de la Secretaria General d'Administració i Funció Pública. Per cert, el secretari general va ser cessat o va canviar de tasca fa un cert temps, i encara només hi ha la directora general, que ha assumit aquestes funcions. Malament podem reformar la funció pública si no hi ha ni secretari general que la pugui ordenar i encarar i encarrilar i renovar en aquest sentit, no?

A més, en el pressupost només he sabut veure que, a més dels 47 milions d'estudis, treballs tècnics i publicacions, els 100 milions que es destinen a gestió integrada de personal i sistema d'informació personal me sembla que seran escassos, gasius, com diu el company Ribó. Hi ha una transferència, la de l'Escola d'Administració Pública, de 493 milions, que després comentarem.

Però és evident que la funció pública en aquests moments està amb un repte extraordinari, que és incorporar no només les noves tecnologies, sinó el que el concepte aquest de les noves tecnologies produeix en la relació amb el ciutadà. La interacció, la interactivitat entre el ciutadà i l'Administració se multiplicarà d'una forma extraordinària. Si no repensem l'Administració,

si no repensem com se fa aquesta funció pública, què en farem?, què farem de tanta funció pública o de tant funcionari públic que no té mecanismes per adequar-se a aquestes tecnologies o de fer servir aquestes noves tecnologies, si no hi ha un concepte de formació intens?

Passem a l'Escola d'Administració Pública. L'Escola d'Administració Pública és una peça fonamental de lo que és la formació del funcionari públic de Catalunya. I perquè hi hagi un sentit d'Estat a Catalunya és necessari que aquest funcionari sigui d'alt nivell, tingui aquest concepte que a vegades admirem dels francesos: que funcioni l'organització administrativa independentment dels polítics, no? Aquest pressupost no contempla el programa d'actuació que el consell rector de l'Escola va suggerir, va aprovar, va considerar. L'Escola té recursos escassos, i és una bona eina per donar uns cursos acadèmics, uns exàmens extraordinaris i donar diplomes, però no serveix per a la funció pública.

No seria millor que encetéssim que aquesta Escola de funció pública comencés a dialogar amb les universitats catalanes per poder fer sinergies de formació entre les universitats i l'Escola d'Administració Pública? No podem equiparar amb aquests mecanismes... No ho fa, no; per desgràcia, ho fa molt poc, i no ho fa com a voluntat essencial de l'Escola. L'Escola té de tindre més pressupost, més ajuda, fins i tot moral, més ajuda moral, perquè, si el mateix Govern no considera l'Escola com una peça fonamental, difícilment aquesta Escola tindrà el prestigi i la necessitat de creure en ella mateixa, l'autoestima per poder tirar endavant.

Però què passa amb aquesta relació que diem inicialment, de: «Entrem al Fons de cooperació.»? Creiem que lo bàsic de la Conselleria de Governació és la relació amb els ajuntaments. El Fons de cooperació –s'ha dit aquest matí– de Catalunya és el més baix de tot Espanya; el Fons de cooperació que la comunitat autònoma..., no hi ha cap comunitat autònoma que doni menys que Catalunya als ajuntaments. Aquest any creix un 2%. Això és decreixer, no és créixer, és perdre, perdre amb un pressupost que és un 8%, en global, o un 7 i escaig, un 8%, i que, per tant, hem de dir que retrocedim. Si hi sumem els 500 milions dels consells comarcals..., però els 500 milions dels consells comarcals a què responen?, a un fons de cooperació o a una ideologia de buscar les pessegolles de l'enfrontament entre consells comarcals i ajuntaments? No anem per bon camí per aquesta cantó, no anem per bon camí. Anem per bon camí si el Fons de cooperació creix i podem fer una política de devolució de competències als ajuntaments, d'incentivar aquestes competències que prop dels ciutadans tenen un cost més baix, més assequible, i podem donar una resposta a la ciutadania participant i col·laborant des dels ajuntaments amb la Generalitat.

Jo crec que el mateix conseller és conscient que un 0,5% del pressupost dels ajuntaments és poca cosa, per dir-ho en termes correctes, més aviat és una mica de vergonya, 5.711 milions per a tots els ajuntaments i amb aquesta distribució tan anòmala que s'ha fet sempre en la història del Fons de cooperació, em sembla que és un element que posa en qüestió la quantitat i l'estil de distribuir-lo, aquest Fons de cooperació. No estem correctament, en aquest tema.

I després anem a un tema que realment fa una mica de riure pel seu nom, diu: «Plans d'obres i serveis». Vosaltres creieu que el 2001...?, però, és clar, hi ha un pla d'obres i serveis únic per a tots els ajuntaments de Catalunya que reparteix i que encara depèn del Pla d'obres i serveis fer un carrer o portar aigua o portar llum, o això... Jo crec que el nom mateix ja és antic, ja és ranci, ja no és una necessitat que hi hagi un pla, sinó una necessitat que hi hagi una confiança en els ajuntaments i que aquest denominat Pla d'obres i serveis sigui un fons amb més autonomia municipal, amb millor distribució per als ajuntaments, amb millor capacitat d'atendre iniciatives de promoció dels ajuntaments o capacitats de desenvolupament d'altres àmbits; potser un ajuntament necessita fer una política turística –això no hi entra gaire bé–, o necessita rehabilitar el seu romànic –això ja no hi entra tan bé com portar aigua o no sé què–, aquestes coses que són, d'alguna manera, del segle passat. «Pla d'obres i serveis» ja significa un llenguatge de diputació rànica, no de la diputació moderna, sinó de la diputació d'abans de la democràcia.

Per què no podem plantejar a Catalunya un pla Urban? És possible que totes les necessitats dels nostres centres històrics o de rehabilitació de barris només se subjectin a un sol únic pla d'obres Urban per a tot Catalunya? No podríem fer-ne un des de la Conselleria? No podríem plantejar aquesta col·laboració amb aquest concepte tan... bé, universalitzat com ajudar a recuperar les ciutats antigues, la part de la ciutat antiga? Això em sembla que és essencial.

Jo li demanaria, conseller, i demanaria al Govern que tingués sensibilitat en aquests temes, perquè –ara, potser, se'm nota una mica la vena d'alcalde, no?– fixeuvos que no tenim, en la història d'aquests vint anys, una relació fluida amb el president de la Generalitat o amb un conseller. Tenim amistat i relació amb els consellers, i amb tots hi hem parlat i hem dialogat i plantejem els temes de forma, em sembla, civilitzada i correcta. Però alguna vegada se li ha ocorregut al president de la Generalitat cridar un alcalde per consultar-li com va la seva ciutat, quines són les seves necessitats i quins són els problemes que hi ha? Potser ho ha fet amb el senyor Grau, que deu tenir una via especial, però em sembla que el senyor Joaquim Nadal i jo no hem set cridats; potser al mateix temps aprofitava per cridar-lo a capítol, però... (*Rialles.*)

Anem al Tercer Món. Ens omplim la paraula de moderns, d'europes, reclamem solidaritat, som una societat generosa. Molt bé, el pressupost de la Direcció General de Relacions Exteriors, ajuts al Tercer Món: 910 milions. La suma de tots els capítols d'ajuda, quantitat oficial, al Tercer Món, 2.410 milions. Això és el 0,1 del pressupost. Què és allò del 0,7 que hem sentit parlar i de la voluntat que Catalunya fos avançada i que creem unes bones relacions amb el Tercer Món? Això no resisteix ni allò que en diuen *la prueba del algodón*, perquè, a més, no estan ben distribuïts. Intermon ho ha dit, hi ha com a mínim 400 milions d'aquests, que diu la Generalitat que són ajut oficial, que estan aplicats incorrectament. No ho dic jo, ho diu Intermon. I aquest any no augmenta aquest capítol, un any en què nosaltres tenim la possibilitat de fer un pressupost dèficit

zero, el Tercer Món fa dies que fa un dèficit zero negatiu, (*rialles*) perquè al zero de la Conselleria d'Economia pot sumar-s'hi positiu o negatiu, també, depèn de com es miri el zero.

En aquest sentit, voldria cridar l'atenció a vostès, en el sentit que, mireu, nosaltres destinem en aquest pressupost –som patriotes, som una gent molt patriota–: als casals culturals, als casals catalans a l'exterior els donem 90 milions. Home!, ja cal que s'espavilin i que siguin col·laboradors voluntaris, perquè amb 90 milions no en tenen ni per pagar els ciris quan s'apagui la llum, ni... Ara, això sí, també tenim en aquest sentit 60 milions de promoció cultural en aquest àmbit. Ens ho gastarem en una campanya per explicar Catalunya a Espanya, però no ens ho gastem per sostindre aquests representants, aquests ambaixadors de Catalunya al món.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

L'Institut Català de la Mediterrània té en aquest sentit més possibilitats, té més pressupost, del pressupost té el 60% en despeses de personal, però una part important, també, és de conferències i treballs tècnics, i dona molt bons resultats. Ara, la Comunitat Valenciana ens passa per davant, a la Comunitat Valenciana tenen molta més projecció en el Mediterrani que nosaltres. Ara, nosaltres tenim figures, tenim promoció i espero que ara, amb la nova direcció, funcioni millor. Però em sembla que molt Mediterrani, pocs casals, molta propaganda, pocs diners pel que és el Tercer Món i molt diàleg amb els ajuntaments, però poca atenció a les necessitats reals dels ajuntaments.

Els ajuntaments necessitem aquest diàleg, la Catalunya real demana que tinguem aquest diàleg entre les administracions, que tinguem aquest sentit comú que se'ns suposa als catalans, aquest seny, i que aprofitem les sinèrgies de la nostra feina i que aprofitem la nostra capacitat de diàleg, perquè això és fonamental. Jo desitjaria que vostès s'ho repensessin; segurament no ho faran, s'ho perdran, però prengui nota, conseller, que necessita més força en aquest Govern, i que a l'ombra s'hi pot estar perquè no hi hagi sol, de dos formes, perquè hi ha dia i nit, i per tant, de dia hi ha sol i a la nit no n'hi ha, però l'endemà hi ha un altre dia, i perquè de sobte passa un núvol, i que el núvol seu no sigui una tempesta i que tingui calés per als ajuntaments i per a la seva Conselleria. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Després de consideracions meteorològiques, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Senyor president, senyores i senyors diputats... És possible, senyor Siurana, que al conseller el núvol se li torni aigua, però a vostè també li pot passar que de tant estar a l'ombra es quedi esblanqueït amb presentacions com la d'avui. (*Remor de veus.*)

El Departament de Governació...

(Remor de veus.)

El president

Si us plau, silenci, perquè vostès saben que estan en una casa no d'ombra, sinó de llum i taquígrafs, que es deia. (*Rialles.*)

El Sr. Sabanza i March

És llum artificial, senyor president. Procuraré ser breu, però primer de tot vull recordar-los quines són les funcions del Departament de Governació i Relacions Institucionals, que són la de govern sobre l'Administració i la funció pública, l'Administració local, les relacions amb el Parlament, les relacions exteriors i l'Institut Català de la Mediterrània i l'Escola d'Administració Pública.

Igual que va passar fa uns mesos, quan vam presentar el pressupost de l'any 2000, l'interès per fer d'este Departament una eina important en el disseny de la política del Govern, fa que se l'hagi dotat d'un pressupost també important i, per tant, que creixi per sobre la mitjana.

Després d'escoltar les intervencions semblava que en este pressupost, el que havia fet el Departament de Governació era baixar a la meitat, perquè sembla ser que tot estava malament, estava mal dotat, doncs sàpiguen que puja un 12%, quan la mitjana del pressupost de la Generalitat puja un 7,3%.

Esta es una conselleria que està encara en procés de consolidació i d'aquí ve que en el pressupost d'enguany hi hagi un increment del 37% en el capítol 1, que és conseqüència directa de la incorporació del personal adscrit al Gabinet Jurídic que abans estava a Presidència, que passa d'una dotació de personal de 250 a 440, i té actualment 11 alts càrrecs, 12 eventuais, 391 funcionaris i 26 laborals, sense comptar el centenar llarg de llocs de l'Escola d'Administració Pública i de l'Institut de la Mediterrània, i comptant les 5 noves places adscrites a la Direcció General de Relacions amb el Parlament i que seran assignades a cadascun dels grups parlamentaris per al seu assessorament. Potser aquests increments hagin pogut distraure el senyor Ribó quan deia, erròniament, que els alts càrrecs creixien, els seus sous, un 12%, i la resta del personal un 2. Sàpiguen, i així ho diu el pressupost, que tots creixen per un igual, un 2%.

En la proposta de despesa corrent, potser el més destacable és la incorporació del Gabinet Jurídic i el Servei de Relacions amb les Forces Armades, i el fet que a la Secretaria General passin totes les despeses en informàtica que estaven distribuïdes en diferents direccions generals en l'altre pressupost.

A destacar, potser, la consignació de 45 milions de pesetes per retornar a l'Incasol la primera anualitat de la inversió feta a la nova seu; també s'inclou a la Secretaria General la part corresponent a les relacions amb el Parlament, que desapareix com a secció pressupostària.

En el pressupost del 2000, recordaran que, com a conseqüència que parlàvem de la creació d'una nova conselleria, hi han noves seus, noves dotacions d'infraestructures bàsiques, es justificava plenament el pressupost d'inversions que, en un departament com el que

ens ocupa i en condicions normals, no pot ser massa significatiu en el conjunt de la despesa.

Superades les circumstàncies d'exccepcionalitat esmentades, cal destacar que enguany, el conjunt del capítol 6 s'ha rebaixat de 390 milions de pessetes a només 170.

I, senyor Siurana, vostè parlava dels lloguers, sàpiga que el concert que hi ha al pressupost és lloguer, però ja ho vam explicar en el pressupost passat: el que aquí es contempla és un cens emfiteutic, que no deixa de ser una mena de rënting econòmic i que, per tant, va en la direcció que vostè deia. (*Veu de fons.*)

Pel que fa a... -ja m'ho explicarà després, senyor Carnicer-, pel que fa als capítols 4 i 7, «Transferències corrents» i «Transferències de capital» respectivament, s'han de distingir tres eixos: les aportacions als organismes autònoms, les subvencions a organismes de cooperació i desenvolupament, i les transferències al ens locals.

Quant als organismes autònoms, pel que fa a l'Institut d'Estudis de la Mediterrània, s'incrementa l'aportació del Departament en transferències corrents un 20%, amb un import total de 300 milions de pessetes, 249 l'any passat, i les de capital en 14 milions. Un institut que em sembla que no ha estat massa qüestionat, fins i tot Iniciativa per Catalunya ha retirat la seva esmena, però vull dir-los que són tres, els àmbits en què es desenvolupen les activitats de l'Institut, que són les relacions i la cooperació mediterrànies, i en este sentit els objectius de l'any 2001 són participar en l'anàlisi sobre la realitat mediterrània, promoure les relacions entre Catalunya i la Mediterrània, i impulsar la política euromediterrània. I per a l'any 2001 els tres projectes més importants de cooperació són la preparació d'un viatge oficial al Marroc, l'organització d'unes jornades sobre Catalunya a Alexandria i la presentació de la nova realitat algeriana a Catalunya.

En el segon àmbit d'actuació, que són les polítiques d'immigració, els objectius són estudiar les migracions a la Mediterrània, definir un model d'integració per a Catalunya i formar gestors en polítiques d'immigracions. De les actuacions del 2001, podríem destacar el curs de polítiques d'immigració a Catalunya, que és un projecte que combina elements formatius i pràctics.

I, finalment, en l'àmbit del territori identitat mediterrània, els objectius són intervenir en la reflexió sobre globalització, cultures i valors, contribuir a l'anàlisi del territori mediterrani, participar en la reflexió prospectiva. I per a l'any 2001, en aquest àmbit de treball, a destacar com a particularitat significativa la participació de l'Institut en l'Enquesta europea de valors. Els podria explicar o fer una enumeració de les activitats que durant l'any 2001 té previstes l'Institut, com és la presentació de l'estudi de la societat civil al Marroc, la visita institucional al Marroc que els deia abans, la trobada de rectors universitaris de parla catalana amb rectors universitaris marroquins, projecte de sanejament a les ciutats mitjanes de la zona nord del Marroc, Jornades Catalanes a Alexandria, la participació en la remodelació de les excavacions arqueològiques de Cartago, etcètera, etcètera.

Pel que fa a l'Escola d'Administració Pública, l'aportació del Departament en transferències corrents s'incrementa en un 2%, amb un import total de 493 milions de pessetes, i les de capital es mantenen en 15 milions de pessetes. Aquí no hi són comptats 400 milions de pessetes addicionals, producte dels cursos que seran finançats amb fons de l'acord de formació continuada de les administracions públiques, que està dotat amb 7.000 milions de pessetes per a tot l'Estat, que reparteix el Ministeri d'Administracions Públiques i que a Catalunya n'hi destina 400.

Els cursos que fa l'Escola d'Administració Pública són cursos per al personal de la Generalitat amb 1.600 hores, 700 cursos, i que van adreçats a 2.600 persones. Cursos adreçats a l'Administració local, 65 cursos, 1.400 hores, per a 2.500 persones; cursos de català, que en són 350, destinats a 7.500 persones. Total de previssions de persones a què s'ofereix formació durant l'any 2001: 33.000 persones.

Quant als organismes de cooperació i desenvolupament, cal destacar altre cop l'increment dels recursos destinats a ajut al desenvolupament, cooperació i solidaritat internacional. Un increment que es fonamenta en la tramitació de la nova Llei de cooperació i en la necessitat d'anar augmentant este concepte per sobre dels percentatges normals, amb un increment que representa, per a enguany, a càrrec del Departament, un 12% i passa de 805 a 910 milions de pessetes.

De tota manera, vostès ja apuntaven en les seves explicacions de les esmenes a la totalitat que eren més diners perquè hi havia altres partides repartides en altres conselleries, el que passa és que normalment o habitualment fallaven a l'hora de sumar les aportacions de les altres conselleries i no tenien en compte que, al final de l'exercici, estes sempre són unes partides obertes que depenen molt de quines són les necessitats puntuals o extraordinàries que es poden produir, i un exemple va ser quan hi va haver l'huracà Mitch, que hi va haver una aportació molt més gran d'allò que era habitual per part de la Generalitat.

De tots els altres departaments o organismes autònoms de la Generalitat vinculats a cooperació i ajuts internacionals, en les seves actuacions, l'any passat va representar, el pressupost, 2.005 milions de pessetes, i enguany en representa 2.410, el que representa un increment del 20,2%. I si no saben valorar l'esforç que representa, en un pressupost com el d'enguany, incrementar un 20% les dotacions destinades a cooperació i desenvolupament, crec que és voler continuar amb la tàctica habitual i normal, i legítima per part de l'oposició, de criticar per criticar. Un pressupost amb dèficit zero, que destini un 20% d'increment a cooperació, no se'l pot titllar d'insensible o que està d'esquena al que representa la voluntat de col·laborar amb el Tercer Món.

Sàpiguen, a més, que l'any 99, la partida destinada a cooperació, ben just si arribava a 1.600 milions de pessetes i al final se'n van liquidar 2.500. Amb bona lògica, si en el pressupost d'enguany ja se'n preveuen 2.400, segurament que la liquidació serà superior als 3.000 i estaria en la línia que molts de vostès reclamaven.

Quant a les transferències dels ens locals, la consignació experimenta un increment de prop del 8% global, no el 2%, com s'ha anat repetint insistentment: un 8% global, que suposa passar de 4.562 milions per al 2000 a 15.696 milions per al 2001, més de 1.100 milions de pessetes.

Pel que es refereix a transferències corrents, amb un import total de 9.000 milions, que inclouen un increment, malgrat la forta contenció pressupostària, d'un 2% del fons de cooperació local en 4.326 milions per a municipis i 4.042 a comarques, i l'import ja previst i molt considerable per ajudar al municipi de Badia del Vallès, de 544 milions. Junt amb aquestes quantitats, es continua amb un programa anomenat «de suport a actuacions específiques dels ens locals», valorat en 35 milions de pessetes per a l'any 2001, que vol ser una eina que permeti al Departament fer front a demandes puntuals de cooperació en matèries molt variades i imprevisibles la naturalesa de les quals moltes vegades no s'adiu amb els supòsits que justifiquen els ajuts extraordinaris per a despeses de capital.

Igualment resta oberta una partida per a desenvolupament de consells comarcals i es consignen 15 milions al Congrés Municipalista.

Quant a les transferències de capital, amb un total de 6.592 milions, representa un increment superior al 18%; inclouen 680 milions de pessetes en aportacions extraordinàries per a inversions locals aprovades per plurianualitats. I aquí s'inclouran los ajuts per als aiguats del mes de juny i del mes d'octubre –em sembla que ningú n'ha parlat–, doncs, esta és la partida on es preveuran les dotacions per fer front als ajuts dels municipis per les pèrdues que han tingut en les seves infraestructures en els últims aiguats.

Una nova partida, dotada amb 500 milions de pessetes, per a inversions promogudes des dels consells comarcals per tal de reforçar de manera decidida la política de transferència de fons d'inversions vers els consells comarcals. I aquí normalment vénen les contradiccions, perquè es demana una entesa entre ajuntaments i consells comarcals, i quan se fa una política d'ajut als consells comarcals, doncs, es diu que si això respon a alguna estratègia per enfrontar consells comarcals i ajuntaments. Per una banda, reclamem més força als consells comarcals i, habitualment, se demana des d'aquella formació política que al seu dia va ser la que va portar a aprovació la LOFCA, que és la que condemna a finançament zero per part dels pressupostos generals de l'Estat els consells comarcals, i quan des de la Generalitat s'intenta dotar una partida important per a inversions dels consells comarcals, com a conseqüència que una sentència promoguda pels seus ajuntaments va fer que es prohibís que els consells comarcals poguessin participar de les inversions del Pla únic d'obres i serveis. Com que la voluntat del Govern és que les administracions comarcals funcionin, d'aquí ve que ara es creï una nova partida, molt important, de 500 milions de pessetes, per fer front a aquestes inversions que vostès els negaven.

Una aportació, també, de 300 milions de pessetes al Programa de desenvolupament de la societat de la in-

formació de l'Administració pública, que es materialitza d'acord amb l'acord institucional signat entre la Generalitat i les administracions locals catalanes per a la promoció i el desenvolupament de la societat de la informació a les administracions públiques catalanes del 21 de juliol, signat pel Govern –pel conseller de Governació–, pel president del Consorci Localret, i amb la participació i presència dels presidents de la Federació de Municipis de Catalunya i la presidenta de l'Associació Catalana de Municipis, un acord importantíssim que té com a objectiu crear un observatori de polítiques públiques locals per a la societat de la informació, crear l'entitat prestadora de serveis de signatura electrònica a l'Administració catalana, crear el portal de l'Administració catalana, i este és un tema molt important, la creació del portal de l'Administració catalana, perquè vostès saben –ho suposo, senyor Siurana, en la seva condició de vicepresident de la Federació, a Extremadura ja ho va veure, en unes jornades que es van fer– que la idea del Govern de l'Estat i de la Federación Española de Municipios y Provincias precisament no anava en esta línia... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, esperi's un segon, senyor diputat; esperi's un moment, si us plau. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Sabanza i March

...i, per tant, donar un reconeixement, no tan sols a l'Administració de la Generalitat, sinó també a les administracions locals catalanes. També es preveu la creació de la xarxa pública de centres d'accés a Internet i un pla de formació del personal de les administracions locals, que és un pla de formació específica en aquesta matèria, que coordinarà, també, l'Escola d'Administració Pública, en col·laboració amb les administracions locals, i esta és una tasca afegida a les que habitualment ja tenia encomanades l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

I 5.711 milions destinats a finançar el Pla d'obres i serveis, un increment respecte a l'any passat de l'11,5%, no un creixement zero, o de menys de zero, o del 2%, un creixement de l'11,5%, que ve com a resultat de sumar diferents plurianualitats que ha anat aprovant el Govern de Catalunya, i sense comptabilitzar la part que correspondria a l'exercici del 2001, dels 5.000 milions de pessetes amb què es dotarà el fons Feder per part de les Comunitats Europees, destinades a la Generalitat, per fer front a inversions locals a Catalunya. (*Remor de veus.*)

D'altra banda, cal, també, mencionar les subvencions a l'Associació Catalana de Municipis i a la Federació de Municipis de Catalunya per un import de 52 milions de pessetes, i també els 18 milions destinats a organitzacions sindicals, derivats del pacte obrer sindical del 14 de gener d'enguany i la previsió de 156 milions de pessetes com a crèdit ampliable i les transferències especials del Consell General de la Vall d'Aran, o els més de 1.100 milions de pessetes, i també s'haurien de comptabilitzar, quan parlem dels increments salarials o de la massa salarial destinats a fons d'acció social del

personal al servei de l'Administració de la Generalitat que gestiona el Departament.

També voldria fer notar, per acabar, l'esforç pressupostari que realitza no tan sols el Departament de Governació, sinó també el conjunt de departaments del Govern de la Generalitat pel que fa a transferències corrents i de capital als ens locals, si tenim en compte que, per a l'exercici 2001, la quantitat total consignada és de –per departaments– 44.000 milions de pessetes, que es transformen en prop de 54.000, si ens referim al conjunt de la Generalitat, amb un creixement, amb un increment, respecte a l'anterior, d'un 13,43%, quan, per exemple, perquè tinguin, doncs, alguna xifra per poder comparar, la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat creix tan sols –en comparació amb el 13,4– un 5,9%, i demostra l'esforç que, per part no tan sols del Departament de Governació i Relacions Institucionals, sinó del conjunt del Govern, es fa de cara a la dotació de més mitjans a l'Administració local, ajuntaments i consells comarcals.

Moltes vegades, estes administracions han de fer uns esforços complementaris; vostès ho deien i reclamaven una millor o més àmplia col·laboració per dotar, sobretot en els seus discursos, els ajuntaments. I vostès haurien de tenir en compte que, moltes vegades, les responsabilitats s'han de saber exercir, o, com a mínim, s'ha de tenir en compte com es fan en altres llocs. Jo els vull recordar que les diputacions de Tarragona, Lleida i Girona han de fer un esforç complementari, suplementari; els ajuntaments d'estes demarcacions territorials també, perquè moltes vegades han d'anar a cobrir els dèficits o les no-participacions de la Diputació de Barcelona en el finançament del Pla d'obres i serveis i, per tant, d'aquí ve, moltes vegades, que els esforços estiguin mal distribuïts. (*Forta remor de veus.*) Escoltíme: encara que els sàpiga greu, això és així.

Per totes aquestes raons i perquè cap de les que vostès han exposat són suficients com per fer-nos variar el nostre posicionament, votarem en contra de les seves esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, ara, a la votació de la totalitat de les seccions del Departament de Presidència. Votarem separatament –així se m'ha demanat–, en una primera votació, les esmenes de la 25 a la 38 –totes correlativament– i, després, votarem la resta d'esmenes. Per tant, posarem a votació les esmenes de la 25 a la 38, ambdues també incloses.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 54 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

A continuació, posem a votació la resta de les esmenes del Departament de Presidència.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Tenint present que del Departament de Governació i Relacions Institucionals ha estat retirada l'esmena número 43, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, votem el conjunt de les esmenes que queden vives.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.